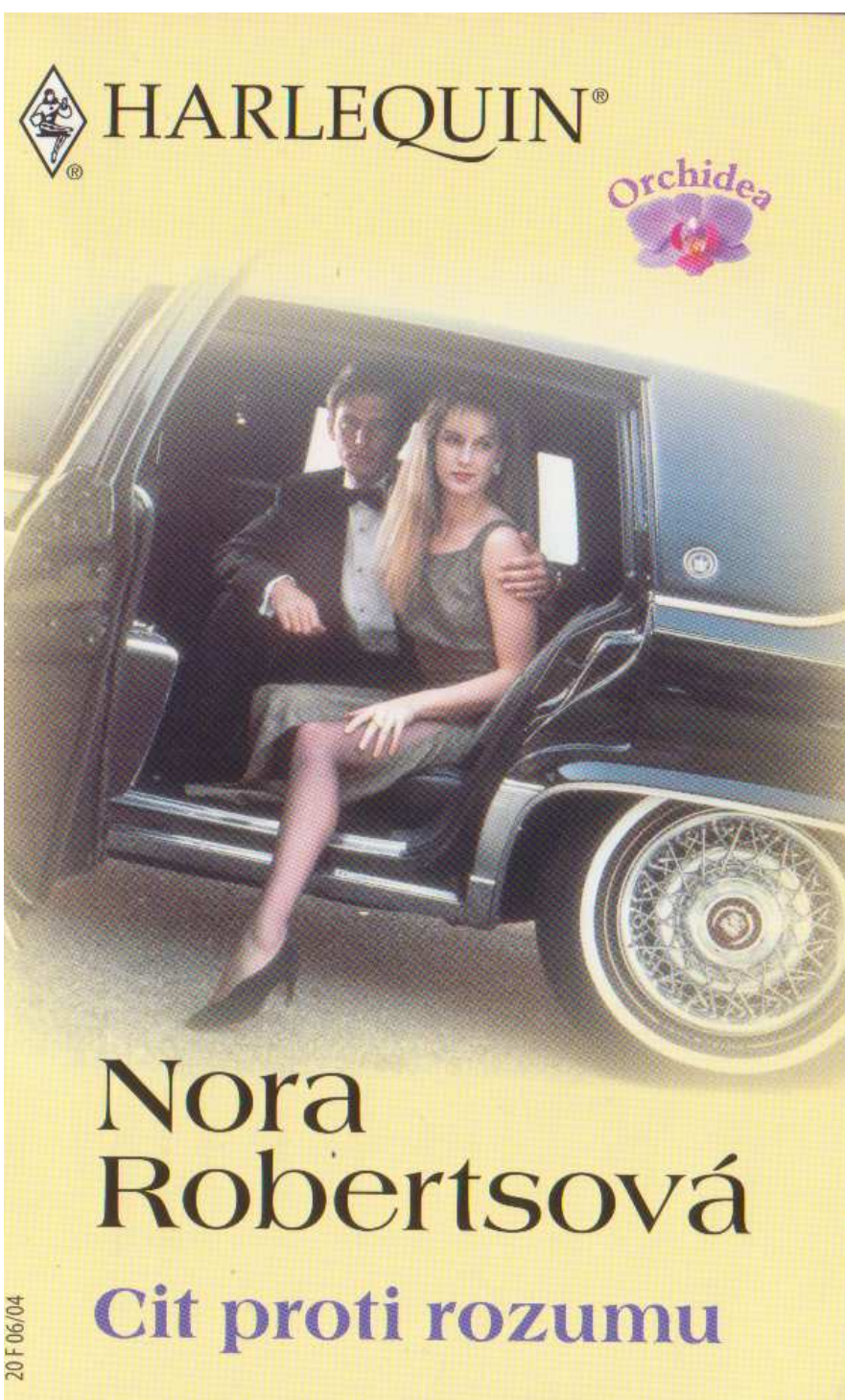

Název originálu: Mind Over Matter
První vydání: Silhouette Books, 1987

Překlad:

Jana Dosoudilová

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

© 1987 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2004 Vydavatel: Arlekin
– Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa Tento
titul vychází v edici Orchidea ISSN 1644-6488.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého
díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost
se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny
ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 79 Kč / 95 Sk ISBN 83-238-2475-4

Nora Robertsová

CIT PROTI ROZUMU

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Očekával skleněnou kouli, pentagram a čajové lístky. Nepřekvapily by ho ani hořící svíčky a vonné tyčinky. I když by to nikomu nepřiznal, vlastně se na onu seanci těšil. Jako producent dokumentů pro veřejnoprávní televizi byl David Brady zvyklý zabývat se přesnými fakty a pečlivě je zkoumat. Všechno, co hodlal uvést ve svých pořadech, bylo prověřeno a zkontrolováno, většinou jím osobně. Pravdou bylo, že od setkání s věstkyní očekával osvěžující a snad i poněkud komické rozptýlení od každodenního tlaku scenáristů a nutnosti vejít se do rozpočtu. Vždyť ta dáma neměla ani turban.

Žena, která otevřela dveře periferní vilky na Newport Beach, vypadala spíše jako hráčka bridže, a nikoli jako vědma. Místo pižma byla cítit konvalinkami a tělovým pudrem a ani trochu nevypadala záhadně. David bezděčně zaplašil myšlenku, že by mohla být správcovou či společnicí proslulého okultisty.

„Dobrý den.“ Dáma mu podala malou, pěstěnou ruku a usmála se. „Jsem Clarissa DeBasseová. Pojďte prosím dál, pane Brady. Jdete právě včas.“

„Slečno DeBassová.“ David se smířil se situací a přijal nabízenou ruku. Prostudoval dost materiálů na to, aby byl připravený na životní poměry lidí, kteří měli co do činění s paranormálními jevy. „Snad by mne mělo zajímat, odkud víte, kdo jsem?“

Jejich ruce se na chvíli setkaly a žena z letmého dotyku instinktivně usoudila, že toto je muž, kterému může důvěřovat. „Mohla bych se ohánět jasnozřivostí, ale mám obavy, že vysvětlení je čistě logické. Očekávala jsem vás v jednu třicet.“ Její agentka jí musela zatelefonovat, aby jí schůzku připomněla, jinak by Clarissa ještě vězela až po kolena ve své zeleninové zahradě. „Je možné, že v

tom kufříku nesete nějaké vzorky a že jste obchodní cestující, ale mám takový pocit, že v něm jsou papíry a smlouvy. A jsem si jistá, že po cestě z Los Angeles si dáte trochu kávy.“

„Máte ve všem naprostou pravdu.“ David vstoupil do útulného obývacího pokoje s hezkými modrými závěsy a širokým gaučem, který trůnil přesně uprostřed místnosti.

„Posaďte se, pane Brady. „Kávu jsem právě přinesla, takže by měla být ještě horká.“

Davidovi připadl gauč poněkud nespolehlivý, a tak si raději vybral křeslo. Clarissa si sedla naproti a nalila kávu do šálků. Davidovi stačil k důkladné analýze pouhý okamžik. Byl člověkem, který dal na první dojem. Clarissa mu nabídla mléko a cukr a vypadala při tom jako něčí roztomilá tetička. Kyprá, ale nikoli obézní, milá, ale nikoli škrobená. Obličej měla hezký a jemný a na to, že jí bylo už dost přes padesát, neměla skoro žádné vrásky. Světlé blond vlasy byly upravené do stylového účesu a nevykazovaly jedinou šedinu, což David přičítal umění jejího kadeřníka. Má na svou ješitnost právo, pomyslel si. Když mu podávala šálek, povšiml si na jejích rukou perfektního sladění prstenů. Alespoň tohle zapadalo do obrazu, který si o ní utvořil.

„Děkuji vám, slečno DeBasseová. Musím vám prozradit, že vůbec nevypadáte tak, jak jsem si vás představoval.“

Clarissa se pohodlně opřela. Působila naprosto uvolněným dojmem. „Nejspíš jste čekal, že vám přijdu otevřít se skleněnou koulí v ruce a s havranem na rameni.“

Výraz pobavení v jejích očích by některé muže dokázal nadzvednout. David však jen pokrčil rameny. „Něco takového,“ odpověděl a dál srkal nepříliš dobrou kávu. „Během několika posledních týdnů jsem toho o vás dost přečetl. Viděl jsem vás taky na videokazetě v pořadu *Pouliční show*.“ Chvilí pečlivě volil ten správný výraz. „Před kamerou jste vypadala úplně jinak.“

„To je showbyznys,“ prohodila tak nenucené, až si David pomyslel, že to myslela sarkasticky. Výraz jejích očí byl však stále přátelský. „O byznysu se obvykle nebavím, a už vůbec ne doma, ale když jste tak trval na setkání se mnou, říkala jsem si, že by to takhle bylo přijatelnější.“ Znovu se usmála a ve tvářích se jí objevily mělké dolíčky. „Zklamala jsem vás.“

„Vůbec ne,“ řekl David a myslel to upřímně. „Opravdu ne.“ Postavil kávu na stolek. „Slečno DeBassová...“

„Clarisso.“ Věnovala mu tak zářivý úsměv, že ho David musel opětovat.

„Clarisso, budu k vám upřímný.“

„Ach jistě, to je vždycky nejlepší,“ řekla upřímně měkkým hlasem a složila ruce do klína.

„Ano.“ Výraz dětinské důvěřivosti v jejích očích ho na chvíli uhranul. Pokud byla skutečně podvodnicí, která jde jen tvrdě po penězích, dokázala se velice dobře přetvařovat. „Jsem čistě praktický muž. Parapsychologie, jasnoviectví, telepatie a jiné podobné věci mi nic neříkají.“

Clarissa se chápavě usmála. Ať si myslela cokoliv, nedala na sobě nic znát. David se nejistě zavrtěl v křesle.

„Rozhodl jsem se udělat sérii dokumentů o parapsychologii jen proto, abych pobavil diváky.“

„Nemusíte se omlouvat,“ řekla Clarissa a udělala rukou zamítavé gesto. Do klína jí náhle skočil velký černý kocour, kterého Clarissa začala hladit dlouhými vláčnými pohyby, aniž by z Davida spustila oči. „Víte, Davide, lidé, jako jsem já, rozumí perfektně pochybám i fascinaci, kterou mají ostatní pro... pro takové věci. Já nejsem radikální.“ Kocour se v jejím klíně stočil do klubíčka. Clarissa ho nepřestávala hladit a vypadala při tom klidně a spokojeně. „Zažil jste už někdy *déjà vu*, Davide?“ zeptala se náhle.

David se na chvíli zamyslel. „Řekl bych, že něčím takovým prošel snad každý. Ale to je jen směsice určitých signálů.“

„Snad. Pak se ovšem jedná o intuici.“

„Vy považujete intuici za nadpřirozený jev?“

„Ach ano.“ Clarissin obličej se rozzářil nadšením a výraz jejích očí omládl.

„Byla ona tím impulzem, který vás přivedl k Matthewovi Van Campovi?“

Přes obličej Clarissy přeběhl stín.

„Ne.“

David byl zmatený. Van Campův případ ji vynesl do středu veřejného zájmu, avšak Clarissa se při zmínce o něm jakoby stáhla do sebe. David si všiml, že ho kocour upřeně pozoruje znuřeným pohledem.

„Clarisso, Van Campův případ je sice už deset let starý, ale přesto je jedním z vašich největších a nejkontroverznějších úspěchů.“

„To je pravda. Matthewovi je teď deset. Vyrostl z něj velice pohledný chlapec.“

„Mnozí si dosud myslí, že by byl po smrti, nebýt jeho matky, která vás zkontaktovala a donutila policii, aby s vámi spolupracovala.“

„A stejně tak mnoho lidí věří, že celá věc byla zinscenovaná kvůli publicitě,“ odpověděla Clarissa klidně a upila ze svého šálku.

„Clarisso, jestli chcete vystupovat v mém dokumentu, musíte se mnou o tom případě mluvit.“

Clarissa se lehce zamračila. „Nevím, jestli vám s tím pomůžu, Davide. Pro Van Campovy to byla skutečně velmi traumatická záležitost. Kdybychom ji znovu rozvířili, jistě by to pro ně bylo bolestné.“

David uměl vyjednávat. „A kdyby Van Campovi souhlasili?“

„Ach, to by pak byla jiná.“ Clarissa se zamyslela a kocour v jejím klíně začal hlasitě příst. „Ano, to by bylo docela jiné. Víte, Davide, já vaši práci obdivuji. Viděla jsem váš dokument o zneužívání dětí. Byl poutavý a dojmavý.“

„To byl také jeho záměr.“

„Čeho tím chcete dosáhnout?“

„Chci jen udělat dobrou show.“ Clarissa se usmála. „Takovou,“ pokračoval, „která by lidi donutila k zamyšlení.“

Odpověď zněla upřímně. „Líbíte se mi, Davide. Myslím, že vám přece jen pomůžu.“

„To velice rád slyším. Chcete si projít smlouvy a...“

„Ne,“ odpověděla rázně, právě když se David natahoval pro kufřík. „To jsou detaily. Těmi ať se zaobírá má agentka.“

„Dobře.“ David byl rád. Bylo pro něj přijatelnější projednávat smlouvy s agentkou. „Když mi dáte adresu, rád jí ty papíry zašlu.“

„Agentura Fieldsová v Los Angeles.“

Znovu ho překvapila. Ta žena, která vypadala jako hodná tetička z příbuzenstva, se nechala zastupovat jednou z nejvlivnějších a nejprestižnějších agentur na východním pobřeží. „Pošlu jí je ještě dnes odpoledne. Moc se na naši spolupráci těším, Clarisso.“

„Mohu vidět vaši dlaň?“

Kdykoliv se David domníval, že si ji konečně někam zařadil, vždycky ho něčím překvapila. Nastavil ruku a zavtipkoval: „Podniknu snad zaoceánskou plavbu?“

Clarissa se nezdála ani trochu dotčená. Otočila mu ruku dlaní vzhůru, ale stěží na ni pohlédla. Místo toho si ho bedlivě prohlížela. Viděla muže něco přes třicet, ze kterého vyzařovalo cosi zádušně temného navzdory dobře upraveným tmavým vlasům a nedbale elegantnímu obleku. Zpod hustého, černého obočí se dívaly zelené oči, které dominovaly celému obličejí. Všimla si pevných úst, která byla plná přesně natolik, aby upoutala pozornost žen. David měl ruku umělce s dlouhými prsty. Jeho dlaň v její byla široká.

„Jste velmi silný muž, fyzicky, emočně i intelektově.“

„Děkuju.“

„Ale já vám nelichotím, Davide.“ Její hlas zněl téměř mateřsky. „Ještě jste se nenaučil, jak tuto sílu spojit s citlivostí, která je potřebná v každém vztahu. Řekla bych, že toto je důvod, proč jste se nikdy neoženil.“

„Odpovím otřepanou frází. Prostě jsem ještě nepotkal tu pravou.“

„Ve vašem případě je to čistá pravda. Musíte najít někoho, kdo je stejně silný jako vy. A taky tu osobu najdete, dříve či později. Nebude to samozřejmě lehké, a váš vztah bude fungovat jedině tehdy, když k němu oba budete přistupovat s citlivostí, o které jsem se už zmínila.“

„Takže i já se ožením a budu žít se svou vyvolenou šťastně až do smrti?“

„Nikdy nepředpovídám budoucnost.“ V obličejí se jí usadil nevzrušený výraz. „A z dlaně čtu jen těm lidem, kteří mně připadají zajímaví.“

Poplácala ho lehce po dlani a pak mu ruku pustila. „Těším se na další setkání.“

„Já taky.“ Vstal. „Brzy na shledanou, Clarisso.“

„Ano. Ano, ovšem.“ Vstala a postavila kocoura na zem. „Tak běž, Mordrede.“

„Mordrede?“ podivil se David, zatímco se kocour pohodlně uvelebil na gauči.

„To je taková smutná postava,“ vysvětlovala Clarissa. Vždycky mi připadalo, že ho nečeká nic dobrého. Konečně, nikdo neujde svému osudu, nebo ano?“

David na sobě znovu pocítil její pronikavý pohled. „Nejspíš ne,“ zamumlal a nechal se odvést ke dveřím.

„Velice ráda jsem si s vámi popovídala, Davide. Určitě se zase zastavte.“

David vyšel na teplý jarní vzduch s myšlenkou, že přijde moc rád a přitom se sám sobě divil, jak si může být tak jistý.

„Ale jistě, že je to vynikající producent, Abe. Nejsem si jen úplně jistá, že je to ten správný pro Clarissu.“

A. J. Fieldsová si to rázovala po kanceláři dlouhými, rozhodnými kroky, kterými vždy maskovala přebytek energie. Zastavila se, aby narovнала obraz, který byl trochu nakřivo, a pak se znovu obrátila ke svému asistentovi. Aby Ebbitt seděl s rukama složenýma na svém zakulaceném břiše, což bylo jeho zvykem, a ani se nenamáhal, aby si na nose postrčil brýle, které mu sklouzly až na špičku. Chvíli A. J. klidně pozoroval, a pak se poškrábal za uchem.

„A. J., nabídka je příliš velkorysá.“

„Clarissa nepotřebuje peníze.“

Ebbitt se po těchto slovech otřásl, ale pokračoval dál klidným hlasem: „Veřejné vystoupení.“

„A je to správné?“

„Chováš se vůči Clarisse příliš opatrovnický, A. J.“

„Proto jsem přece tady,“ připomněla A. J. Zničehonic se zastavila a posadila se na roh stolu. Abe si všiml, že má přitom svraštělé obočí a odmlčel se. Když měla tuhle náladu, mohl na ni mluvit, ale stejně by mu neodpověděla. Respektoval ji a obdivoval. To byly důvody, proč on, vysloužilý hollywoodský agent, pracoval pro Agenturu Fieldsová, a nikoli na svém. Mohl by být jejím otcem, ale fakt, že pracoval on pro ni, a nikoli ona pro něj, ho netrápil ani v nejmenším. A co víc, byl na to hrdý. Uplynula minuta, potom dvě.

„Clarissa se už rozhodla,“ zamručela A. J, ale Abe stále mlčel.

„Já jen...“ Mám takový divný pocit, chtělo se jí říct Nenáviděla tu frázi. „Doufám, že to není chyba. Špatný režisér, špatná struktura pořadu, a Clarissa z toho může vyjít jako hlupák. Já se na tom nechci podílet, Abe.“

„Zkus Clarisse víc věřit. Máš na víc než se nechat v byznysu ovlivňovat emocemi, A. J.“

„To máš pravdu.“ Proto byla také nejlepší. Už jako malá holka se z nutnosti naučila zvládat své emoce. Když vyrůstáte s ovdovělou matkou, která občas zapomene zaplatit splátku za dům, naučíte se, jak vyjednávat. Stala se agentkou, protože tomu uvykla a zalíbilo se jí to. A byla v tom zatraceně dobrá. Její úspěšná firma toho byla zřejmým důkazem. Svých úspěchů ale nikdy nedosáhla slepým rozhodováním.

„Rozhodnu se až po schůzce s Bradym.“

Aby se na ni zašklebil.

„Chceš žádat víc? O kolik?“

„Řekněme takových deset procent.“ Vzala do ruky tužku a lehce jí klepala o dlaň. „Ale nejdřív hodlám zjistit, oč v tomto dokumentu přesně jde a co jím pan producent sleduje.“

„Brady se ve své branži vyzná.“

A. J. ho obdarovala nasládlým úsměvem.

„Já rovněž.“

Aby si popotáhl pásek u kalhot a vstal. „Tak to se má nač těšit. Ted' mám jednání, ale dej mi pak vědět, jak to pokračuje.“

„Jistě.“ Ještě stále se mračila, i když už Aby za sebou dávno zavřel dveře.

David Brady. Skutečnost, že jeho práci obdivovala, měla samozřejmě vliv na její rozhodnutí. Za příznivých podmínek a patřičný honorář dokázala svého klienta přimět k čemukoliv. Jenže Clarissa byla jiná. Clarissa DeBasseová byla její první klientkou. A během několika prvních hubených let také jedinou, připomněla si. Pokud měla ke Clarisse opatrovnický vztah, jak se vyjádřil Aby, bylo to jen přirozené. David Brady mohl být sebeúspěšnějším producentem kvalitních pořadů pro veřejnoprávní televizi, ale dokud si ho A. J. neprověří, Clarissa se pod smlouvu nepodepíše.

Bývaly doby, kdy ostatní prověřovali ji. Nezačínala s týmem patnácti spolupracovníků a exkluzivním kancelářským komplexem. Před deseti lety bojovala o klienty a dojednávala obchody z kanceláře, která sestávala z telefonní budky na konci ulice. Lhala o svém věku. Osmnáctiletému žabci by sotva kdo svěřil svou kariéru.

A. J. si povzdechla. Clarissa nad svou kariérou nepřemýšlela. Bylo jí jedno, co dělá nebo co má. Na takové detaily měla přece A. J.

A. J. si na to už dávno zvykla. Její matka byla vždycky vřelá a velkorysá. Detaily byly její slabou stránkou. Když byla A. J. ještě dítě, bylo na ní, aby si pamatovala, dokdy se mají zaplatit účty. Vyplácela šeky, vypořádávala se s podomními obchodníky a při tom všem ještě zvládala školu. Její matka nebyla hloupá, ani svou dceru takovými záležitostmi vědomě nezatěžovala. A. J. doma vždy cítila lásku a zájem. Jenže jejich role byly často obrácené. Byla to její matka, která přivedla domů opuštěné štěně a dcera, která si dělala starosti s tím, jak se o ně postarají.

Ale byla by A. J. jiná, kdyby se její matka chovala jinak? To byla otázka, která se během jejího života objevovala až příliš často. Osud se nedá přelstít, pomyslela si A. J. se smíchem a zvedla se ze stolu.

Obešla ho a klesla do hlubokého křesla s širokými opěrkami, které jí darovala její matka. Na rozdíl od těžkého a praktického psacího stolu bylo silně výstřední a příšerně nepraktické. Kdo jiný

než Clarissa by byl schopný darovat kožené křeslo barvy chrpové modři, aby tak ladilo s barvou očí její dcery?

A. J. zaplašila své myšlenky a zvedla smlouvu. Ležela přesně uprostřed stolu, který byl puntičkářsky urovnaný. Nebyla na něm žádná fotografie, žádné květiny, žádné věci navíc. Všechno na stole mělo své přesné místo a svůj řád.

A. J. měla právě tak čas, aby si před schůzkou s Davidem Bradym smlouvu ještě jednou prošla. Než se s ním setká, musí si vtisknout do paměti každou frázi, každičkou klauzuli a každou alternativu. Když se dostala k poslednímu bodu, zazvonil telefon. A. J. si přitiskla sluchátko k uchu a pokračovala v psaní.

„Ano, Diano.“

„Pan Brady je tady, A. J.“

„Dobře. Nemáš náhodou uvařenou čerstvou kávu?“

„Momentálně ne. Ale mohla bych nějakou udělat.“

„Jenom když tě zavolám. Pošli ho dál, Diano.“

A. J. otočila poznámkový blok zpět na první stranu, a když se otevřely dveře, vstala. „Pane Brady.“ A. J. natáhla ruku, ale zůstala za stolem. Bylo důležité ujasnit si pozice hned na začátku a dát jasně najevo, kdo tu hraje vůdčí roli. Kromě toho, Brady musel přejít celou kancelář, aby se k ní dostal, a ona zatím měla čas si ho bedlivě prohlédnout. Vypadal spíš jako jeden z jejích klientů, a nikoli jako producent. Ano, byla si jistá, že by dokázala zpeněžit jeho mužný vzhled a sebejistou chůzi. Mohl by být lakonickým, drsným detektivem v nekonečném seriálu nebo osamělým putujícím kovbojem v širokoúhlém filmu. Škoda.

David rovněž využil svou cestu k zevrubné prohlídce. Neočekával, že A. J. bude tak mladá. Byla atraktivní, ale nikoli vyzývavá. Její vzhled byl čistě profesionální a ve vypasovaném obleku, který před strohostí zachránila jen sytě červená blůza, vypadala až příliš štíhlá. Světlé blond vlasy měla zastřižnuté do decentního účesu, pouze kolem uší dovolila vlasům trochu rozvernosti. Jejich odstín se báječně hodil ke zlatavé pleti, která se hojně oddávala buď slunečním paprskům, nebo soláriu. Měla oválný obličej, malá ústa a sytě modré oči, vkusně orámované očními stíny, schovávala za obrovskými skly brýlí. Jejich ruce se setkaly a krátce navzájem stiskly.

„Posaďte se prosím, pane Brady. Nedáte si kávu?“

„Ne, děkuji.“ David počkal, až se A. J. usadí za stolem, a pak se teprve posadil sám. A. J. položila ruce na smlouvu a David si přitom všiml jejích rukou. Její zápěstí nezdobily žádné náramky a na prstech neměla jediný prsten. Kromě decentních náramkových hodinek s černým páskem na nich neměla vůbec nic. „Zdá se, že máme mnoho společných známých, slečno Fieldsová. Zvláštní, že jsme se nesetkali už dřív.“

„Opravdu?“ opáčila A. J. a věnovala Davidovi chladně neosobní úsměv. „Jako agentka se budu raději držet faktů. Setkal jste se s Clarissou DeBasseovou.“

„Ano.“ David se rozhodl, že zkusí trochu kličkovat. „Je okouzlující. Musím říct, že jsem očekával někoho mnohem výstřednějšího.“

Tentokrát byl úsměv A. J. spontánní a upřímný. Pokud o ní David dříve smýšlel jako o chladné profesionálce, byl teď nucený svůj názor poopravit. „Clarissa se vždycky chová poněkud nepředvídavě. Váš projekt vypadá zajímavě, pane Brady, ale chybí mu detaily. Ty, které mám k dispozici já, jsou velmi povrchní. Byla bych ráda, kdybyste svůj záměr více upřesnil.“

„Můj dokument by se měl týkat nadpřirozených jevů. Rád bych v něm popsal jasnovidectví, parapsychologii, čtení z dlaně, telepatii a Spiritualismus.“

„Takže seance a duchy, pane Brady?“

Lehký nesouhlas v jejím hlase ho udivil. „Na to, že zastupujete klienta s nadpřirozenými schopnostmi, jste poněkud cynická.“

„Má klientka nemluví s duchy ani nevěští z čajových lístků.“ A. J. se v křesle pohodlně opřela stylem, který měl vyjadřovat sebevědomí a jistou míru nadřazenosti. „Slečna DeBasseová mnohokrát prokázala, že je extrémně senzitivní žena. Nikdy však o sobě netvrdila, že má nadpřirozené schopnosti.“

„Mimořádné.“

A. J. se nadechla. „Vidím, že jste informovaný. Máte pravdu, *mimořádné* je ten správný výraz. Clarissa nemá ráda přehánění.“

„Což je také jeden z důvodů, proč bych ji chtěl mít ve svém programu.“

A. J. si ihned povšimla, jak David snadno použil slovo *svůj*. *Zdá* se, že bere svou práci osobně, pomyslela si. Čím dál tím lépe. „Pokračujte.“

„Mluvil jsem s mnoha médii, s lidmi, co čtou z dlaně, s cikány i s vědci a parapsychology. Divila byste se, o jak širokou škálu osobností se jedná.“

A. J. našpulila rty. „To jistě.“

David vycítil v tónu jejího hlasu pobavení, ale nedal na sobě nic znát. „Je mezi nimi mnoho podvodníků, ale i lidí, kteří působí velmi věrohodně. Mluvil jsem také s šéfy oddělení parapsychologie několika známých institucí. A všichni se zmínili o Clarisse.“

„Clarissa je velkorysá.“ Davidovi se znovu zdálo, že v hlase A. J. postřehl lehký nesouhlas. „Zvláště v oblastech výzkumu a testování.“

David se rozhodl, že vysvětlí svůj záměr. „Rád bych ukázal, jaké jsou v těchto oblastech možnosti. Chci klást otázky, na které bude odpovídat samo obecnstvo. Budu mít dost prostoru na to, abych pokryl všechno od telepatie až po taroky.“

A. J. zabubnovala prsty na desku stolu. „A kam přesně spadá slečna DeBasseová?“

Clarissa byla jeho eso, ale nehodlal s tím zatím vyjít ven.

„Clarissa je známá. Abych použil vaši frázi, je to žena, která prokázala, že je extrémně senzitivní. A taky je tu případ Van Campových.“

A. J. se zamračila a začala si pohrávat s tužkou. „To bylo před deseti lety.“

„Dítě hollywoodské hvězdy je uneseno od své oddané chůvy, když si hraje v parku. Únosce žádá půl milionu výkupného. Matka je zoufalá, policie si neví rady. Uplyne šestatřicet dlouhých hodin, během nichž se chlapcovi rodiče horečně snaží sehnat požadovanou sumu. Bez otcova vědomí matka volá přítelkyni, která jí kdysi udělala horoskop a občas jí čte z dlaně. Žena samozřejmě přichází a asi hodinu drží v rukou pár chlapcových věcí – jeho baseballovou rukavici, plyšáka, kabátek od pyžama, který měl na sobě den před únosem. Když hodina skončí, dává ona tajemná žena policistům přesný popis únosců i místa, kde chlapce drží, včetně takových detailů, jako je oprýskaný strop. Ještě téže noci spí chlapec doma ve své posteli.“

David vytáhl cigaretu, zapálil ji a vyfoukl kouř.

A. J. mlčela. „Něco takového se nezapomene ani za deset let, slečno Fieldsová. Obecnstvo bude fascinované dnes stejně jako tenkrát.“

A. J. věděla, že by se neměla rozčilovat. Bylo by to čiré bláznovství. Seděla proto tiše a snažila se ovládnout. „Plno lidí považuje Van Campův případ za podvod. Jeho připomenutí by mohlo vyvolat jen další kritiku.“

„Žena, která se zabývá tím, čím Clarissa, se musí umět s kritikou vyrovnat.“

„Snad, ale já jí v žádném případě nedovolím podepsat smlouvu, která by ji k něčemu takovému nutila. Nechci svou klientku nechat podrobit křížové palbě před televizními kamerami.“ David zahlédl v jejích očích záblesk hněvu.

„Tak moment,“ řekl. Nedovedl pochopit, proč je A. J. tak rozčilená. „Clarissa se tomu přece podrobuje při každém veřejném vystoupení. Jestliže není schopná obstát před kamerami a dotěrnými otázkami, měla by dělat něco jiného. Jako její agentka byste v ni měla mít větší důvěru.“

„Jestli někdo má či nemá mou důvěru není váš problém.“ A. J. byla připravená Davida i s jeho smlouvou vyhodit, když tu náhle zazvonil telefon. A. J. neochotně zvedla sluchátko. „Diano, teď nepřijímám žádné hovory. Cože?“ Zarazila se, chvíli poslouchala a pak řekla rezignovaně: „Dobře, tak mi ji sem přepoj.“

„Ach, promiň, nerada tě vyrušuji při práci, drahoušku.“

„To je v pořádku. Mám jednání, takže...“

„Ach ano, já vím,“ promlouval k ní ze sluchátka Clarissin klidný, omluvný hlas. „Máš jednání s tím sympatickým panem Bradym.“

„Jestli je sympatický, to je věc osobního názoru.“

„Měla jsem takový pocit, že nebudeš hned napoprvé nadšená.“ Clarissa si povzdechla a pohladila svého kocoura. „Důkladně jsem o všem přemýšlela.“ Nezmínila se o snu, protože věděla, že by se to její agentce nelíbilo. „Rozhodla jsem se, že smlouvu okamžitě podepíšu. Ne ne, vím, co chceš říct,“ pokračovala rychle, protože A. J. jí hodlala vpadnout do řeči. „Ty jsi má agentka, a zastupuješ mé zájmy lépe než výtečně. Smlouvu si sepiš, jak chceš a do klauzulí dej, co uznáš za vhodné, ale já do toho programu jdu.“

A. J. znala ten rozhodný tón. Clarissa měla svou předtuchu a to pak nemělo cenu se s ní dohadovat. „Měly bychom si o tom promluvit.“

„Ale samozřejmě, drahoušku, všechno, co budeš chtít. Ty a David propracujete detaily. Všechno nechám na tobě, jsi v tom prostě báječná. Já smlouvu jen podepíšu, ano?“

A. J. musela přiznat porážku a zlostí by nejraději kopla do stolu. S Davidem, který seděl naproti, si to však nemohla dovolit. „Dobře, ale měla bys vědět, že i já mám svou předtuchu.“

„No ovšem. Přijď ke mně dnes na večeři.“

A. J. se musela usmát. Tohle byl přesně Clarissin styl. Škoda jen, že byla tak otřesná kuchařka. „Dnes bohužel nemůžu. Mám pracovní schůzku.“

„Tak tedy zítra.“

„Dobře. Takže zítra.“

A. J. zavěsila, zhluboka se nadechla a pohlédla Davidovi přímo do očí.

„Omlouvám se za přerušení.“

„To nic.“

„Protože se ve smlouvě nepíše nic konkrétního o Van Campově případu, chci, aby o tom, co bude v programu, rozhodla slečna DeBasseová.“

„Jistě. Už jsem s ní o tom mluvil.“

A. J. se kousla do jazyka. „Aha. Také o přesné roli slečny DeBasseové není ve smlouvě ani zmínka. To ještě budeme muset projednat.“

„Jsem si jistý, že se dohodneme.“ Takže nakonec tu smlouvu podepíše, pomyslel si David. Než zazvonil telefon, chtěla mě vyhodit. Viděl jí to na očích. Při následném vyjednávání ho neopouštěl úsměv. Nebyl jasnovidec, ale byl si skoro jistý, že na druhém konci sluchátka byla Clarissa DeBasseová. A. J. Fieldsová prohrála.

„Smlouvu přepíšeme a zítra vám ji pošleme.“

Dnes má každý naspěch, pomyslela si A. J. a pohodlně se opřela. „Jsem si jistá, že se skutečně dohodneme, pane Brady, ale ráda bych si ujasnila ještě jeden bod.“

„Jaký?“

„Honorář slečny DeBasseové.“ A. J. hodila smlouvu na stůl a posunula si na nose své obrovské brýle. „Obávám se, že výše honoráře, který jste navrhl, je o hodně nižší, než na který je zvyklá slečna DeBasseová. Chci dvacet procent.“

David zvedl obočí. Něco takového sice čekal, ale mnohem dříve. A. J. Fieldsová se očividně nedostala mezi nejlepší proto, že by se chovala podle známého scénáře. „Doufám, že chápete, že pracuji pro veřejnoprávní televizi. Nemůžeme přesáhnout rozpočet. Jako producent vám můžu nabídnout pět procent, ale dvacet je skutečně moc.“

„A pět je pro mě nepřijatelných.“ A. J. si sundala brýle, chytla je za postranice a pohupovala s nimi. „Vím, co je veřejnoprávní televize, pane Brady. A také rozumím výši vašeho rozpočtu.“ Zářivě se na něj usmála. „Patnáct procent.“

Typická agentka, pomyslel si David. Věří, že uspěje. A. J. chtěla deset, a přesně tolik si mohl David dovolit. Hru je nutné dohrát až do konce. „Honorář slečny DeBasseové je už tak vyšší než honorář kohokoliv jiného.“

„Vy mi ještě rád přikývnete. Víte dobře, že ve vašem pořadu je největší eso právě ona.“

„Sedm.“

„Dvanáct.“

„Deset.“

„Souhlasím.“ A. J. vstala. Obyčejně ji úspěšně uzavřený obchod uspokojil. Tentokrát však neměla své city zcela pod kontrolou a proto si ani neuvědomovala, že vlastně uspěla. „Ráda bych viděla zrevidovanou smlouvu.“

„Pošlu vám ji hned zítra odpoledne. Ten telefonní hovor...“ Odmlčel se a vstal. „Bez něj byste se mnou vůbec nemluvila, nebo se mýlím?“

A. J. ho chvíli studovala a musela přiznat, že je inteligentní, nebojácný a že má intuici. Přesně tohle její klientka potřebovala.

„Ne, nemýlíte se.“

„Nezapomeňte za mě Clarisse poděkovat.“ Usmál se tak, že se v ní znovu zpěnila krev. Napřáhl k ní ruku.

„Na shledanou, pane...“

Když se jejich dlaně setkaly tentokrát, slova jí odumřela na rtech. Náhlý příval citů jí způsobil v hlavě zmatek. Obavy, touha, zlost i radost v ní divoce vířily.

„Slečno Fieldsová?“ A. J. na něj bez pohnutí zírala, aniž by ho vnímala. Její ruka byla v jeho dlani ledová a mdlá. David ji automaticky uchopil za paži. A. J. vypadala, že každou chvíli omdlí. „Raději se posadíte.“

„Cože?“ A. J. byla otřesená, ale silou vůle se vzpamatovala. „Ne, ne. Jsem v naprostém pořádku. Omlouvám se, ale musela jsem být myšlenkami někde jinde.“ Odtáhla se od Davida a ustoupila nazad. „Příliš mnoho kávy, příliš málo spánku.“ A drž se ode mě zpátky, říkala si v duchu. Raději se ke mně ani nepřibližuj. „Jsem ráda, že se nám nakonec obchod podařilo uzavřít, pane Brady. Předám všechno své klientce.“

Do tváří se jí vrátila barva, oči znovu nabyly výrazu. David však váhal. Ještě před malou chvílí to vypadalo, že se A. J. zhroutlí. „Sedněte si.“

„Říkám vám, že...“

„Sedněte si, povídám.“ Vzal ji za loket a jemně ji vtlačil do křesla. „Třesou se vám ruce.“ Než mohla cokoliv udělat, klekl si před

ni. „Radím vám, abyste tu večerní pracovní schůzku zrušila a šla se domů dobře vyspat.“

A. J. od něho odtáhla ruce a založila si je na prsou pro případ, že by se jich chtěl zase dotknout. „Nemusíte si o mě v žádném případě dělat starosti.“

„Obyčejně si dělám starosti, když se nějaká žena chystá omdlít u mých nohou.“

Sarkasmus v jeho hlase jí sevřel žaludek. „Tím si jsem jistá.“ Jenomže pak vzal její obličej do dlaní a A. J. se nekontrolované roztřásla. „Nechte toho.“

Její kůže byla hebká, ale David si toho téměř ani nevšiml. „To je čistě nezaujatý dotek, slečno Fieldsová. Nejste totiž vůbec můj typ.“

Mrazivě na něj pohlédla. „Čemu vděčím za takovou péči?“

David nechápal, proč ho chladný výraz jejích očí nutí ke smíchu. Náhle se k ní zatoužil přitisknout. „V pořádku,“ zamumlal a napřímil se. „Nějakou dobu vynechte kávu,“ poradil jí a spěšně opustil místnost, aby neprovedl něco nepředloženého.

A. J. si přitiskla kolena k hrudi a položila na ně obličej. Co teď budu dělat? Přemítala, obličej skloněný ke kolenům. Co teď budu proboha dělat?

DRUHÁ KAPITOLA

A. J. vážně uvažovala o tom, že se před večeří u Clarissy zastaví pro hamburger. Neměla však srdce to udělat. Konečně, pokud dostane hlad, sní ráda i to, co Clarissa připraví.

Spustila u auta střechu a snažila se vychutnávat čtyřicetiminutovou jízdu z kanceláře k domu své matky na předměstí. Na sedadle vedle ní ležely kožené desky se smlouvou, která dorazila z úřadu Davida Bradyho. Obsahovala změny, o něž žádala, takže by měla být spokojená. Přesto jí na uzavřeném obchodu pořád něco nesesedlo. Nedokázala si vysvětlit svou včerejší slabost a celé odpoledne o tom přemýšlela.

Musela jsem být přepracovaná, říkala si. Také to mohlo být od toho, jak jsem prudce vstala, namlouvala si. K Davidu Bradyovi necítím vůbec nic, přesvědčovala samu sebe.

Hezkou chvíli se za to proklínala a snažila se ovládnout své rozčilení.

Věděla, že se musí uklidnit dřív, než dorazí do Newport Beach. Před ženou, jakou je Clarissa DeBasseová, by nic neutajila.

Přemýšlela, jestli nemá schůzku odvolat. Ani tohle však nedokázala.

Jen klid, opakovala si A. J. a představovala si, že je u sebe doma a cvičí jógu. Pomohlo to, a tak si k tomu ještě pustila rádio. Měla ho puštěné naplno až do chvíle, než se přiblížila k hezkému domu, který pomáhala vybírat.

Byla za to na sebe pyšná. Připadalo jí, že tenhle typ domu se pro Clarissu přesně hodí. Byl postavený z cihel, měl bílé okenice a kolem byl udržovaný svěže zelený trávník. Se svými příjmy si Clarissa mohla dovolit něco mnohem nákladnějšího a většího třeba v Beverly Hills, ale to by už nějak nebylo ono.

A. J. si strčila pod paži víno a otevřela dveře, které byly zřídka kdy zamčené. „Ahoj! Je tu někdo, kdo by měl zájem pomoci náhodnému lupiči v nalezení kořisti?“

„Ach ne, že já je zase zapoměla zamknout?“ Clarissa přikvačila z kuchyně a utírala si spěšně ruce do ušpiněné zástěry. Tváře měla rozpálené od sporáku.

„No jistě, zase jsi je zapoměla zamknout.“ A. J. matku objala a políbila na obě tváře. Snažila se přitom čichem uhodnout, co bude k večeři.

„Bude pečené maso,“ řekla Clarissa. „Mám nový recept.“

„Aha.“ Kdyby si A. J. tak dobře nepamatovala pečené maso, které Clarissa upekla minule, snad by dokázala vykouzlit i úsměv. „Vypadáš skvěle,“ prohodila. „Určitě jezdíš aspoň jednou týdně do Los Angeles nakupovat k Elizabeth Arden.“

„Ach ne, na takové hlouposti nemám čas. Na světě je spousta jiných věcí, které člověku přidělávají vrásky. Zvláště ty by sis to měla pamatovat.“

„Copak vypadám tak špatně?“ zeptala se A. J., vyzula si lodičky a položila desky se smlouvou na stůl.

„Ty víš, že jsem to tak nemyslela, ale vidím, že tě něco trápí.“

„Hlad,“ odpověděla A. J. vyhýbavě. „K obědu jsem skoro nic neměla.“

„Říkala jsem ti aspoň tisíckrát, že se máš vždycky pořádně najíst. Pojd' do kuchyně. Jídlo je už skoro notové...“

A. J. potěšilo, že se jí podařilo Clarissu přelstít.

„... a teď mi hezky pověz, co tě doopravdy trápí.“

„Ta taky vždycky všechno pozná,“ zamumlala A. J., když tu se ozval zvonek.

„Podíváš se, kdo to je, prosím tě?“ zeptala se Clarissa se starostlivým pohledem ke kuchyňským dveřím. „Musím se podívat na kapustu.“

„Kapustu?“ opáčila A. J. nevěřicně. „Jako by nebylo dost na tom, že budu muset jíst pečené maso, ještě kapusta! Že jsem si nedala ten hamburger!“

Zamračila se a otevřela dveře.

„Zdá se, že mě ráda vidíte,“ řekl David, když viděl její svraštělé obočí.

A. J. na něj nevěřicně zírala. „Co tady děláte?“

„Byl jsem pozvaný na večeři.“ Aniž by čekal na vyzvání, nasoukal se David kolem A. J. dovnitř. „Vy jste ale vysoká. Dokonce i bez lodiček.“

A. J. s hlasitým bouchnutím zavřela dveře. „Clarissa neříkala nic o pracovní večeři.“

„Asi ji považuje jen za čistě společenskou.“ David se celé odpoledne snažil přijít na to, proč se mu nedaří vypudit z hlavy tu profesionálku jménem slečna Fieldsová. „Proč na to nepohlížíte také tak, A. J.?“

Slušné chování měla A. J. v krvi, takže jí nezbylo nic jiného než přikývnout. „Dobrá, Davide. Vidím, že rád riskujete.“

„Co prosím?“

A. J. se nemohla ubránit úsměvu. „Máme pečené maso.“ Vzala od něj láhev šampaňského a peč –

k živě zkoumala štítek. „Tohle by mohlo pomoci. Neměl jste náhodou vydatný oběd?“

V jejích očích zářil jas, který tam David nikdy neviděl. Bylo to čisté šibalství. „Kam tím míříte?“ zeptal se nechápavě.

A. J. ho poplácala po rameni. „Někdy je lepší nebýt připravený. Posad'te se a já vám zatím přinesu nějaký drink.“

„Auroro.“

„Ano?“ opáčila A. J. automaticky, ale hned se kousla do jazyka.

„Aurora,“ opakoval David a naslouchal, jak to slovo z jeho úst zní. „To je vaše první jméno, ne?“

A. J. se k němu obrátila a její pohled se nebezpečně zúžil. „Jestli mi jen jediná osoba z mé kanceláře tak řekne, budu hned vědět, od koho to má. A vy si to vypijete.“

David stěží skryl úsměv.

„Nikomu jsem nic neřekl.“

„Auroro, byl to...“ Clarissa se zastavila ve dveřích a rozzářila se. „Ano, byl to David. To je skvělé.“ Dívala se na ně na oba, jak stojí vedle sebe a vnímala, že aura kolem nich je velmi jasná a čistá. „Ano, to je skvělé,“ opakovala, „jsem tak ráda, že jste přišel.“

„Já jsem zase rád, že jste mě pozvala.“ Davidovi připadala Clarissa stejně okouzující, jako když ji viděl poprvé. Přistoupil k ní, vzal ji za ruku a lehce ji políbil. Clarisse zahořely potěšením tváře.

„Šampaňské, jak milé. Otevřeme ho, až podepíšu smlouvu.“ Pohlédla přes rameno na A. J. a spatřila, že se její dcera mračí. „Proč si nedáte s Davidem něco k pití, drahoušku? Večeře bude hned hotová.“

„Ručím za vodku. Tu jsem vybírala sama,“ navrhla A. J.

„Dobře. S ledem, prosím.“

A. J. šla k baru a vytáhla ven sklenky a karafu. „No tohle, ona nezapomněla na led,“ řekla překvapeně, když našla vedle nádobku plnou ledu.

„Řekl bych, že znáte Clarissu velice dobře.“

„To je pravda.“ A. J. naplnila sklenky a pak se otočila k Davidovi. „Není pro mě jen pouhou klientkou, Davide. Znamená pro mne mnohem víc. Proto mám taky obavy z vašeho programu.“

David přistoupil k A. J. a vzal si od ní sklenku. To je zvláštní, pomyslel si. Cítím její vůni, jen když stojím blízko ní. Přemítal, jestli používá tak málo parfému proto, aby se k ní muži museli blíž naklonit, nebo naopak proto, aby je nepřitahovala. „Jaké obavy?“

„Clarissa má tendenci být k jistým typům lidí příliš upřímná. Proto je pak náchylná ke všem možným komplikacím.“

„Chráníte ji snad přede mnou?“

A. J. upila ze své sklenky. „To se právě snažím rozhodnout.“

„Mně se Clarissa líbí. Mám ji rád. Je velmi sympatická,“ řekl David a začal přecházet po pokoji. A. J. ho nepochopitelným způsobem přitahovala. Aby se uklidnil, přistoupil k oknu a pozoroval ptáky v zahradě, kteří s veselým cvrlikáním poletovali kolem krmítka. Kousek od nich ležel nezúčastněně kocour a nastavoval kožich posledním slunečním paprskům.

„Já vám to věřím, ale vaším hlavním cílem je dobrá show. Určitě uděláte všechno proto, aby byla nejlepší, děj se co děj.“

„To je pravda.“ Problém je, pomyslel si David, že A. J. nevypadá tak stroze jako včera. Dnes na sobě měla přiléhavou bílou sukni, k ní hedvábnou blůzu v barvě vlčího máku a sako nechala v autě. Nohy neměla obuté do lodiček a vlasy, pocuchané „větrem, jí náramně slušely. Ale stejně to není můj typ, rozhodl se a upil ze skleničky. „Pochybuj, však, že mám pověst člověka, který jde přes mrtvolu. Dělán jen pořádně svou práci, A. J., a od druhých čekám totéž.“

„To zní dobře.“ A. J. dopila svůj drink a pokračovala: „Mojí prací je zase chránit Clarissu.“

„Nechápu, kde je problém.“

„Tak pojd'te, všechno je už připravené.“ Clarissa vyšla z kuchyně a zarazila se. Její hosté stáli co nejdále od sebe, každý v jiném koutě místnosti. Vycítila mezi nimi napětí, rozčarování a nedůvěru. Docela běžné mezi dvěma tvrdohlavci s pevnou vůlí, pomyslela si. Kladla si otázku, jak dlouho jim bude trvat, než si budou schopni přiznat, že se vzájemně přitahují. „Doufám, že máte oba hlad.“

A. J. postavila na stolek dopitou sklenku a prohodila se škodolibým úsměvem: „David se mi právě svěřil, že je příšerně hladový. Měla bys mu dát extra velkou porci.“

„To je skvělé,“ řekla Clarissa potěšené a vedla je do kuchyně. „Miluji večeře při svíčkách, vy ne?“ Na stole hořel svícen a na příborníku plápolalo asi šest čajových svíček. A. J. si povšimla, že při tlumeném světle svící vypadá pečené nějak vábněji.

„Davide, já budu servírovat a vy dolévat,“ rozhodla Clarissa.

„Jídlo vypadá skvěle,“ prohlásil David a divil se, proč A. J. jen stěží zadržuje smích.

„Děkuji vám. Pocházíte z Kalifornie, Davide?“ zeptala se Clarissa a podala A. J. talíř.

„Ne, ze státu Washington.“ David nalil beaujolais do Clarissiny sklenice.

„Nádherné místo.“ Clarissa podala Auroře mísu s bramborovou kaší. „Ale je tam zima.“

David si s nostalgií vzpomněl na dlouhé a větrné zimy. „V Los Angeles jsem se aklimatizoval naprosto bez problémů.“

„Já jsem vyrostla na východním pobřeží a do Kalifornie jsem se dostala skoro před třiceti lety se svým manželem. Každý podzim se mi pořád ještě stýská po Vermontu. Auroro, nevzala sis žádnou zeleninu. Víš, jaké si dělám starosti, když pořádně nejíš.“

A. J. přidala na svůj talíř kapustu. Umínla si však, že se jí ani nedotkne. „Měla bys tam letos zajet,“ řekla Clarisse. Jeden kousek masa úplně stačí, pomyslela si a natáhla se pro víno.

„Budu o tom přemýšlet. Máte nějaké příbuzné, Davide?“

David právě okusil sousto z Clarissina kulinářského umění a ještě se zcela nevzpamatoval. To by mě zajímalo, říkal si v duchu, co to má za recept. Maso chutná jako syrová kůže.

„Příbuzné?“

„Ano.“ David mrkl na A. J. a uviděl rozpustilý vědoucí úsměv. „Dva bratry a sestru, ve Washingtonu a Oregonu.“

„Také pocházím z velké rodiny. Prožila jsem nádherné dětství.“ Clarissa poplácala A. J. po ruce. „Aurora je jedináček.“

A. J. stiskla Clarisse se smíchem ruku. „I já jsem prožila nádherné dětství.“ Aurora pozorovala, jak David bojuje s horou hrudkovité bramborové kase a na okamžik se v ní ozvalo svědomí. „Proč jste si vybral právě dokumenty, Davide?“

„Vždycky mě fascinovaly krátkometrážní filmy.“ David zvedl sůl a hojně si svou porci posolil.

„Když děláte dokument, máte k dispozici jen námět. Zbytek si musíte dodělat sami. Je na vás, jak zabavíte diváky a čím udržíte jejich pozornost.“

„To mi připomíná spíš práci učitele.“

„Jenže já nejsem učitel.“ David znovu statečně zabořil nůž do masa. „Musíte najít rovnováhu mezi skutečností a fikcí a přitom nenudit.“

A. J. se dívala, jak David zápasí s kouskem masa a náramně se bavila. „Takže nemáte žádné nutkání vytvořit celovečerní film?“

„Mám rád televizi,“ řekl prostě a natáhl se pro víno. „Připadá mi, že ve filmu nejde o podstatu, jen o hlouposti.“

A. J. zvedla obočí. „O hlouposti?“

„Televizní pořady jsou toho naneštěstí také plné. Třeba show *Impérium* nebo *Musí být dva*.“

„Vážně?“ podívala se A. J. „*Impérium* patřilo po čtyři roky k nejsledovanější show.“ Neprozradila už, že i pro ni byl tento pořad favoritem.

„O tom právě mluvím. Pokud nějaká show vykazuje stále vysokou sledovanost, znamená to, že je příliš akční a že se spoléhá na lacinou rafinovanost. Pak nekrmí diváky ničím jiným než nekvalitním odpadem.“

„Ne každý si myslí, že kvalitní show musí nutně vzdělávat. Připadá mi, že veřejnoprávní televize dává své kvality až příliš najevo, a proto ji průměrný Američan prostě ignoruje. Po celodenním shonu má snad člověk právo na trochu odpočinku.“

„Samozřejmě.“ To je úžasné, jak A. J. zkrásní, když se trochu rozčilí, divil se David. Třeba je z těch žen, které k životu potřebují konflikty. „Ale nemusí přitom potlačovat svou inteligenci. To je pak únik před skutečností.“

„Já se bohužel nedívám na televizi tak často, abych mezi tím viděla nějaký rozdíl,“ vpadla do debaty Clarissa. Těšilo ji, že hosté vyprázdnili své talíře. „Ale kdo hraje v *Impériu* tu rozkošnou dámu?“

„Audrey Cummingsová.“ A. J. točila sklenicí v prstech. „Výborná herečka, která taky účinkovala v Shakespearových hrách. Nedávno jsem pro ni uzavřela obchod. Dostala roli jako Maggie v remaku *Kočka na rozpálené plechové střeše*.“ Upila trochu vína a pak kývla hlavou na Davida. „Na hru, která je tak akční a rafinovaná, má dost dlouhou životnost, nemyslíte? A rozhodně se nejedná o Verdiho operu.“

„V naší televizi neběží jen opery,“ namítl David. „Předpokládám, že jste neviděla profil Tay-lora Brookse? Řekl bych, že to byl nejlépe udělaný dokument o rockové hvězdě, jaký jsem kdy viděl.“ Zvedl svou sklenku a zeptal se: „Toho také zastupujete?“

„Ne,“ odpověděla A. J. „Ale před několika lety jsme spolu chodili. Moje pravidlo však zní: neslučovat osobní život s byznysem.“

„To je moudré.“ David zvedl sklenku a napil se. „Velmi moudré.“

„Nechce si někdo přidat maso?“ zeptala se Clarissa.

„Já už mám dost,“ odpověděla A. J. a zářivě se usmála na Davida. „Ale David si jistě rád přidá.“

„Večeře byla vynikající, ale už také nemůžu,“ řekl David zdvořile a vstal. „Dovolte, abych vám pomohl s nádobím.“

„Kdepak.“ Clarissa se zvedla a řekla: „Já u mytí odpočívám.“ Pak se obrátila k dceři: „Nechtěla bys Davidovi ukázat mou sbírku?“

„Dobře.“ A. J. uchopila svou sklenku a pokynula Davidovi, aby ji následoval. „Zdá se, že jste na ni udělal dojem. Clarissa neukazuje svou sbírku jen tak komukoliv.“

„To mě moc těší.“ Jak šli úzkou chodbou, David vzal A. J. za paži. „Asi byste byla raději, kdybych držel vztah s Clarissou v čistě obchodních mezích.“

A. J. zvedla sklenku k ústům a pozorovala Davida přes její okraj. Z důvodů, které sama neznala, si přála, aby se držel od Clarissy i od ní co nejdál. Nahlas však řekla: „Clarissa si vybírá své přátele sama.“

„A vy dáváte úzkostlivý pozor, aby ji nezneužívali.“

„Přesně tak. Tudy.“ A. J. se obrátila, šla ke dveřím nalevo a otevřela je. „Při svíčkách nebo dokonce při úplňku by to působilo efektněji, ale co se dá dělat.“ A. J. rozsvítila a ustoupila stranou.

Místnost měla zatemněná okna a vypadala jako tajemné sklepení.

Byla tu skleněná koule, po které David tak toužil. Neodolal a vzal ji do rukou. Sklo bylo hladké a slabě zrcadlilo věci kolem. Očividně staré a opotřebované tarokové karty ležely hned vedle. David při bližším ohledání zjistil, že jsou ručně malované. Police plná knih na stěně obsahovala všechno od voodoo až po telekinezi. Spolu s nimi trůnila na polici dlouhá, štíhlá svíce, která měla podobu ženy, vztahující ruce k nebi.

Jedna stěna byla plná masek. V místnosti byly virgule a kyvadla a skleněná vitrína hostila pyramidy různých velikostí. Byl tu i stůl s vyřezávanými pentagramy.

„Víc, než jste očekával?“ otázala se A. J.

„Vůbec ne.“

A. J. upila víno a řekla: „Clarissa to má jako koníček. Baví ji sbírat tajemné věci.“

„Ona je nepoužívá?“

„Ne. Začala s tím před léty. Jedna kamarádka jí přivezla z Anglie staré tarokové karty, a tím to vlastně všechno začalo.“

David obracel v rukou skleněnou kouli. „Vy na nic z toho nevěříte?“ zeptal se.

„Ne. Já věřím v Clarissu. To ostatní je jen pro efekt.“

„Nikdy jste ji nepožádala, aby se podívala do koule, co vás čeká?“

„Clarissa žádnou kouli nepotřebuje a budoucnost nepředpovídá.“

„To je zvláštní,“ namítl David, „myslel jsem, že to umí.“

„Neřekla jsem, že to neumí. Řekla jsem jen, že to nedělá.“

„Vysvětlete to,“ požádal David s pohledem upřeným na kouli.

„Clarissa věří velmi silně na osud, ale odmítá ho prozrazovat i velmi movitým zájemcům.“

„Proč?“

„Protože věří, že má díky tomu daru velkou zodpovědnost. Bojí se zneužití.“

David položil kouli zpět na místo. „Už tomu rozumím,“ řekl a přistoupil k A. J. Vzal jí z rukou skleničku a napil se z ní. „Mám dojem, že se v téhle místnosti necítíte dobře. Nebo za to můžu já?“

„Vaše intuice se ubírá špatným směrem. Jestli budete mít zájem, Clarissa vám může dát několik lekcí.“

„Máte vlhké dlaně, A. J.“ Vzal ji za ruku, sjel prsty až na zápěstí a chvíli je tam podržel. „K tomu, abych zjistil, jak rychlý máte pulz, žádnou intuici nepotřebuju.“

A. J. k němu zvedla chladný pohled a snažila se vypadat udiveně. „To pravděpodobně souvisí s večerí.“

„Už při našem prvním setkání jste na mě přehnaně reagovala.“

„Už jsem vám to vysvětlila a...“

„Jenže já jsem vám to neuvěřil,“ přerušil ji. „A nevěřím vám ani teď. Možná je to tím, že jsem na vás hodně myslel.“

A. J. se za svůj život naučila stát pevně na zemi, protože musela. Snažila se o to i nyní. Vzala si od Davida nazpět skleničku a naráz ji dopila. Vzápětí si však uvědomila, že udělala chybu. Na sklenici byl otisk jeho rtů, kterých se takto nechtěně dotkla. „Davide, vzpomeňte si, já přece nejsem váš typ.“

„Ne, to tedy nejste.“ Položil jí ruku na šíji, pak jí zajel do vlasů. „Ale je mi to jedno.“

Naklonil se k ní blíž a A. J. zjistila, že má pouze dvě možnosti. Buď se mu může vysmeknout a utéct, nebo ho převézt a vyjít mu vstříc. Druhá možnost se jí zdála lepší, ale brzy se ukázalo, že to nebyla ta správná volba.

David věděl, jak ženu svést a jak si ji získat. Jeho rty se sklonily k jejím a lehce se o ně otřely. Ruka nepřestávala něžně hladit zátylek. A. J. sevřela prsty kolem sklenky pevněji, ale nepohnula se. David ji polechtal špičkou jazyka a A. J. omámeně vydechla.

Blaženě přivřela oči, sklenka jí vypadla z ruky a kolena jí začala podklesávat. David jí rty zlehka objel čelist, a jak se k ní skláněl, ucítil její vůni. Pak se znovu vrátil k jejím rtům. Tentokrát byly pootevřené, připravené polibek opětovat.

David se od ní musel odtáhnout. Bylo to pro jeho vlastní dobro. Očekával chladnou ženu, která se ničeho a nikoho nezalekne, avšak zatím měl v náručí jemné, rozpálené stvoření. Na to nebyl připravený, potřeboval čas. Byl otřesený a A. J. rovněž.

„Možná ta vaše reakce nebyla až tak přehnaná, Auroro,“ zamumlal. „Ani pro jednoho z nás.“

Tělo A. J. bylo ledové, ale přitom v jednom ohni. Cítila silnou slabost a marně se snažila uspořádat si myšlenky. Silou své silné vůle se konečně sebrala, napřímila se a řekla: „Pokud máme být obchodní partneři, pak byste...“

„Ale to už přece jsme,“ namítl David.

A. J. netrpělivě zafuněla. „Pak byste měl respektovat základní pravidla,“ dopověděla. „Nespím ani s klienty, ani s obchodními partnery, ani se svými zaměstnanci.“

To ho potěšilo a nezajímalo ho, proč. „Komplikuje to obchody, nemám pravdu?“

„To je moje věc,“ odsekla. „Chci tím jen říct, že pečlivě odděluju soukromý život od pracovního.“

„V tomto městě poněkud obtížné, ale okouzlující předsevzetí. Ačkoliv...“ David se neovládl, natáhl se a zasunul jí pramínek vlasů za ucho. „Nežádal jsem vás, abyste se se mnou vyspala.“

A. J. ho pevně chytila za zápěstí a odtáhla jeho ruku pryč. Ucítila přitom, že jeho pulz není o nic pomalejší než její, a velice ji to potěšilo. „Jen jsem vás chtěla varovat předem. Jistě byste se nechtěl cítit trapně, až byste mě o to požádal, a já bych vás odmítla.“

„A vy si jste jistá, že bych vás o to požádal?“ zeptal se David a pohladil ji po tváři. „Tak mě tedy /trapněte.“

„Nechte toho.“

Nechápavě zatrásl hlavou a pozorně se na ni zadíval. Je atraktivní, to ano. Krásná nikoliv, a už vůbec ne okouzlující. Příliš chladná a tvrdohlavá. Nechápal, proč si ji tedy představuje nahou a s ním v objetí. „Co je to mezi námi?“

„Pouhá živočišnost.“

David se ušklíbl, čímž si ji zcela získal. „Částečně snad, ale *úplně* určitě ne. Ještě před chvílí jsem si představoval, jaké asi je milovat se s vámi. Věřte, nebo ne, ale takové představy o neznámých ženách běžně nemám.“

A. J. zvlhly dlaně.

„Mám se tím snad cítit polichocená?“

„Ne. Jen si myslím, že bychom spolu lépe vycházeli, kdybychom si vzájemně víc rozuměli.“

A. J. měla silné nutkání otočit se a utéct. „Podívejte,“ řekla. „Zastupuju Clarissu DeBasseovou. Chráním její zájmy a dobro. Jestli se vůči ní pokusíte o něco nežádoucího, dám vám to okamžitě pocítit. V opačném případě si nemusíme dělat starosti s tím, jak spolu budeme vycházet.“

„To ukáže čas.“

A. J. pokrčila rameny, otočila se a šla k vypínači. „Mám zítra brzy ráno nějaké jednání, pane Brady. Navrhuju, abychom teď šli podepsat smlouvu. Oběma nám jde jen čistě o práci, ne?“

TŘETÍ KAPITOLA

Předprodukční jednání Davidovy zaměstnance obyčejně rozladila a vyčerpala. On sám však jenom kvetl. Při své práci musel umět sladit praktičnost s tvořivostí. Právě tohle umění ho na jeho práci nejvíc bavilo. Kdyby tyto dva zdánlivé protiklady nedokázal vhodně skloubit, nikdy by se nemohl stát úspěšným produkčním.

Měl pověst muže, který přesně ví, co chce. Svě vůli dokázal přizpůsobit i měnící se okolnosti. Tato stránka jeho osobnosti byla pro Davida tak charakteristická, že pronikala i do jeho osobního života. Jako produkční byl striktní a podle některých režisérů nejednal vždy podle pravidel. Jinak dokázal být velkorysý. David nechával režiséry svobodně tvořit, ale jen potud, pokud to vyhovovalo jeho celkovému záměru. Byl ochotný naslouchat, diskutovat a občas i dělat kompromisy, které ovšem nesměly narušit jeho plány.

Vůči ženám byl poněkud chladný. Byl k nim pozorný, avšak vyžadoval naprostou svobodu. Pokud měla jeho partnerka ráda růže, dostávala růže. Jestli snad milovala vyjíždky do přírody, pravidelně ji tam vozil. Ale když se mu kterákoliv z žen pokusila dostat pod kůži, okamžitě vztah ukončil.

Režiséři mu vyčítali striktnost, ale spolupráci s ním vyhledávali. Ženy o něm tvrdily, že je chladný, avšak neváhaly mu nadbíhat.

Jakmile bylo vybrané místo natáčení a zvolený formát, předprodukční jednání skončila a Davida posedla nervozita. Osobně vybral svůj tým včetně posledního technika. Protože si obzvlášť oblíbil Clarissu DeBasseovou, rozhodl se začít právě s ní. Snažil se sám sebe přesvědčit, že jeho zvláštní sympatie nemají nic společného s její agentkou.

Původně chtěl dát Clarissu vyzpovídat přímo u ní doma, ale jeho záměr mu překazil krátký vzkaz od A. J. Fieldsové. *Slečna DeBasseová má právo na své soukromí.* Tečka. David se tedy rozhodl, že nechá zařídit studio tak, aby dýchalo stejnou domáckou atmosférou, jakou poznal u Clarissy. Interview měl udělat ostřílený novinář Alex Marshall. David doufal, že jeho přítomnost dodá pořadu důvěryhodnost.

Při přípravách se držel v pozadí a nechal svůj tým, ať dělá, co umí.

„Dejte na to světlo filtr,“ volal režisér. David s ním měl dřív nějaké nesrovnalosti. Oba však za projekty, na kterých spolupracovali, dostali význačné ceny. „Nechci, aby to tu vypadalo jako v obchodě s nábytkem. Musí to mít atmosféru. Alexi, kdyby sis raději šel někam projít to své interview. Já tady potřebuju pracovat.“

„Dobrá.“ Alex zamáčkl doutník a šel si pročitat otázky. David pohlédl na hodinky. Clarissa měla zpoždění, ale vzbudit kvůli tomu poplach bylo zatím předčasné. Pozoroval Alexe, jak prochází svou přípravu, pak režiséra, který stále nebyl spokojený s osvětlením. Připadalo mu, že ho v nejbližší době nebude nikdo potřebovat. Vytáhl proto telefon a rozhodl se zavolat A. J., co se děje.

„Ach, Davide, moc se omlouvám,“ přerušilo jeho počínání Clarissino volání. Dnes vůbec nevypadala jako hodná tetička z příbuzenstva. Podali si ruce a David si ji zevrubně prohlédl. Vlasy měla dramaticky sčesané nazad, což ji dělalo o několik let mladší. Kolem krku měla stříbrný řetízek s velkým ametystem. Obličej byl nalíčený tak, aby v něm vynikaly jasně modré oči a stejnou funkci plnily i její večerní šaty. Tohle nebyla žena, která ho krmila pečeným masem.

„Clarisso, vypadáte báječně.“

„Děkuji vám. Neměla jsem bohužel příliš času na přípravu. Nějak jsem si spletla datum, takže když pro mě Aurora přijela, plela jsem právě své petúnie.“

David se mimoděk rozhlédl po chodbě. „Ona přijela s vámi?“

„Ach ano,“ povzdechla si Clarissa, „musela jesle zaparkovat. Má se mnou kříž, a vždycky měla.“

„Řekl bych, že to A. J. tak nevidí.“

„To máte pravdu. Aurora je velmi velkorysá.“

David získal sice jiný dojem, ale zdržel se komentáře.

„Můžeme začít, nebo si napřed dáte kávu a něco k jídlu?“

„Ne – ne, když pracuji, na povzbuzení si nic nedávám. Ruší mě to v úvahách.“ Stále si vzájemně liskli ruce, když tu Clarissa náhle řekla: „Jste nějak nesvůj, Davide.“

Řekla to v momentě, kdy se za jejími zády vynořila A. J. „To jsem před natáčením vždycky,“ odpověděl David nepřítomně. Proč jsem si nevšiml dřív, jakou má Aurora chůzi? Ptal se sám sebe. Je rychlá a pružná.

„To není ono,“ řekla Clarissa vědoucně a poplácala Davida po ruce. „Ale nechci být dotěrná. Á, tady je Aurora. Tak začneme?“

„Už jsme začali,“ zamumlal David s pohledem upřeným na A. J.

„Dobré ráno, Davide. Doufám, že jsme vám nenabourali váš časový plán.“

Její chování bylo uhlazené a profesionální, stejně jako poprvé. David si o to víc všímal detailů. Krk měla A. J. dlouhý a štíhlý a rty nepřikrášlené rtěnkou. Zatoužil přiblížit se těsně k ní, aby znovu ucítil její vůni. Místo toho uchopil Clarissu za paži. „Ale vůbec ne. Chcete se dívat?“

„Samozřejmě.“

„Sem, Clarisso.“ David otevřel dveře a řekl: „Rád bych vám představil vašeho režiséra, Sama Cauldwella. Same!“ zavolal a A. J. si všimla, že čeká, až k němu Sam přijde. Těžko mu mohla vyčítat neslušné chování, když tuto taktiku sama používala. „Toto je Clarissa DeBasseová.“

Cauldwell vzal Clarissu netrpělivě za ruku. „Těší mě, slečno DeBasseová. Přečetl jsem obě vaše knihy, abych měl lepší představu o tom, jakou budete hrát v pořadu roli.“

„To je od vás velice milé. Doufám, že se vám líbily.“

„Každopádně mi daly námět k přemýšlení,“ odpověděl Cauldwell.

„Slečna DeBasseová je připravená. Řekni, až budeš chtít začít.“

„Výborně. Posadila byste se laskavě sem? Vyzkoušíme ozvučení a nasvícení.“

Cauldwell vedl Clarissu na její místo a David si přitom všiml, že ho A. J. pozoruje jako dravec svou kořist.

„To takhle vždycky střežíte své klienty, A. J.?“

A. J. usoudila, že Clarissa je v pořádku, a otočila se k Davidovi. „Ano. Asi stejně, jako vy střežíte své režiséry.“

„Všichni v pilné práci, že? Odsud lépe uvidíte.“

„Díky.“ Odstoupili spolu do levého rohu studia a dívali se, jak Cauldwell představuje Clarissu Alexu Marshalovi. Novinář byl vysoký, hubený a distingovaný. Pětadvacet let v oboru poznamenalo jeho štíhlý obličej vráskami. Šediny, které mu protkávaly vlasy, hezky kontrastovaly s temným opálením. „Vybral jste dobře,“ prohodila A. J. „Tvář, které Amerika věří.“

„Bezpochyby. K typu ženy, jakou je Clarissa, se výborně hodí. Kdybych k němu přivedl nějakou komediantku, Alex by ji úplně ztrapnil.“

„To máte pravdu.“

A. J. na Davida zpříma pohlédla. „Clarissu ne-ztrapní.“

David souhlasně přikývl. „Na to taky spoléhám. Minulý týden jsem vám volal do kanceláře.“

„Vím.“ A. J. si všimla, že se Clarissa při rozhovoru s Alexem zasmála. „Můj asistent s vámi nemluvil?“

„Nestojím o to mluvit s asistenty.“

„Měla jsem moc práce. Vidím, že se vám tu skoro podařilo vytvořit Clarissin obývací pokoj.“

„To byl skutečně můj záměr. Vyhýbáte se mi, A. J.“ Stoupl si před ni tak, aby jí zaclonil výhled. A. J. byla nucená dívat se na něj, avšak vůbec ji to netěšilo. Upřela pohled na jeho obnošené plátěnký, pak na široké pohodlné kalhoty, potom na rozhalený límec u košile až konečně skončila na jeho obličeji.

„Doufala jsem, že to pochopíte a že se na vzájemném... vyhýbání shodneme.“

„Moc tomu nechybělo.“ David pohladil prstem ozdobný špendlík ve tvaru půlměsíce, který měla A. J. připnutý na blůze. „Ale ona by to tak nenechala,“ prohodil směrem ke Clarisse.

„Davide, nepřipadáte mi jako muž, kterému se líbí, když ženy odmítají jeho milostné návrhy.“

David nepřestával hladit špendlík. „A vy zase nepůsobíte jako žena, která předstírá nezájem, aby upoutala.“

„Já nikdy nic nepředstírám.“ A. J. pohlížela Davidovi přímo do očí a snažila se ani nemrknout. „Nemám zájem. A překážíte mi ve výhledu.“

„Z toho by se mohl stát můj dobrý zvyk,“ řekl David, ale ustoupil stranou.

Téměř tři čtvrtě hodiny trvalo, než bylo ve studiu vše připraveno. David kamsi odešel a A. J. trpělivě čekala, až se začne. Clarissa seděla uvolněně na pohovce a upíjela vodu.

Natáčení začalo slibně. Alex seděl vedle Clarissy a kladl jí otázky. Dotkli se při tom jasnovidectví, předpovídání budoucnosti a

Clarissina zájmu o astrologii. Clarissa se vyjadřovala jasně a srozumitelně, takže tomu rozuměl i ten, kdo se o para-jevy nezajímal. A. J. věděla, že tohle její chráněnka zvládne na výbornou. Uklidnila se proto a vytáhla z kufříku bonbon, který jí měl nahradit oběd.

Ve studiu se zatím natáčely, přetáčely a opravovaly záběry. Uplynuly hodiny, ale A. J. byla spokojená. Kvalita byla důležitá.

Pak přinesli karty a A. J. se zarazila. Nenáviděla je.

„Nějaký problém?“ ozval se náhle vedle ní David.

Vrhla na něj vražedný pohled a pak ho znovu upřela na scénu.

„O ničem takovém jsme nemluvili.“

„O kartách? Ale to jsme si s Clarissou dávno vyjasnili.“

A. J. sevřela čelisti. „Příště, pane Brady, si to raději vyjasněte se mnou.“

David se chystal něco ostrého odpovědět, ale do toho zazněl hlasitě a zřetelně Alexův hlas.

„Slečno DeBasseová, používání karet k otestování mimosmyslového vnímání je považováno za standard, že?“

„V poněkud omezené míře, ano. Karty také pomáhají testovat telepatii.“

„Vy jste se již účastnila testování tohoto druhu, a to jak na předních univerzitách ve Spojených státech, tak na některých institucích v Británii.“

„Ano.“

„Mohla byste nám, prosím, objasnit, oč se vlastně jedná?“

„Samozřejmě. Karty, které se používají při laboratorních testech, jsou obyčejně dvoubarevné. Na nich je pět symbolů. Čtverec, kruh, vlnovka a podobně. Jejich použitím je možné zjistit míru nahodilosti. Se dvěma barvami je to přirozeně jedna ku jedné. Pokud zkoumaná osoba uhádne během pokusu polovinu barev, jedná se o náhodu. Pokud trefí víc, třeba šedesát procent, už to náhoda není.“

„To se zdá velice prosté.“

„Se samotnými barvami určitě. Avšak symboly všechno poněkud komplikují. Řekněme, že při testu použijeme pětadvacet karet. Pokud jich testovaná osoba určí správně patnáct, je jisté, že její mimosmyslové vnímání je velmi silné.“

„Je ohromně dobrá,“ zamumlal David.

„A taky se v tom ztraceně dobře vyzná.“ A. J. si založila ruce na prsou a snažila se nerozčilovat. Samozřejmě, že je Clarissa dobrá, myslela si, nikdo se v problematice nadpřirozených jevů přece nevyzná lépe než ona.

„Mimosmyslové vnímání vyžaduje kontrolu představitivosti a vysokou soustředěnost,“ pokračovala Clarissa.

„Může být něčeho takového schopný kdokoli?“

„Tahle otázka je stále předmětem zkoumání. Někteří si myslí, že mimosmyslovému vnímání se dá naučit. Jiní jsou přesvědčeni, že lidé se s těmito schopnostmi už narodí. Já vyznávám názor, který je někde uprostřed.“

„Mohla byste nám ho víc přiblížit?“

„Já se domnívám, že každý z nás má jistou míru nadpřirozených schopností, ale ne všichni je dokážeme patřičně rozvinout. Zřejmě je pohodlnější je v sobě potlačit.“

„Vaše schopnosti byly pečlivě zdokumentovány. Rádi bychom tu udělali jejich menší demonstraci, dovolíte-li.“

„Ale ovšem.“

„Toto je úplně obyčejný balíček karet. Jeden z našich asistentů ho dnes ráno zakoupil a vy jste se ho ani nedotkla. Mám pravdu?“

„Naprostou. Musím vás však upozornit, že na hry moc dobrá nejsem.“

Clarissa se omluvně usmála.

„Teď vyberu jednu z karet a neukážu vám ji.“ Alex vytáhl kartu a držel ji tak, aby Clarissa neviděla, co na ní je. „Můžete mi říct, co je to za kartu?“

„Ne,“ odvětila Clarissa prostě. „Nejdříve je nutné, abyste si kartu pečlivě prohlédl a snažil se její obraz otisknout ve vaší mysli.“

Alex přikývl a poslechl ji.

„Obávám se, že se příliš dobře nesoustředíte, ale přesto můžu říct, že se jedná o červenou kartu.“

Ano, teď je to lepší.“ Clarissa se na Alexe zářivě usmála. „Kárová devítka.“

Alex otočil kartu na kameru a ve tváři se mu zračil údiv. Vytáhl druhou kartu a celý proces zopakoval. Když tak chtěl učinit potřetí, Clarissa se zamračila.

„Teď se mě snažíte zmást. Máte v ruce jednu kartu, ale myslíte na jinou. Přesto vím, kterou kartu držíte. Je to křížová desítka.“

„Fascinující,“ zamumlal Alex a ukázal kartu. „Skutečně fascinující.“

„Začala jste svou kariéru čtením z dlaně,“ pokračoval Alex po chvíli.

„To už je dávno. Vzato čistě technicky, z dlaně dokáže číst každý. Nejedná se vlastně o nic víc než o pouhou interpretaci čar. To

vás naučí každá dobrá kniha. Když jste skutečně dobrý, absorbujete spíš pocity.“

Alex nastavil dlaň. „Upřímně řečeno, neumím si představit, jak můžete absorbovat něčí pocity pouhým pozorováním dlaně.“

„To je prosté,“ odpověděla Clarissa. „Vysíláte je. Tím, že vás držím za ruku, je cítím úplně jasně.“ Clarissa vzala Alexovu dlaň do obou rukou. „Dovolíte? Vidím, že...“ Náhle se zarazila a prudce zamrkala. „Ach,“ vydechla a poplašeně se zadívala na Alexe.

A. J. se pohnula směrem ke scéně, avšak David jí zastoupil cestu. „Nechte ji být,“ nařídil. „Je to přece dokument. Musí plynout volně a působit přirozeně. Jestliže se jí tahle část pořadu nebude líbit, dáme ji vystříhnout.“

„To si tedy pište!“

„Měl bych být nervózní?“ zeptal se napůl žertem Alex.

Clarissa se vzpamatovala. „Kdepak,“ zasmála se a odkašlala si. „Vysíláte velmi silné vibrace, pane Marshalle.“

„Děkuji, myslel jsem si to.“

„Jste vdovec, už takových patnáct šestnáct let. Byl jste výborným manželem.“ Clarissa se usmála. „A také skvělým otcem.“

„To mě těší, slečno DeBasseová, ale to není žádná novina.“

Clarissa se nenechala vyrušit. „Obě vaše děti jsou už zajištěné, z čehož máte radost. Nikdy jste s nimi neměl velké problémy, snad kromě syna, ale i s ním se vše rychle vyřešilo. Ne všichni mají se svými dětmi tak pěkné vztahy, nemyslíte?“

Alex na Clarissu nevěřicně zíral. „Asi ano.“

„Jste perfekcionista. S touto stránkou vaší povahy měl právě problémy váš syn. Nikdy se vám vlastně úplně nezavděčil. Teď, když čeká vlastní rodinu, jste si bližší. Těšíte se na roli dědečka, ale přitom se víc zabýváte svou smrtelností. Uvažujete o odchodu do důchodu, ale podle mého názoru by vám to nesvědčilo. Jste zvyklý...“ Clarissa se náhle zarazila a potřásla hlavou. „Omlouvám se. Když mě někdo zajímá, začínám být příliš osobní.“

„Vůbec ne, slečno DeBasseová,“ odporoval Alex. „Jste jednoduše úžasná.“

„Stříh!“ zavolal režisér a v jeho tváři se zračilo nadšení. „Za třicet minut chci vidět playback. Alexi, děkuju ti. Začal jsi báječně. Slečno DeBasseová...“ Cauldwell chtěl Clarisse podat ruku, ale zaváhal, protože se obával „špatných“ vibrací. „Jste prostě nepřekonatelná. Už teď se nemůžu dočkat, až budeme natáčet další část.“

Po Clarissině boku se objevila A. J. „Jestli jste už hotovi, zavezu tě domů,“ řekla.

Clarissa se rozhlížela po své kabelce. „Myslím, že jsme si to už ujasnili. Nechci, abys kvůli mně jela až na druhý konec města a zase nazpět.“

„Udělám to ráda,“ odpověděla A. J. a podala Clarisse kabelku, kterou držela během celého natáčení v rukou.

„Ach, děkuji ti, drahoušku. Vezmu si ale raději taxík.“

„Náš řidič už na vás čeká,“ přistoupil k nim David. V A. J. všechno vřelo. „Přece vás nenecháme jet taxíkem.“

„To je velice pozorné,“ řekla Clarissa.

„Ale nikoli nutné,“ odsekla A. J.

„To máte úplnou pravdu,“ vmísil se mezi ně Alex a vzal Clarissu pod paží. „Slečna DeBasseová jistě dovolí, abych ji zavezl domů. Předtím vás ovšem zvu na večeři, Clarisso.“

„To je báječné,“ odpověděla Clarissa dřív, než mohla A. J. cokoli namítnout. „Doufám, že jsem vás nepřivedla do rozpaků, pane Marshalle.“

„Ani trochu. Abych pravdu řekl, byl jsem fascinován.“

„To je milé. Děkuju, že jsi tu se mnou zůstala,“ řekla Clarissa k A. J. a políbila ji na tvář. „To mě vždycky uklidní. Dobrou noc, Davide.“

„Dobrou noc, Clarisso. Alexi.“ Díval se, jak oba zavěšeni do sebe odcházejí, a prohodil k A. J.: „Velmi hezký pár. Sluší jim to spolu.“

A. J. se k němu prudce otočila. „Vy darebáku,“ vyštěkla. „Chci vidět posledních patnáct minut nahrávky. Když se mi něco nebude líbit, musí to pryč.“

„Proč se tak rozčilujete?“ zeptal se David. „Nevzpomínám si, že byste podle smlouvy měla ediční práva, A. J.“

„A já si zase nevzpomínám, že by ve smlouvě bylo něco o čtení z dlaně.“

„To máte pravdu. Alex to udělal bez mého vědomí, ale zabralo to.“

„Co vám vlastně vadí?“

„Vy jste to neviděl?“ zeptala se A. J. pochybovačně.

„Ano, díval jsem se, ale ničeho jsem si nevšiml.“

A. J. si rukou nervózně prohrábla vlasy.

„Když vzala Alexe Marshalla za ruku, musela pocítit něco zvláštního. Když se znovu podíváte na kazetu, uvidíte to. Pět, deset vteřin Clarissa zírá do prázdna.“

„Alespoň to pořadu přidá trochu mystiky. Působí to efektivně.“

„Efektivně! Jděte k čertu!“ A. J. pospíchala ke dveřím. „Mám o ni starost!“

„Dobře,“ chytil ji David za paži, „ale když Clarissa odcházela, vypadala spokojeně.“

„Přesto se mi to nelíbí.“ A. J. se Davidovi prudce vytrhla a vrhla se na schodiště, vedoucí k parkovišti. „Nejdřív ty hloupé karty. Už toho mám po krk, sledovat, jak ji všichni takhle primitivně prověřují.“

„A. J., na kartách není nic špatného. Tentýž test, a možná i ve větším rozsahu, dělala už mockrát.“

„To vím. Proto mě rozčiluje, když ji ostatní prověřují pořád znova. A pak to čtení z dlaně! Něco ji rozrušilo. Já to vím.“ A. J. rozčileně přecházela po trávníku, který lemoval chodník. „Ani jsem si s ní o tom nemohla promluvit. Vetřel se mezi nás ten reportér. Nechápu, co si o sobě myslí.“

„Alex?“ David se zkoušel ovládnout, ale nakonec se přece jen rozesmál. „Vy jste skutečně k nezaplacení.“

Oči A. J. se nebezpečně zúžily, obličej zbledl zlostí. „Tak vy si myslíte, že je to k smíchu, co? Důvěřivá, nevinná žena jde kamsi s naprostým cizákem a vám to připadá k smíchu. Jestli se jí něco stane, tak...“

„Něco stane?“ David obrátil oči v sloup. „Proboha, A. J, Alex Marshall není žádný maniak. Je vysoce váženým zaměstnancem vysoce uznávané televize. A Clarissa je snad dost stará na to, aby se rozhodla sama, s kým půjde na schůzku.“

„To není žádná schůzka.“

„Mně to tak nicméně připadalo.“

A. J. otevřela naprázdno pusy, pak ji zase zavřela a beze slova se vydala k parkovišti.

„Počkejte ještě. Řekl jsem, počkejte!“ Vzal ji za ramena a uvěznil mezi sebe a zaparkované auto. „Nehodlám vás honit po celém Los Angeles.“

„Tak se hezky vraťte zpátky a podívejte se na tu kazetu. Já se na ni budu chtít dívat zítra.“

„Příkazy od paranoidních agentek nepřijímám. Vyřešíme to hned tady. Nevím, co vás tak žere, A. J. Nemůžu ale uvěřit tomu, že by to měla být schůzka vaší klientky. Vyšla si jen na večeři, nic jiného.“

„Není to má klientka,“ zavrčela A. J. „Je to moje matka.“

David nad tímto prostým sdělením oněměl. Taký jsem na to mohl přijít sám, vyčítal si. Tvar obličeje, oči... Ano, zvláště oči. „A sakra,“ dostal ze sebe nakonec.

A. J. se opřela zády o auto. „Podívejte se, zůstane to jen mezi námi. Rozumíte?“

„Proč?“

„Protože to obě tak chceme. Do našeho vztahu nikomu nic není.“

„Dobře.“ David mohl stěžít protestovat proti touze po soukromí. „Ted' už rozumím, proč jste Clarisse věnovala tak zvláštní pozornost. Přesto si myslím, že to se svou péčí přeháníte.“

„Je mi jedno, co si myslíte.“ A. J. se napřímila. „S dovolením.“

„Ne.“ David jí znovu zastoupil cestu. „Někdo by si mohl myslet, že zasahujete do života své matky proto, že nemáte čím zaplnit svůj.“

„Můj život vás nemusí vůbec zajímat, pane Brady,“ odpověděla A. J. ledově.

„Váš možná ne, ale Clarissin určitě ano. Alespoň pokud běží náš projekt. Nechte ji volně dýchat, A. J.“

„Vy tomu nerozumíte,“ odsekla A. J.

„Nejspíš ne, ale pak byste mi to mohla vysvětlit.“

„Co když ji Alex Marshall u večeře donutí k interview? Nebo na ni začne dotírat, aby z ní něco vytáhl?“

„A co když jen zatoužil pozvat na večeři jednu zajímavou, atraktivní dámu? Mohla byste Clarissu poctit větší důvěrou.“

A. J. zkrřížila ruce na prsou. „Já jen nechci, aby jí někdo ublížil.“

David by se s ní mohl dohadovat donekonečna. Usoudil však, že by to v tuto chvíli nemělo cenu. „Pojďme se projet,“ navrhl.

„Prosím?“

„Projeďme se. Jen vy a já.“ Usmál se na ni. „Náhodou je to moje auto, o které se opíráte.“

„Ach, promiňte.“ Znovu se napřímila. „Musím jet zpátky do kanceláře ještě něco dodělat.“

„Dodělejte to zítra.“ David vytáhl klíče a odemkl dveře. „Navrhuju jízdu podél pláže.“

A. J. chvíli přemýšlela. Musela uznat, že reagovala přehnaně.

Potřebovala se pořádně provětrat, pročistit si hlavu. Možná nebylo moudré souhlasit, ale přece jen... „Spustíte střechu?“ zeptala se.

„Na to se můžete spolehnout.“

Vyjížd'ka jí skutečně pomohla. Čerstvý vzduch, vůně moře, vyhrávání rádia. David nemluvil, a nenutil ke konverzaci ani ji. A. J. si dovolila něco, co dělala v přítomnosti cizích lidí pouze výjimečně. Relaxovala.

Jak dlouho se už takhle projíždíme, tázala se v duchu. Žádný spěch, žádný cíl, žádný účel... A. J. zavřela oči, vypudila z mysli všechny myšlenky a užívala si jízdy.

Kdo to, ksakru, je? Divil se David a po očku si A. J. prohlížel. Je to ostrá, cílevědomá agentka, kterou zajímají pouze její obchody? Nebo oddaná dcera, která na jedné straně shrábne deset procent matčina honoráře a na druhé straně ji chrání před vykořisťováním? Nedokázal ji odhadnout.

A to byl v odhadech lidí velice dobrý. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by být produkčním. Když A. J. políbil, ta sebevědomá, tvrdá žena, jak na první pohled působila, se někam vytratila. Místo ní tu stála rozechvělá, zranitelná bytost. Z nějakého důvodu nezapadala do představy, kterou se snažila vzbuzovat. David usoudil, že by mohlo být zajímavé zjistit proč.

„Nemáte hlad?“

A. J. rozespale otevřela oči a pohlédla na Davida. Jak je možné, že jsem si toho nevšiml dřív, ptal se David sám sebe. Ty oči, modré, hluboké... stejné, jako má Clarissa. Napadlo ho, že by A. J. mohla být své matce podobná i v jiných směrech. Ihned však tuto myšlenku zapudil.

„Omlouvám se,“ zamumlala A. J. „Co jste to říkal?“ I ve své rozespalosti byla schopná do nejmenšího detailu popsat Davidův obličej. Výrazné lícní kosti, nápadné oči, malý důlek na bradě. Zhluboka se nadechla a narovнала se. Moudrá žena musí mít své myšlenky i city pod kontrolou.

„Ptal jsem se, jestli nemáte hlad.“

„Mám,“ protáhla se. „Jak jsme daleko?“

Moc daleko ještě ne, pomyslel si David a byl rád, že A. J. neumí číst myšlenky. „Ujeli jsme asi třicet kilometrů.“ Ukázal na jakousi restauraci na jedné straně silnice a na stánek s hamburgery na druhé. „Vyberte si.“

„Navrhuju hamburger. Můžeme si s ním pak sednout na pláž.“

„Nic nemiluju víc než schůzky, které mě moc nestojí,“ prohodil David.

„Tohle není žádná schůzka!“ vykřikla A. J. rozčileně.

„Aha. Já jsem zapomněl. Každý platí sám za sebe.“ Nikdy ji neslyšel tak nádherně se rozesmát.

„To jste mi udělal vážně radost.“

Šli ke stánku a David se jí přitom neodvážil ani dotknout. „Co to bude?“

„Hamburger, velké hranolky a velký koktejl. Čokoládový, prosím.“

Čekali, až připraví jídlo, a pozorovali několik koupajících se lidí, kteří se máchali na mělčině. Kolem stánku létali rackové a netrpělivě křičeli. Čekali, jestli jim někdo nehodí kousek jídla. David je zklamal. Vzal papírové sáčky s objednanými hamburgery a zeptal se: „Tak co, kam půjdeme?“

„Tamhle dolů. Ráda se jen tak dívám.“ A. J. šla na pláž a sedla si. „Moc často se na pláž nedostanu.“ Shodila lodičky a zabořila nohy v punčochách do písku. Sukně se jí vyhrnula až na stehna, čehož David využil k zevrubné prohlídce. Pak se posadil na zem vedle ní.

„Já taky ne,“ řekl a v duchu zauvažoval, jak vypadá A. J. v bikinách.

„Asi jsem ztropila pořádnou scénu.“

„To asi ano.“ Vybalil její hamburger a podal jí ho.

„Je mi to líto,“ řekla A. J. a pořádně si ukousla. „Nemám pověst hádavé a neomalené agentky, jenom tvrdé. Ale díky Clarisse se chovám jinak. Ztrácím nadhled.“

David zatlačil papírové kelímky do písku. „Když má člověk někoho rád, nadhled jde stranou.“

„Ona je tak dobrá. Teď nemyslím jen její práci, ona je dobrá i z lidského hlediska.“ A. J. si vzala od Davida hranolky a z jednoho uždíbla. „Lidé s dobrým srdcem jsou zranitelnější než ostatní lidé, víte. Clarissa by se rozdala. Kdyby dala pryč všechno, co chtěla, nic by už neměla.“

„Takže vy jste tu vlastně od toho, abyste ji chránila.“

„Přesně tak.“ A. J. se k Davidovi obrátila s otazníkem v očích.

„Já se s vámi přece nehádám,“ zareagoval na její nevyslovenou otázku David. „Jen bych tomu chtěl z nějakého důvodu lépe porozumět.“

A. J. se zasmála a zadívala se na moře. „Prostě musím být,“ řekla.

„Proč mi neřeknete něco o svém dětství? Jaké to bylo, když jste vyrůstala?“

O tom se ještě s nikým nebavila. Na druhé straně, ještě nikdy také nesesedla na pláži se svým obchodním partnerem. Třeba je právě tohle den, kdy bych s tím měla začít, rozhodla se. „Clarissa byla báječná matka. Milující a velmi velkorysá.“

„A váš otec?“ v „Zemřel, když mi bylo osm. Byl obchodním cestujícím, takže nebýval často doma. Byl velice úspěšný,“ dodala s náznakem úsměvu. „Po jeho smrti jsme si nežily špatně. Měly jsme

nějaké úspory a také majetek. Jenže účty se stejně neplatily. Ne kvůli nedostatku peněz, ale kvůli zapomnětlivosti Clarissy. Prostě zapomínala termíny. To jste třeba chtěl telefonovat. Zvedl jste sluchátko, a ono bylo hluché, protože nezaplatila včas účet. Nejspíš už tenkrát jsem si ji vzala na starost.“

„Na to jste byla ještě malá.“

„To mi nevadilo.“ Tentokrát se usmála naplno. Ve tvářích se jí objevily dolíčky, právě jako u její matky. „Byla jsem ve vedení domácnosti mnohem lepší než matka. Co začala lidem číst z dlaně a dělat horoskopy, měly jsme i nějaký příjem. Úplně při tom rozkvetla. Má tak obrovskou potřebu pomáhat lidem... Byly to zvláštní časy. Na jednu stranu k nám chodila spousta lidí ze sousedství a mnozí z nich dokonce pravidelně, ale na druhou stranu jste cítil takový nepříjemný odstup. Jako kdyby si lidé nebyli jistí, kam Clarissu zařadit.“

„To pro vás muselo být nepříjemné.“

„Ano i ne. Dělal jen to, co musela. Někteří lidé se od nás odtáhli, ale Clarissa to ani nezpозorovala. Pověst o jejích schopnostech se nicméně rychle rozšířila a tak jsme se i seznámili s Van Campovými. To mi bylo nějakých třináct čtrnáct. Když se u nás objevili poprvé, byla jsem ohromená. Ale asi za rok jsem si na ně zvykla a připadalo mi přirozené, že matce volají. Obyčejně se jí ptali, jestli mají přijmout nějakou roli. Clarissa jim vždycky odpověděla totéž. Že musí spoléhat na své vlastní pocity. Ona nikdy neříká lidem, co by měli dělat. Rozhodnout se musí každý sám. Pak přišla ta událost s únosem. Tisk se nám usadil na trávníku před domem, telefon neustále vyzváněl. Tak jsem ji přestěhovala na Newport Beach. Tady je to mnohem klidnější.“

„A pak tu byl ten případ sériového vraha.“

A. J. prudce vstala a popošla blíž k moři. David se také zvedl a přidal se k ní.

„Nemáte ani ponětí, jak přitom trpěla,“ zatřásl se jí hlas. Objala si hrud' pažemi a pokračovala: „Neumíte si představit, co něco takového znamená pro lidi jako Clarissa. Chtěla jsem ji zastavit, ale věděla jsem, že nemůžu.“

Zavřela oči a David jí položil ruku na rameno. „Proč byste ji měla chtít zasatvit, když mohla pomoci?“

„Truchlila. Trápila se. Bože, ona celým tím případem žila, ještě než ji požádali o pomoc.“ A. J. otevřela oči a pohlédla na Davida. „Rozumíte? Ještě než jí zavolali, už to prožívala.“

„Nejsem si jistý, jestli to chápu.“

„Ne, to opravdu nemůžete pochopit,“ potřásla netrpělivě hlavou. „Musel byste tím projít. Požádali Clarissu o pomoc. Než to udělali, zemřelo pět mladých děvčat.“ A. J. znovu zavřela oči. „Nikdy o tom nemluvila, ale já vím, že každou z nich viděla. Já to vím. Byla s každíčkou z nich.“ Na chvíli se odmlčela. „Clarissa považuje své schopnosti za dar, ale vy nevíte, jaké to může být prokletí.“

„Řekla jste, že byste ji byla ráda zastavila. Odřízla ode všeho. Je to možné?“

A. J. se znovu zasmála a upravila si rukama vlasy, které jí zcuchal vítr. „Je, ale ne pro Clarissu. Musela jsem přijmout fakt, že se chce rozdávat. Starám se jen o to, aby ji nikdo nezneužil.“

„A co vy?“ David by přísahal, že A. J. při této otázce nápadně ztuhla. „Stala jste se agentkou jen proto, abyste chránila svou matku?“

„Částečně. Ale líbí se mi, co dělám. Jsem v tom dobrá.“

„A Aurora?“ pohládl jí David paže. Pod jeho dotekem se A. J. cítila nepohodlně, ale ignorovala to. „Aurora je tu jen pro Člarissu.“

„Proč?“

„Protože já vím, jak chránit sebe stejně jako svou matku.“

„Od čeho?“

„Připozdívá se, Davide.“

„Ano.“ Jedna jeho ruka sklouzla na její šíji. Kůže tam byla jemná a lehce opálená. „Onehdy jsem nedokončil naše líbání, Auroro.“

Měl silné ruce. Už si toho sice všimla dřív, ale teď na tom záleželo víc než tenkrát. „To ani trochu nevádí.“

„Taky bych si to rád myslel. Jenže to nejde. Něco mě k vám pořád přitahuje.“

„Dejte tomu čas a ono to přejde.“

„Proč to nevyzkoušet?“ Zvedl tázavě obočí a pohlédl jí do očí. „Jsme na veřejné pláži. Slunce ještě nezapadlo. K ničemu dalšímu se dostat nemůžeme a třeba při tom přijdeme na to, proč jsme na sebe tak citliví.“ Chtěl ji přitáhnout k sobě, ale nedala se. „Bojíte se?“ Divil se sám sobě, jak ho její obavy mohou vzrušovat.

„Ne.“ A. J. téměř uvěřila, že mluví pravdu. Tentokrát ale nebude mít navrch on, umínala si. Nedovolím to. Zvedla paže a položila mu je kolem krku. Když zaváhal, přitiskla své rty na jeho.

Přísahal by, že se písek pod jeho nohama pohnul. Hukot vln naplnil večerní vzduch jako bouře.

Chtěl jen experimentovat, ale jakmile se jejich ústa setkala, jeho původní záměr se zhatil. Cítil teplé a sladké bodání. Měl silné nutkání zjistit, co se vlastně děje. Než se o to však mohl pokusit, zabral se do polibku tak, že strhl A. J. s sebou.

I pro ni to bylo příliš prudké a nečekané. Myšlenky jí divoce vířily hlavou. Zašli příliš daleko. Její tělo ignorovalo varování a napřímilo se proti jeho. A. J. to chtěla a potřebovala, a bylo to jasnější a silnější než cokoli předtím. Jak v ní tyto pocity bouřily, zabořila Davidovi prsty do vlasů. Zatoužila po něm tak, až jí ze rtů splynulo zasténání. Říkala si, že to nemůže být správné, ale cosi uvnitř ní jí říkalo, že to tak musí být.

Nad jejich hlavami přeletěl racek a zaskřehotal. Oni si však ničeho nevšimli.

Když se od sebe konečně odtrhli, A. J. ustoupila nazad. Tělem jí proběhlo zamrazení, ale ona ho uvítala. Byla příliš rozpalená. Mohla by se beze slova otočit a vydat se k autu, ale jeho ruce ji zase dostihly.

„Pojď ke mně domů.“

Musela se mu podívat do očí. Viděla v nich vášeň, kterou jen stěží ovládal. Jeho hlas byl zhrublý pokušením a touhou. A ona... cítila příliš mnoho na to, aby s ním šla. Kdyby se tak stalo, dala by mu víc, než v dané chvíli bylo vhodné.

„Ne.“ Hlas měla nejistý, ale rozhodný. „Já to nechci, Davide.“

„Já taky ne.“ Náhle se stáhl. Nepřál si, aby věci zašly až tak daleko. Nechtěl cítit nic tak intenzivního. „Jen si nejsem jistý, jestli nám to bude něco platné.“

„Dokážeme si přece udržet kontrolu nad svými životy.“ Otočila hlavu k moři a vítr jí znovu pocuchal vlasy. „Alespoň já vím, co chci a nechci v tom svém.“

„To se může změnit.“ Proč se chci hádat, divil se. Neřekla přece nic jiného, než co jsem chtěl říct sám.

„Jen když to dovolím.“

„A když vám teď řeknu, že vás chci?“

Srdce jí skočilo až do krku. Nebyla si jistá, jestli mu bude schopná odpovědět. „Tak vám odpovím, že se mýlíte. Tvrdil jste přece, že nejsem váš typ, Davide. A měl jste pravdu. Věřte prvnímu dojmu. Je to obvykle ten nejlepší.“

„V tomto případě však potřebuju víc údajů.“

„Jen si poslužte,“ řekla, jako by se toho ani trochu nebála. „Musím se vrátit. Ráda bych zavolala Clarisse a ujistila se, že je v pořádku.“

David vzal A. J. naposledy za paži. „Pokaždé ji nebudete moct použít jako štít, Auroro.“

A. J. na něj chladně pohlédla. „Já ji přece k ničemu nepoužívám,“ zabručela. „Tím se od sebe výrazně lišíme.“ Po těchto slovech se otočila a šla nazpět k autu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Pokojem se rozlévala třpytivá měsíční záře. Vzduch prosycovala jemná vůně hyacintů. Odněkud byl slyšet zvuk vody, hučící a bublající. Na dřevěné podlaze z širokých parket se míhaly divoké stíny. Byly to odrazy větví vznešeného a košatého dubu zvenčí. Kresba na stěně přitáhla pohled a podržela si ho. Nebylo na ní nic zvláštního. Bílé plátno zobrazovalo dlouhé tahy štětcem v červené a fialové barvě. Vyzařovalo však energii, pohyb a napětí s tajemným podtextem sexu. V pokoji bylo také zrcadlo, vyšší než bylo obvyklé. Á. J. prošla kolem a zahlédla se v něm. Zůstala stát a chvíli se v něm prohlížela.

Obrysy byly nejasné. Vypadala nehmotně, ztraceně. Se všemi těmi stíny kolem se zdálo, že by mohla vstoupit přímo do zrcadla a zmizet v něm. Znenadání jí projel chlad. Závan proudu studeného vzduchu však nepřišel ze zahrady, ale pocházel odněkud z místnosti. Něco tu muselo být, něco, čeho se měla bát. Zdálo se to neuchopitelné stejně jako její odraz v zrcadle. Instinkt jí napovídal, aby utekla, a to co nejdříve. Po ničem nepátrej, poroučel jí, a zmiz! Jenže než to stačila udělat, cosi jí zastoupilo cestu.

David stál mezi ní a únikovou cestou, ruce pevně na jejích ramenou. A. J. mu pohlédla do očí. Byly temné a měly netrpělivý výraz. Vzduch zhoustl jeho nebo její žádostí tak, že se téměř nedalo dýchat.

Já to nechci. To řekla ona? Nebo si to jen myslela?

Ačkoliv si tím nebyla jistá, David ihned zareagoval.

„Nemůžeš pořád utíkat, Auroro. Ani přede mnou, ani před sebou.“

Pak začala klesat do temného tunelu, na jehož okrajích se právě začínaly rozhořívat jasné plameny.

Probudila se v posteli, rozechvělá a bez dechu. Místnost už neprozařovalo měsíční světlo, ale první sluneční paprsky, které se draly lehkými závěsy její ložnice. Mé vlastní ložnice, nepřestávala si opakovat. Shrnula si z obličeje vlasy zcuchané spánkem a rozhlédla se kolem. Nikde nebyly žádné hyacinty, žádné stíny, ba ani po té zvláštní malbě na stěně tu nebylo ani památky.

Byl to jen sen, přesvědčovala samu sebe. Pouhý živý sen, nic víc. Ale proč musel být tak skutečný? A. J. se zdálo, že dosud cítí pevný tlak rukou, které jí tiskly ramena. Bouřlivé a překypující vjemy z ní dosud nevyprchaly. Také jí nebylo jasné, proč musela snít právě o Davidovi Bradym.

Mohla se utěšovat hned několika logickými důvody. Několik uplynulých týdnů se s ním přece stýkala, byl to její obchodní partner. Pracovala tvrdě, snad až příliš, a poslední skutečný odpočinek zažila s Davidem tenkrát na pláži.

Pořád však bylo nejlepší na to nemyslet. Nepřipouštět si ani tu nejmenší myšlenku na to, co se mohlo stát nebo co zůstalo nevyřčeno. Mnohem lepší a rozumnější je myslet na práci, závazky a úkoly, které se musí splnit.

Už žádné spaní, napomenula se A. J. Ačkoliv bylo sotva šest, odhodila přikrývku a vstala. Několik šálků silné černé kávy a studená sprcha mě zase dají do pořádku, uvažovala. Musí. Můj notes je příliš zaplněný termíny na to, abych se mohla jen tak povalovat v posteli a trápit se nad nějakým snem, řekla si.

Její kuchyň byla prostorná a velmi dobře zorganizovaná. A. J. nedovolila nepořádek a neuspořádanost dokonce ani v místnosti, ve které trávila nejméně času. Vrchní deska kredence i police svítily jasnou bílou barvou, kuchyňské náčiní se blyštělo. To měla na svědomí paní na úklid, která si na údržbě bytu dávala záležet. A. J. sešla po dvou schůdcích do jídelny a zamířila ke kuchyňskému přístroji, který znala nejdůvěrněji. Ke kávovaru.

Naprogramovala ho tak, aby byla káva hotová přesně v sedm hodin a pět minut a stiskla tlačítko START. Když o patnáct minut později vyšla ze sprchy, bytem se rozlévala vůně čerstvě uvařené kávy. Pro A. J. tato vůně znamenala návrat k normálním poměrům. Vypila první šálek bez mléka, spíše kvůli kofeinu než pro chuť. I když vstala o hodinu dříve než obvykle, A. J. se rozhodla, že se bude držet rutiny. Tak se cítila nejjistější. Nic tak hloupého a nehmotného jako bláznivý sen ji neporazí. Polkla několik pilulek vitamínů, které jí nahrazovaly snídani. Pak si nalila druhý šálek kávy a odnesla si ho do ložnice, aby z něj při oblékání upíjela. Probírala se svým šatstvem a přitom přemýšlela nad svými dnešními schůzkami.

Nejdříve svačina s veleúspěšným, avšak vele-nervózním klientem. Natáčel seriál, který měla televize dávat v hlavním vysílacím čase. Neškodilo by ještě jednou projít skript, dříve než ho začnou projednávat. Před obědem přijde na řadu schůzka se zaměstnanci její firmy v konferenční místnosti. Pozdní pracovní oběd stráví v přítomnosti Boba Hopewella, který dostal novou roli. A. J. ještě chvíli zkoumala šatník, a pak se rozhodla. Pro schůzku s jejími dvěma předními klienty se hodí trochu elegance.

Vybrala si oblek ze surového hedvábí ve světle broskvovém odstínu. Během dvaceti minut stála úplně oblečená před velkými zrcadly ve své šatně a zkoumavě se prohlížela. Po chvilce přemýšlení vzala ještě brož ve tvaru půlměsíce a připíchla si ji na klopu saka. Když si ji připínala, hlavou jí znovu prolétl sen z dnešní noci. Přemýšlela, jestli ve skutečnosti působí tak sebevědomě jako ve snu. Snažila se přesvědčit samu sebe, že vystupuje víc žensky a zranitelně.

A. J. zvedla ruku a dotkla se svého odrazu. Byl hladký a chladný. Byl to jen sen, připomněla si a potřásla hlavou, aby zaplašila vtíravé myšlenky. Ve skutečnosti si nemohla dovolit být ženská. A zranitelnost musela zcela vyloučit. Kdyby agent v tomto městě ukázal, že má nějakou slabinu, byl by sežrán zaživa. Tím spíš, když tím agentem byla žena. Muž by si takovou příležitost jistě nenechal ujít. A. J. nikdy nic nenechávala náhodě a nehodlala se nikým nechat ohrozit.

Stáhla si lem saka, naposledy se na sebe ještě podívala a pak s pocitem uspokojení popadla kufřík. Ani ne za dvacet minut už odemykala vchodové dveře u komplexu svých kanceláří.

Rozhodně nebylo neobvyklé, že tu A. J. byla první. Už od začátku svého podnikání si osvojila zvyk být v kanceláři první. Měla ráda, když byla v práci dříve než její personál. Kdysi její zaměstnanci sestávali z jediné recepční. Byla zaměstnaná na částečný úvazek a snila o kariéře modelky. V současnosti měla recepční dvě, potom sekretářku a asistentku a také několik svých zástupců. A. J. rozsvítila a paprsky světla ozářily narůžovo natřené stěny a mosazné dekorační

předměty. Nikdy nezalitovala toho, že pozvala dekoratéra. Místnost působila decentně, ale působivě a současně přesvědčivě. Kdyby recepci zařizovala sama, zůstalo by u pár kousků masivního nábytku a nevzhledné lampy.

Zběžný pohled na hodinky A. J. napověděl, že by mohla očekávat několik hovorů z východního pobřeží. Nechala v recepci jedno světlo rozsvícené a vydala se do své kanceláře. Během půl hodiny potvrdila účast na svačině s nervózním klientem, který měl účinkovat v týdenním seriálu, stačila vydat vyjednávači pokyny pro jiného klienta, který chtěl obnovit smlouvu, a konečně trochu zatopila jednomu producentovi tím, že odmítla jeho nabídku na miniseriály.

Dobrá práce, ujistila se spokojeně A. J. Připomněla si slova producenta, který ji nazval krátkozrakým hrabivcem. A. J. se pohodlně uvelebila v křesle a shodila lodičky na podlahu. Až přijme její podmínky, dostane její klient dobrého čtvrt milionu dolarů. Zaslouží si to, pomyslela si A. J. a protáhla se. Četla scénář a pochopila z něj, že role jejího klienta by byla fyzicky i emočně velmi náročná. Dobře věděla, že skutečně dobrý herec dává do role i velkou část sama sebe. A dokud jsem tu já, říkala si, postarám se o to, aby dostali každý halěr, který si zaslouží. Jsem tu přece od toho.

S pocitem uspokojení se ponořila do svých listin. Netrvalo však dlouho a zazvonil telefon. Pak uslyšela kroky.

Podívala se na hodinky a uvažovala, kdo by to tak brzy mohl být. Nakonec však usoudila, že ačkoliv jsou její zaměstnanci velice oddaní, tak časně ráno se tu žádný z nich nikdy neobjeví. A. J. se rozhodla, že se přesvědčí sama. Vstala, ale tu se kroky zastavily. Mohla bych jen zavolat, napadlo ji. Vzmáhal se v ní strach. Hlavou jí prolétly snad všechny hororové filmy, které kdy viděla. Důvěřivá hrdinka zavolala a prozradila tak, kde je, a nato se ocitla v místnosti s nebezpečným maniakem. Ztěžka polkla a popadla do ruky kovové těžítko.

Kroky se znovu ozvaly. Blížily se. Šly blíž a blíž. A. J. jen stěží ovládala dech. Tiše přešla kancelář a postavila se vedle dveří. Kroky se zastavily přesně před jejími dveřmi. A. J. zvedla ruku s těžítkem nad hlavu, druhou rukou vzala za kliku a zhluboka se nadechla. Prudce otevřela dveře. Davidovi se podařilo chytit ji za zápěstí dřív, než mu na hlavu mohlo dopadnout těžítko.

„To pokaždé takhle vítáte své klienty, A. J.?“

„Sakra!“ A. J. s ulehčením upustila těžítko na podlahu. „Vyděsil jste mě k smrti, Brady. Plížíte se sem jak zloděj a ještě tak časně!“

„A co vy? Taky jste si nějak, přivstala. Prostě jsem nemohl dospat.“

Nohy se A. J. roztráslly tak, že si musela sednout. Ztěžka dosedla do křesla a řekla: „Rozdíl je v tom, že tohle je *moje* kancelář. Můžu tu být, kdykoliv se mi zachce. Co chcete?“

„Mohl bych odpovédět, že se mi stýská po vaší oslňující osobnosti.“

„Zkrat' te to.“

„Dobře. Pravda je, že musím na pár dní odletět do New Yorku. Rád bych, abyste za mě vyřídila vzkaz Clarisse.“ Nebyla to sice vůbec pravda, ale

Davidovi lhaní ani trochu nevadilo. Bylo to pro něj snazší než přiznat jí i sám sobě, že ji prostě chtěl zase vidět. Dnes ráno se probudil a bylo mu jasné, že ji před odletem ještě musí vidět. Kdyby se to A. J. odvážil přiznat, buď by utekla, nebo by ho jednoduše vyhodila.

„Prima.“ A. J. vzala do ruky blok a tužku a čekala. „Mileráda jí ten vzkaz předám. Příště si ovšem raději pamatujte, že bych vás taky mohla zastřelit. A vůbec bych kvůli tomu neměla výčitky svědomí.“

„Dveře nebyly zamčené,“ namítl David. „V recepci nikdo nebyl, takže jsem se rozhodl, že se tu trochu porozhlédnu. Nechtěl jsem se zbytečně psát se vzkazem.“

Znělo to pravděpodobně. A. J. se však nedala. „Tak jak zní ten vzkaz, Brady?“ ťukala tužkou netrpělivě do bloku.

David měl v hlavě prázdno. Nedokázal si vybavit nic, co by jí mohl nadiktovat. Zastrčil si ruce do kapes a očima těkal po její vzorně uspořádané kanceláři. „Máte to tu hezké,“ poznamenal. Všiml si, že i papíry, se kterými pracovala, než přišel, jsou úhledně srovnané. Každá věc tu měla své místo, dokonce i kancelářská svorka. „Jste velice pořádkumilovná, že?“

„Ano,“ odpověděla A. J. úsečně a klepala tužkou s čím dál větší netrpělivostí. „Vzkaz pro Clarissu?“

„Mimochodem, jak se jí vede?“

„Dobře.“

David chvíli studoval jedinou malbu na stěně. Bylo to mořské pobřeží. Působilo uklidňujícím dojmem. „Vzpomínám si, že jste si o ni tuhle dělala starosti. Ohledně té večere s Alexem.“

„Měla se skvěle,“ zabublala A. J. „Řekla mi, že Alex Marshall je vzácný typ gentlemana s fascinující myslí.“

„Vadí vám to?“

„Clarissa obyčejně muže takhle nehodnotí.“ A. J. se náhle zastyděla. Položila blok a přešla k oknu. „Co je na tom špatného?“

„Nic, samozřejmě, že nic. Já jen...“

„Jen co, Auroro?“

Neměla by mluvit o své matce s cizím člověkem, ale když jen pouhých pár lidí znalo jejich skutečný vztah. Ještě než si mohla uvědomit, co vlastně dělá, A. J. se rozhovořila. „Chová se vždycky tak divně, když o něm mluví. V neděli spolu strávili celý den. Na jeho jachtě. Nevzpomínám si, že by kdy Clarissa vstoupila na jachtu.“

„Prostě jen zkouší něco nového.“

„A toho se právě bojím,“ řekla A. J. s povzdechem. „Máte vůbec ponětí, jaké to je, vidět svou vlastní matku, když se zamiluje?“

„Ne,“ odpověděl David popravdě. Představil si svou matku a její harmonický vztah s otcem. Ona vařila večere a přišívala mu knoflíky. On vynášel smetí a opravoval, co se porouchalo. „To opravdu nemám.“

„Můžu vám říct, že je to hrozný pocit. Co vůbec o tom muži vím? No ano, je velice příjemný,“ zamručela. „Co vím, choval se příjemně alespoň k polovině žen z celé Kalifornie.“

„Slyšíte vůbec, co říkáte?“ přistoupil k ní David s údivem v hlase. „Rozčilujete se jako matka nad svou dospívající dcerou. Kdyby Clarissa neměla nadpřirozené schopnosti, snad by tu byl důvod k obavám. Ale takhle? Připadá mi, že dokáže výtečně posuzovat charakter. To je přece výhoda.“

„Nerozumíte mi. City dokážou všechno zablokovat, zvlášť když se jedná o něco důležitého.“

„Jestli je pravda to, co říkáte, pak byste se měla podívat na své vlastní city.“ Cítil, jak ztuhla. Nedotkl se jí, ani k ní nepřistoupil blíž. Prostě to cítil. „Dovolujete, aby vaše láska k matce a starost o ni přehlušila zdravý rozum. Kvůli maličkostem reagujete nepřiměřeně. Snad byste své emoce měla upnout také jiným směrem.“

„Clarissa je jediná, která za mé city stojí.“

„To zní dost zvláštně. Copak jste nikdy nepomyslela na své vlastní potřeby? Emoční,“ zamumlal a zajel jí rukou do vlasů, „a fyzické.“

„To není vaše starost.“ Mohla se od něj odvrátit, ale ponechala jeho ruku ve svých vlasech.

„Vy ale dokážete lidí odradit.“ A. J. k němu vzhledla a z očí jí sršely blesky. Z nějakého zvráceného důvodu se tím David cítil potěšen. „Myslím, že ovládáte umění odhánět muže. Na mě to ale neplatí.“

„Nechápu, proč jsem si myslela, že bych si s vámi mohla popovídat.“

„Ale udělala jste to. To stojí za zvážení.“

„Proč mě pořád do něčeho nutíte?“ zeptala se a oči jí znovu zaplály. Jasně se jí vybavil sen z minulé noci. Vášeň, touha, obavy.

„Protože vás chci.“ David stál tak blízko, že znovu cítil její vůni. Ovíjela se kolem něj jako had. Viděl v jejích očích pochyby a nedůvěru. „Chci se s tebou velmi, velmi dlouho milovat na nějakém tichém odlehlém místě. A až bychom skončili, možná bych konečně přišel na to, proč kvůli tomu už několik nocí nemůžu spát.“

A. J. měla v krku sucho, až ji to bolelo a ruce měla úplně ledové. „Už jsem vám jednou řekla, že s obchodními partnery nespím.“

„To je dobré,“ zamručel. „To je dokonce velmi dobré, protože já nemám rád srovnávání.“ Vtom zaslechl, jak se otevřely přední dveře. „Vypadá to, že vaše kancelář má už otevřeno,“ poznamenal a pokračoval: „A. J., ještě jedna osobní poznámka. Jsem svolný vyjednávat o termínech, čase i místech, ale hodlám také strávit víc jak jednu noc s vámi. Přemýšlejte o tom.“

Jak David procházel kolem ní ke dveřím, A. J. potlačila nutkání zvednout těžítka a hodit ho po něm. Připomněla si však, že je přece skutečná profesionálka a navíc, že jsou úřední hodiny. „Brady,“ zavolala.

David se obrátil, jednu ruku na klice, a mile se na ni usmál. „Ano, Fieldsová?“

„Neráčil jste mi dát ten vzkaz pro Clarissu.“

„Opravdu?“ opáčil David. „Vyřídíte jí můj nejsrdečnější pozdrav. Tak zase někdy na viděnou, mladá dámo.“

David byl tak zaneprázdněný, že ani netušil, v kolik hodin odemkl dveře svého hotelového apartmá. Zamýšlené dva dny v New Yorku se protáhly na tři. Zbývalo ještě rozhodnout, jaké škrtky se provedou ve scénáři. Podle jeho instrukcí mu pokojská nepřerovнала stůl s papíry. Zůstaly přesně tak, jak je zanechal. Chaotická změt' časových rozpisů, poznámek a účetních kalkulací vypadala ve vzorně uklizené místnosti až nepřístojně.

David zazvonil na hotelovou službu a poručil si konvici s kávou. Pak se posadil a pustil se do práce. Po dvou hodinách byl hotový s rozpočtem a mohl konečně začít procházet nahrávky.

Dan Jasonův parapsychologický institut působil velmi impozantně, ale také podivně toporně. David si do té doby neuměl představit, že by organizace, zabývající se parapsychologií, mohla být tak zkostnatělá. Tým parapsychologů, se kterými pracoval David se svým štábem, byl skupinou sucharů. Silně připomínali nějakou vědeckou organizaci. Vystupovali tak studeně, až se David sám sebe ptal, jestli diváky přesvědčí vahou svých argumentů, nebo prostě uspí. Musel proto velice pečlivě dohlížet na úpravy.

Procházel natočený dokument a vybíral z něj to, co se mu zdálo zajímavé. Rozhodl se v něm ponechat testování. Připadalo mu neobvyklé, že parapsychologové testovali nejen senzitivity, ale i lidi z ulice. Samo testování a z něj vyvozené závěry pak byly provedeny podle nejstriktnějších vědeckých zásad. Použili k tomu matematickou teorii pravděpodobnosti. Vypadalo to formálně a precizně. Pro Davida to však bylo totéž jako hádání z karet.

Když se však spojí solidní vybavení s inteligentními a vzdělanými vědci, výsledek působí nadmíru seriózně. Divák z toho pochopí, že parapsychologické jevy se před jeho očima zkoumají zevrubně a intenzivně.

Pak následovalo interview z Wall Street s dvaatřicetiletým makléřem s nadpřirozenými schopnostmi. David vypustil hustý oblak dýmu a zamyšleně pozoroval, jak se pomalu vznáší ke stropu. Přemýšlel přitom o interview. Onen makléř se vůbec netajil tím, že své schopnosti využívá při své práci a že se díky tomu stal mnohonásobným milionářem. Je to přece jen určitá dovednost, vysvětloval muž, stejně jako třeba čtení, psaní a počítání. Jmenoval také několik špičkových byznysmenů předních světových obchodních organizací. I ti prý použili nadpřirozené schopnosti k tomu, aby se dostali tam, kde jsou. Makléř popisoval nadpřirozené schopnosti jako nástroj, který je ve světě byznysu důležitý stejně jako počítač.

Věda, byznys a zajímavá podívaná.

David si bezděky vzpomněl na Clarissu. Ta se neobklopovala žádným záhadným vybavením, nešpinila svou řeč matematickými termíny ani ne-probírala zákony trhu. Clarissa si prostě sedla a mluvila pěkně z očí do očí. Kdoví, jaké síly ji přitom ovládaly...

David zatřepal hlavou a přejel si rukama přes obličej. Uvědomil si, že se nějak stává náchylným celé záležitosti s nadpřirozenými jevy uvěřit. Ze svého pečlivého sbírání materiálu však věděl, že se kolem toho točí mnoho šarlatánů, kteří vědí, jak diváky vodit za nos. Jestli se nebudu na své dokumenty dívat objektivně, připomněl si, můžu se svou prací rovnou skončit.

Přesto mu Clarissa pořád nešla z hlavy. Viděl ji jako střed, kolem kterého se točí jeho práce. To ona byla tou, od které se všechno odvíjelo. David přivřel oči a zkusil si to představit. Interview s melancholickými parapsychology v bílých pláštích, uskutečňující se ve sterilních laboratorních podmínkách. Pak střih do studia, kde hovoří Clarissa s Alexem o stejném tématu, ale srozumitelnějším způsobem. Potom by mohl následovat klip s makléřem v jeho luxusní kanceláři vysoko nad Wall Street, a znovu Clarissa, jak sedí uvolněně na pohovce. V dalším záběru z Las Vegas by vystupovalo médium ve fraku. A zase Clarissa, jak bez nejmenšího zaváhání poznává karty, které jí Alex vybírá. Kontrasty, informace, střih, to všechno povede k jedinému cíli – ke Clarisse DeBasseové. K ní se všechno sbíhalo. Instinkt, intuice, nadpřirozené síly. David před sebou konečně začínal vidět hotový dokument.

Stále mu však něco chybělo. Něco dramatického. Napadlo ho, že by mu v tom náramně pomohlo interview s Alicí Van Campovou a matkou některé z obětí masového vraha. A. J. se mu to zřejmě pokusí překazit, ale on ji převálcuje.

Kolikrát si na ni během těch několika dní vzpomněl? Mokrát. A kolikrát si připomněl ty společné okamžiky na pláži? Nespočetněkrát. Mnohokrát ji chtěl držet těsně u sebe a pevně svírat.

Aurora.

Věděl, že je nebezpečné myslet na nijako na Auroru. Aurora byla jemná a přístupná. Aurora byla vášnivá a trochu nejistá. Snažil se vybavit si A. J. Fieldsovou, tu ostrou, nekompromisní a čistě profesionální ženu. Nepomohlo to však. Bylo již příliš pozdě. Byla to Aurora, na kterou myslel. Byla to právě ona, po které toužil.

Z náhlého impulzu David zvedl telefon. Rychle vytákal číslo, aniž si pořádně rozmyslel, co vlastně dělá. Než někdo vzal sluchátko, telefon čtyřikrát zazvonil.

„Fieldsová.“

„Dobré ráno.“

„To je David?“ A. J. zachytila ručník právě včas, než jí stačil sklouznout z vlhkých vlasů.

„Přesně tak. Jak se máte?“

„Mokře.“ A. J. se snažila vklouznout do županu a přehazovala si přitom sluchátko z jedné ruky do druhé. „Právě jsem vyšla ze sprchy. Máte snad nějaké problémy?“

Ano, pomyslel si David. Problém je, že jsi přes čtyři tisíce kilometrů daleko a já bych tak rád viděl, jak se ti na pleti lesknou kapky vody. Natáhl se pro další cigaretu. Zjistil, že balíček je prázdný a v duchu zaklel. „Ale ne. Měl bych je snad mít?“

„V tuhle hodinu mi volají vždycky jen ti, kteří mají problémy. Kdy jste se vrátil?“

„Ještě jsem se nevrátil.“

„Nevrátil? To jste pořád v New Yorku?“

David si protáhl záda a zavřel oči. To je legrační, říkal si, jak rád slyším její hlas. „Aspoň tomu tak před pár vteřinami bylo.“

„Jsou teprve čtyři vašeho času. Jak to, že jste tak brzy ráno vzhůru?“

„Nešel jsem vůbec spát.“

Tentokrát nebyla A. J. dost rychlá a ručník přistál na jejích bosých nohách. Ignorovala to a prsty si probírala zacuchané vlasy. „Aha, je mi to jasné. Noční život na Manhattanu je velmi rušný, že?“

David otevřel oči a pohlédl na stohy papíru, přeplněné popelníky a prázdné šálky od kávy. „Přesně tak. Skvěle se bavíte až do rána.“

„To věřím.“ A. J. se zachmuřeně shýbla pro ručník. „V tom případě vás musí opravdu něco vážného trápit. Jinak byste mi nevolal a bvil se dál, ne? Co to je?“

„Chtěl jsem s vámi mluvit.“

„Již se stalo.“ A. J. si začala rozčileně vytírat vlasy. Dávala do toho víc energie než obvykle. „O čem to mělo být?“

„O ničem.“

„Brady, že jste pil?“

David se pobaveně zasmál a pohodlně se usadil. Nevzpomínal si ani, kdy vzal naposledy něco do úst. „Ne. Copak vy nevěříte, že si dva lidé mohou chtít jen tak přátelsky popovídat?“

„Řekl jste dva lidé. A já o žádnou přátelskou, konverzaci s vámi nestojím. Rozhodně ne. Vy jste producent, já agent. Navíc voláte meziměstsky a ještě brzy ráno.“

„Měla byste zkusit vymyslet jinou výmluvu,“ navrhl. „Tahle je už strašně ohraná. Jak se vůbec máte?“

A. J. opatrně dosedla na postel.

„Báječně. A vy?“

„To jsem rád. To je skvělý začátek.“ David zeširoka zívá. Připadalo mu, že by byl schopný v křesle okamžitě usnout. „Jsem trochu unavený. Většinu dne jsme zpovídali parapsychology, kteří používají počítače a matematické rovnice. Mluvil jsem dokonce s nějakou ženou, která prohlašuje, že se několikrát dostala mimo své tělo.“

A. J. se nemohla ubránit úsměvu. „O něčem podobném jsem už slyšela. Nepochybně zajímavé.“

„Tvrdí, že takto cestovala až do Evropy.“

„Alespoň ušetřila za letenky.“

„To jistě.“

A. J. pocítila lehký příval sympatií spolu s nádechem pobavení. „Máte problémy s oddělováním zrn od plev, Brady?“ zeptala se.

„Asi by se to tak dalo říct. V každém případě se zdá, že na východním pobřeží ještě nějakou dobu uvíznou. Mám tu ještě muže ze západního Marylandu, co umí číst z dlaně, a jeden dům ve Virginii. Prý v něm straší dívka s kočkou. Taký chci zajet za hypnotizérem z Pensylvánie, který se specializuje na minulé životy.“

„Fascinující. Zdá se, že vás čeká spousta zábavy.“

„Máte na práci něco neodkladného, co by vám zabránilo sem přiletět?“

„Ne, proč?“

„Řekněme jen, že by mi nevadilo, kdybyste tu byla se mnou. Chtěl bych vás vidět.“ A. J. se snažila potlačit fakt, že jí Davidova slova náramně lichotí. „Davide, když jste takhle upřímný, pokouší se o mne srdeční slabost.“

„Neumím být bohužel příliš poetický.“ Jeho telefonický hovor s A. J. se neubíral směrem, jaký mu původně určil. Tiše zavyl a v duchu si vynadal, že si všechno pořádně nepromýšlel. Dvakrát měř, jednou řež, připomněl si. „Podívejte se, A. J.,“ snažil se David zachránit, co se dá, „kdybych vám rovnou řekl, že jsem si na vás vzpomněl a že se mi po vás stýská, určitě byste mě hrubě odbyla. Místo příjemného povídání bychom se spolu hádali a já bych to ještě musel zaplatit.“

„A vy si nemůžete dovolit přesáhnout rozpočet.“

„Tak vidíte.“ Davidovi připadalo, že začíná získávat nad svým neuváženým jednáním kontrolu. „Teď si vyzkoušíme jeden malý experiment.“

A. J. si lehla naznak. Fakt, že měla už deset minut zpoždění, ji momentálně vůbec nezajímal. „Jaký experiment? Co máte za lubem?“

„Řeknete mi něco hezkého. Něco, co by od vás nikdo nečekal. Začneme zatím s tímhle. Tak prosím, čekám.“ Uplynulo patnáct vteřin a stále bylo ticho. „A. J., jste tam?“

„Zkouším něco vymyslet.“

„Zase tak moc to přehánět nemusíte, A. J.“

„Dobře. Tak třeba tohle: váš dokument o ženách ve vládě byl velmi poučný a zcela nezaujatý. Vzácně postrádal prvky mužského i ženského šovinismu.“

„To je skvělý start. Nemyslíte však, že byste mohla být víc osobní?“

„Víc osobní, víc osobní...“ mumlala A. J. a usmála se na strop. Kdypak naposledy takhle ležela na posteli a flirtovala po telefonu? Řekla si, že to snad nemůže škodit. David je daleko čtyři tisíce kilometrů a jí dělá dobře cítit se zase jako bezstarostná školačka. „A co tohle? Jestli se někdy rozhodnete stoupnout si před kameru místo za ni, udělám z vás hvězdu.“

„To zní jako kliše,“ řekl David naoko, ale přitom se pobaveně šklebil.

„Jste moc vybíravý. Co kdybych řekla, že byste mohl, zdůrazňuju *mohl* být výborným společníkem? Pohled na vás není až tak nepříjemný a taky se nezdáte být úplně hloupý.“

„Velmi vlašné, A. J.“

„Berte, nebo nechte tak.“

„Navrhuju posunout experiment o krok dál. Přiletíte, strávíte se mnou večer a pak sama uvidíte, jestli je vaše hypotéza správná.“

„Obávám se, že tady nemůžu všechno jen tak nechat a odletět do Pensylvánie nebo kdoví kam.“

„Jenže já se vrátím až v půlce příštího týdne.“

A. J. váhala a zvažovala argumenty pro i proti. Nakonec se impulzivně rozhodla. „Příští týden v pátek tu budou uvádět *Dvojitý klam*. Hastings Reed je můj klient. Je si jistý, že za svou roli získá Oscara.“

„Zase jste myšlenkami u práce, A. J.?“

„Náhodou mám na premiéru dva lístky. Vy koupíte popcorn.“

Překvapila ho. David si rozčileně přehodil telefon do druhé ruky. Musel si dávat pozor, aby jeho hlas zněl lhostejně. „Mám tomu rozumět tak, že si sjednáváme schůzku?“

„Jen tolik nevěřte svému štěstí, Brady.“

„V pátek vás vyzvednu.“

„V osm,“ přikázala a přemýšlela, jestli snad nedělá chybu. „Teď běžte hezky do postele. Já musím do práce.“

„Auroro.“

„Ano?“

„Slibte mi, že si na mě alespoň občas vzpomenete.“

„Dobrou noc, Brady.“

A. J. zavěsila a chvíli seděla s přístrojem v klíně. Co mě to jen posedlo, ptala se sama sebe. Původně přece chtěla lístky někomu darovat a jít na film, až rozruch kolem něj trochu utichne. Neměla ráda oslnivé premiéry a všechno to vzrušení kolem. Došlo jí také, že strávit večer s Davidem Bradym je pošetilé, a co víc, nebezpečné. Dokonce velmi nebezpečné.

Kdy jsem se naposledy nechala oslnit nějakým mužem? Aspoň před milionem let, povzdechla si truchlivě. A jak dopadla? Zbyly jí jen oči pro pláč a znechucení ze sebe samé. Pak si připomněla, že už není žádné dítě. Jsem přece úspěšná, sebevědomá žena. Někdy David Brady mě nemůže porazit. To já jeho složím na lopatky, přesvědčovala samu sebe. Jistá si tím však nebyla ani trochu.

Dlouze a zhluboka vydechla a pak její pohled spočinul na hodinách. Přidušeně zaklela a rychle vyskočila z postele. Do háje s Davidem Bradym a mou hloupostí, peskovala se. Přijdu pozdě.

PÁTÁ KAPITOLA

A. J. si koupila nové šaty. Řekla si, že jako agentka zastupující hlavního hrdinu premiérového filmu si přece nové šaty pořídit musí. Sama však věděla, že si je koupila pro Auroru, nikoli pro úspěšnou podnikatelku Fieldsovou.

Pátečního večera pět minut před osmou stála A. J. před zrcadlem a kriticky se v něm zhlížela. Tentokrát na sobě neměla žádný profesionálně elegantní oblek. Zauvažovala, jestli nezašla příliš daleko.

Její šaty byly černé. Černá je praktická barva a vždycky v módě. A. J. se důkladně prohlédla zprava a potom zleva. Šaty bez ramínek a s velkým výstřihem vzadu nejsou zrovna to pravé. Působí příliš provokativně a vyvolávají nemístné fantazie. Vyčítala si, že si nevšimla už ve zkušební kabině obchodu toho, že jsou tak těsné. Dlouze si povzdechla. Musela si přiznat, že si je koupila právě proto.

Věděla, že si v nich nebude připadat jako zaneprázdněná podnikatelka. Chtěla, aby z ní ten kousek upnutého oděvu udělal ženu. Přitažlivou a žádoucí. A. J. si znovu vzdychla. Koleduju si o malér, pomyslela si.

Potom ji napadlo, že by výstřih mohla zakrýt sáčkem protkaným korálky. S pocitem uspokojení se natáhla pro těžký stříbrný medailonek. Právě když si ho připínala, zaslechla zvonek u dveří. Opatrně vklouzla do lodiček, které stály vzorně připravené u její postele, a zkontrolovala obsah kabelky. Pak vzala sáčko a šla Davidovi otevřít. Opakovala si přitom, že se nejedná o schůzku, ale o pouhý experiment.

Nečekala, že jí přinese květiny. Nepřipadalo jí, že by byl romantik, který si na taková gesta potrpí. Byla překvapená. Zdálo se, že i David je nějak vyvedený z míry, a tak chvíli stáli přede dveřmi a dívali se na sebe.

A. J. byla oslňující. Davida nikdy nenapadlo, že by mohla být tak krásná. Dříve se mu zdála atraktivní a sexy, ale chladná. Dnes večer však její zjev bral dech. Šaty vypadaly prostě, ale právě to se k ní báječně hodilo. Těsně obepínaly její křehkou postavu a zdůrazňovaly přesně to, co měly. Vypadala v nich úžasně.

David postoupil o krok vpřed a stále se přitom díval A. J. upřeně do očí. A. J. si lehce odkašlala a ustoupila o krok dozadu.

„Přišel jste právě včas,“ poznamenala a usilovně se pokoušela o úsměv.

„Už teď lituju, že jsem nepřišel dřív.“

A. J. si od něj vzala růže a musela se vší silou ovládat, aby do bohaté a voňavé kytice nezabořila obličej. „Děkuju vám,“ řekla naoko lhostejně. „Jsou nádherné. Nechcete si dát drink, zatímco je budu dávat do vázy?“

„Ne.“ Davidovi úplně stačilo, že se na ni smí dívat.

„Hned budu zpátky.“

Jak se otočila a kráčela do bytu, Davidův pohled sklouzl po její šíji přes úzká ramena na hladká, velkoryse odkrytá záda. Tam se jeho pohled zastavil na pevném, kulatém zadečku. Skoro zalitoval, že si ten drink přece jen nedal.

Aby zaplašil své odvážné představy o vysokých blondýnkách s hladkou pleť, začal se rozhlížet po bytě. Objevil, že A. J. má úplně jiný vkus než její matka.

Místnost působila studeně stejně jako její nájemnice, a také právě tak uhlazeně. Chladné barvy i neporušené linie neměly chybu. David si však kladl otázku, kolik je v tomhle bytě z osobnosti Aurory Fieldsové. Nebylo v něm nic osobního, všechno bylo na svém místě. David si připadal jako v něčí kanceláři. Očím návštěvníků tu nebyla vystavená žádná povrchní mementa. Místnost měla rozhodně styl, ale nebylo v něm cítit nic ženského. Neprozrazoval tajemství, a to ani šeptem. David se přistihl, že o to víc touží odhalit, jestli A. J. nějaká má a jaká vlastně jsou.

Když se A. J. vrátila, byla už zase sama sebou. Naaranžovala růže do jedné ze svých extravagantních váz. Byl to úzký a vysoký kus křišťálového skla. „Protože jste přišel včas, dorazíme na místo o něco dřív a budeme si moci v klidu obhlédnout celebrity. Uvidíte, vypadají úplně jinak než na plátně.“

„Vypadáte jako čarodějnice,“ zamumlal David. „Bílá pleť, černé šaty. Až je z vás cítit síra.“

A. J. se natáhla pro sáčko a najednou se jí chvěly ruce. „Jedna z mých prababiček byla za čarodějnictví upálená.“

David jí vzal sáčko z rukou. Melancholicky zauvažoval, že jakmile si ho A. J. oblékne, zakryje jím to, co se mu tak líbilo. „Víte, že mě to vůbec nepřekvapuje?“ poznamenal drze.

„Bylo to v Salemu, během toho šíleného běsnění.“ A. J. se neúspěšně pokoušela ignorovat Davidovy ruce, když jí přes ramena přehazoval sáčko. „Samozřejmě, že byla asi taková čarodějnice jako Clarissa. Jenže byla zvláštní a to stačilo. Podle dokumentů, které se Clarisse podařilo sehnat, byla krásná a bylo jí sotva pětadvacet. Varovala své sousedy před požárem stodoly, který propukl až za dva dny. A to byla chyba.“

„Takže ji mučili a pak popravili?“

„Lidé obvykle reagují agresivně na to, co nechápou.“

„Mluvil jsem s mladíkem, který hraje úspěšně na burze jen proto, že vidí věci dřív, než se stanou. A nikdo ho za to neupálí.“

„Časy se mění.“ A. J. vzala kabelku, šla ke dveřím a tam se zastavila. „Zemřela sama a bez peněz. Jmenovala se Aurora.“ Když David nic neříkal, zvedla obočí a zeptala se: „Tak půjdeme?“

Jakmile za nimi zaklaply dveře, David ji objal kolem ramen. „Mám takový pocit, že je to pro vás významná událost.“ ,

A. J. se otřásla, shodila jeho ruku a zmáčkla tlačítko, přivolávající výtah.

„Ne každý má ve svém rodokmenu čarodějnici.“

„A?“

„A řekněme, že já velice dobře vím, jak mohou být názory odlišné. Sahají od úplného zavržení až ke slepé víře. Oba extrémy jsou nebezpečné.“

Když už vcházeli do výtahu, David uvážlivě poznamenal: „A vy se pilně snažíte, abyste Clarissu před oběma extrémy ochránila.“

„Přesně tak.“

„A co vy? Chráníte se tím, že udržujete svůj vztah s Clarissou v tajnosti?“

„Já se před nikým chránit nepotřebuju,“ vyhrkla A. J. vztekle, neschopná se ovládnout. „Jen se mi lépe pracuje, když do svých obchodů nezatahuju rodinné vztahy.“

„Jak logické. Vždycky jste tak úžasně logická, A. J.“

A. J. si nebyla jistá, jestli to David myslel jako kompliment. „A taky se k tomu druží fakt, že jsem každému lehce dosažitelná. Nestojím o to, aby za mnou klienti běhali a žádali, abych se matky zeptala, kde ztratili svůj diamantový prsten. Vaše auto je na parkovišti?“

„Ne. Stojí přímo před vchodem. A nekritizoval jsem vás, Auroro.“

A. J. cítila, jak z ní zlost vyprchala stejně rychle, jako v ní narostla. „To je v pořádku. Na záležitosti kolem Clarissy jsem hodně citlivá. Nevidím auto,“ začala a chladně pozorovala šedou limuzínu, jak k nim pomalu najíždí. Limuzína zastavila přímo před ní a A. J. zvedla tázavě obočí. „To jste na mě tedy udělal dojem,“ poznamenala.

„To jsem rád.“ Řidič už zatím vystoupil a otevíral jim dveře. „Myslím, že to ode mě byl skvělý nápad.“

A. J. se nasoukala dovnitř. V limuzínách jela už mockrát. Přivázela a odvážela klienty, vyzvedávala je z letiště. Nikdy však neměla příležitost si skutečně užít pohodlí, které takový vůz nabízel. Pohodlně se usadila a pozorovala Davida, jak z nádoby s ledem vytahuje láhev šampaňského.

„Nejdřív květiny, pak limuzína a teď šampaňské. Musím říct, Brady, že jste na mě skutečně zapůsobil. A nejen to, taky jsem...“

„To právě chtěla pokazit,“ dořekl za ni David uličnický. S profesionální zručností vytáhl zátku a pokračoval: „Vzpomínáte? Jsme účastníky experimentu. Ověřujeme teorii, jestli jsem dobrý

společník.“ Nabídl A. J. sklenku. „Tak jak si zatím vedu?“

„Zatím dobře.“ A. J. přijala šampaňské a trochu upila. Pomyslela si přitom, že ona provádí jiný experiment. Chce si vyzkoušet, jestli dokáže udržet vztah na úrovni, která ji nebude ohrožovat. „Jen se bojím, že jsem zvyklá spíš na to, že se o druhé starám já, ne druzí o mě.“

„Jaký je to pocit, být na druhé straně?“

„Až návykově příjemný.“ A. J. si vyzula boty a zabořila nohy do hustého koberce. „Mohla bych takhle sedět hodiny a nechat se jen tak vozit.“

„Proč ne,“ řekl David s úsměvem. Prstem jí pohladil šíji a sjel jím až k okraji sáčka. „Nechcete tu premiéru vypustit?“

A. J. se pod jeho dotekem zachvěla. Cítila zvláštní tlak u žaludku. Náhle pochopila, že ten, kdo tu experimentuje, je David Brady, nikoli ona. „Myslím, že raději ne.“ Vypila sklenku a nastavila ji Davidovi, aby ji znovu naplnil. „Vy jste asi jejich častým účastníkem, ne?“

„Čeho? Premiér?“ zeptal se David a naplnil A. J. sklenku až po okraj. „Ne. Nemám je rád.“

„Aha.“ A. J. se zářícíma očima obhlížela vnitřek limuzíny.

„Dnes jsem však ochotný udělat výjimku. Kvůli vám.“ Obdivné si ji po očku prohlížel. Líbilo se mu, jak bezstarostně sedí na sedadle. Připadalo mu, že sem patří. K němu a teď. „Jako jedna z vůdčích osobností své branže se účasti na premiérách přece nemůžete ubránit,“ poznamenal.

„Ale ne.“ A. J. zkrivila rty a napila se. „Já je nesnáším.“

„To myslíte vážně?“

„Smrtelně.“

„Tak proč to ksakru děláte?“

„Experimentuju,“ připomněla mu a položila sklenku na stolec. „Jenom experimentuju.“

Limuzína zastavila u okraje chodníku. Před vchodem do budovy kina se už za zábranami tlačily davy lidí. Kamery bzučely, fotoaparáty zuřivě cvakaly. Zdálo se, že lidem vůbec nevadí, že z limuzíny nevystoupily žádné známé osobnosti. Takový je Hollywood. Večer, kdy se koná premiéra, je vždycky takový. Plný lesku a vzrušení. A. J. s Davidem byli s nadšením vítáni, kolem nich burácel potlesk a hvízdání. Přiskočili k nim tři *pa-parazziové* a udělali několik snímků. A. J. blesky jejich fotoaparátů oslnily tak, že musela několikrát zamrkat.

„Neuvěřitelné, co?“ zahučel David a směřoval A. J. ke vstupu do budovy.

„Vždycky mi to připomene důvody, proč jsem se stala agentkou místo herečkou.“ A. J. se instinktivně odvrátila od běžících kamer. „Pojďme se někam uklidit.“

„Jsem pro všemi deseti.“

A. J. se musela usmát. „Vy to nikdy nevzdáte.“

„A. J.! A. J., drahoušku!“

Než se A. J. zmohla na nějakou reakci, kdosi ji přitiskl na své měkké, bujné poprsí. „Merindo! Ráda tě vidím.“

„Ach, drahoušku, ani vyjádřit to neumím, jak jsem nadšená, že jsi tady.“ Merinda MacBrideová, současný miláček Hollywoodu, táhla A. J. dramaticky do ústraní. „Konečně nějaká známá tvář. Tyhle akce jsou prostě příšerné.“

Merinda zářila od hlavy až k patě. V uších jí visely diamantové náušnice a vzor na šatech jí zřejmě navrhoval nějaký umělec s velkou představivostí. Obdařila A. J. přesladkým úsměvem. „Vypadáš božsky.“

„Díky. Jsi tu sama?“

„Ach ne. Jsem tu s Bradem...“ Merinda chvíli zaváhala a pak se znovu usmála. „S Bradem,“ opakovala, jako by se rozhodla, že příjmení nejsou důležitá. „Skočil mi pro drink.“ Její pohled utkvěl na Davidovi. „Ty taky nejsi sama, jak vidím.“

„Merinda MacBride, David Brady.“

„Těší mě.“ David uchopil Merindinu napřaženou ruku. Merinda ji lehce zvedla, protože očekávala, že ji políbí. David to však neučinil. „Viděl jsem vaše filmy. Jsou obdivuhodné.“

„Ach, děkuji.“ Merinda si ho zkoumavě prohlížela, chvíli uvažovala a pak ho zařadila. „Jsme snad společní klienti A. J.?“

„David je producent,“ oznámila A. J. a všimla si, jak se Merindě zúžily nebesky modré oči. „Dokumentů,“ dodala pro jistotu. „Možná jsi některý z jeho dokumentů viděla.“

„Ale ovšem.“ Merinda se na Davida oslnivě usmála. Nikdy by nepřiznala, že se na veřejnoprávní televizi zásadně nedívá a že s tím rozhodně ani v budoucnu nehodlá začít. „Já producenty šíleně obdivuju. Zvláště ty atraktivní,“ dodala Merinda koketně.

„Mám několik scénářů, které by tě mohly zajímat,“ vpadla jí A. J. do řeči.

„Ach?“ Merinda okamžitě vpadla ze své role sexbomby. A. J. Fieldsová nikdy nedoporučovala scénáře, které za nic nestály. „Pošli mi je.“

„Hned v pondělí to udělám.“

„No, myslím, že raději půjdu najít Brada, než na mě zapomene. Davide,“ Merinda pohlédla svůdným pohledem na Davida. I když točí dokumenty, je to přece jen producent. A navíc velmi hezký. „Doufám, že se zase brzy uvidíme. Pa, A. J.“ Otřela se svými tvářemi o Aurořiny. „Mohly bychom spolu někdy poobědvat.“

„Samozřejmě.“

David se nemohl dočkat, až bude Merinda konečně z doslechu. „To musíte často jednat s takovými kreaturami?“

„Pššt!“

„Chtěl jsem se zeptat,“ pokračoval a díval se, jak Merindiny těsně obepnuté boky mizí v davu, „jestli s nimi jednáte každý den. To jste se z toho ještě nezbláznila?“

„Merinda je trochu afektovaná. Ale jestli jste opravdu viděl některé její filmy, musíte uznat, že má velký talent.“

„Myslel jsem, že byla skvělá jen v *Jediném dni*.“

A. J. se nemohla ubránit úsměvu. Musela se dlouho snažit, aby Merinda dostala roli v tomto filmu. „Takže jste její filmy přece jen viděl.“

„Nežiju přece v jeskyni. Ten film byl první, který se, lapidárně řečeno, nesoustředil na její anatomii.“

„Byl to první film, ve kterém jsem ji zastupovala.“

„Musím říct, že má štěstí na agenty.“

„Děkuju, ale výhody z našeho partnerství jsou oboustranné. Merinda je velmi žhavé zboží.“

„Jestli si tento večer máme užít, nebudeme už o ní mluvit. Souhlasíte?“

Než se konečně dostali do kina, byli ještě několikrát zastaveni. Jednalo se o Aurořiny klienty, známé nebo spolupracovníky. Zdravili se s A. J., líbali se na tváře, vyměňovali si komplimenty. A. J. přitom úspěšně odmítala houfná pozvání na post-premiérové večírky.

„Jste výborná,“ poznamenal David. „Umíte v tom báječně chodit.“ Usadili se na sedadlech hned u uličky blízko východu.

„To je součást mé práce.“ A. J. se pohodlně uvelebila a těšila se na film. Když chtěla, dokázala si to pořádně užít.

„Nejste unavená, A. I?“

„Unavená?“ opáčila A. J. udiveně.

„Copak mi chcete namluvit, že se na vás nepodepsal fakt, že jste mezi takovými hvězdami jako ryba ve vodě? Že se objímáte a líbáte s nejvýznamnějšími osobnostmi ve filmové branži?“

„Pouhý byznys, nic víc,“ podotkla A. J. „Všimla jsem si, jak vás náramně zajímal výstřih jedné vysoké blondýny. Pššt,“ zamumlala, než David mohl její slova okomentovat. „Už to začalo a já nechci nic propást.“

Sál potemněl, obecenstvo ztichlo a A. J. se cele soustředila na plátno. Už od dětství se dokázala sžít s dějem. Nenazvala by to „únikem ze skutečnosti“, neměla to slovní spojení ráda. Raději tomu říkala „zapojení do děje“. Herec, který hrál hlavní roli, byl jejím klientem. Byl to muž, kterého důvěrně znala a se kterým prošla dva jeho rozvody. Dny, kdy měly jeho tři děti narozeniny, měla A. J. poznamenané ve svém diáři. Naslouchala jeho vychloubání, pochybám i nářkům. To patřilo k její práci. Ale když ho spatřila na plátně, nebyl pro ni ničím jiným než hrdinou z filmu.

Během pěti minut už nebyla A. J. v přeplněném sále kina v Los Angeles, ale v rozlehlém domě v Connecticutu. Chystala se vražda. Když v domě zhasla světla a venku se rozpoutala divoká bouře, bezděky popadla Davida za paži a přimáčkla se k sedadlu. David si tuto vzácnou příležitost nenechal ujít a udělal přesně to, co všichni mladíci již generace před ním. Objal ji kolem ramen a přitiskl se k ní.

Vzpomínal, kdy se mu naposledy poštěstilo sedět vedle hezké dívky v kině a držet ji kolem ramen. Uvědomil si, že mu tenkrát bylo asi dvacet. Zalitoval všech těch ztracených let a promarněných příležitostí. Snažil se soustředit na film, ale rušila ho její vůně. Byla stále stejně nenápadná, avšak naplňovala snad všechny jeho smysly. Sledoval děj a vnímal přitom blízkost A. J. Ta najednou zadržela dech a přitiskla se k němu ještě úžeji. Napětí na plátně Davidovi připomínalo jeho stav. Když v sále rozsvítili, nebyl ani trochu rád.

„Bylo to dobré, ne?“ A. J. oči zářily nadšením z prožitého dramatu. „Skutečně velmi dobré.“

„Ano, velmi dobré,“ souhlasil David a zvedl ruku, aby si pohrál s jejím ušním lalůčkem. „Soudě podle potlesku, stane se z filmu určitě pořádný trhák.“

„Díkybohu.“ A. J. vydechla úlevou a odtáhla se od Davida. Tak blízký kontakt s ním jí byl nepříjemný. „To já jsem ho přiměla, aby vzal tuhle roli. Kdyby neuspěl, byla by to především moje chyba.“

„A teď, když může očekávat ovace?“

„To je hlavně díky jeho talentu,“ řekla A. J. lehce. „Zdá se mi to fér. Nevadilo by vám, kdybychom odešli dřív, než tu propukne davové šílenství?“

„To by bylo fajn.“

David vstal a vedl ji skupinkami lidí, které se už začínaly formovat v uličkách. Neušli daleko, když někdo na A. J. zavolal.

„Kam to utíkáš? Prcháš snad odsud?“ Byl to Hastings Reed. Skoro metr devadesát vysoký symbol klasického mužství jim zastoupil cestu. Tváře mu hořely z triumfu nad nadšenou reakcí publika, avšak prozrazovaly také silnou nervozitu. „Tobě se film nelíbil?“

„Byl nádherný.“ A. J. znala jeho potřebu nechat se ujišťovat. Stoupla si na špičky a lehce ho políbila na tvář. „Byl jsi skvělý, jako snad ještě nikdy.“

Hastings jí vrátil kompliment tak, že ji pevně objal. V A. J. až zapraštěly kosti. „Měli bychom počkat na oficiální posudek.“

„Připrav se přijmout ovace se skromností a nenucenou grácií,“ zažertovala A. J. a pak dodala: „Hastingsi, tohle je David Brady.“

„Brady?“ Hastings přijal podávanou ruku a jeho snědý obličej se lehce zamračil. „Producent?“

„Správně.“

„Bože, miluju vaši práci.“ Hastings potřásl Davidovou rukou nejméně šestkrát, než ji konečně pustil. „Jsem čestný předseda nadace *Práva týraných dětí*. Odvedl jste vaším dokumentem úžasnou práci. Lidem se tak alespoň dostalo do podvědomí téma, o kterém se tak často nemluví. Abych byl upřímný, díky tomu jsem se vlastně začal o celou problematiku zajímat.“

„Jsem rád, že to slyším. Chtěl bych, aby moje dokumenty nutily lidi k zamyšlení. Nelíbí se mi, když jen pasivně sledují, co jim televize naservíruje.“

„Mě se to hodně dotklo, sám mám děti. Poslyšte, kdybyste někdy točil pokračování, rád vám s tím pomůžu. Bez nároku na honorář, samozřejmě.“ Zašklebil se na A. J. „Ona to určitě neslyšela, že?“

„Co jako?“ zeptala se A. J. s hraným údivem.

Hastings se zasmál a přitiskl ji znovu k sobě. „Tahle mladá dáma je prostě neuvěřitelná. Nevím, co bych si bez ní počal. Původně jsem roli v tomhle filmu vůbec nechtěl vzít, ale ona mě do toho veštvala.“

„Nikdy nikoho nikam neštvu,“ řekla A. J. mile.

„Já vím, ty na to jdeš diplomaticky. Díkybohu.“ Hastings se usmál a konečně na ni pořádně pohlédl. „Vypadáš zatraceně dobře. Přímo k nakousnutí. Nikdy jsem tě takhle oblečenou neviděl.“

Aby zakryla náhlý příval rozpaků, A. J. si stoupla na špičky a rovnala mu kravatu. „A když jsem tě naposledy viděla já, měl jsi na sobě džínsy a páchnul jsi koninou.“

„To souhlasí. Přijdeš do baru?“

„Tedy, já...“

„Takže přijdeš. Podívej, čeká mě několik krátkých interview, ale tak za půl hodinky jsem tam.“ Udělal dva dlouhé kroky a dav ho pohltil.

„Má docela... výraznou osobnost,“ poznamenal David.

„To nejméně.“ A. J. mrkla na hodinky. Bylo ještě dost času. „Asi bych se tam měla objevit. Počítá s tím. Jestli se vám tam se mou nechce, vezmu si pak taxík.“

„To nevíte, že slušně vychovaná dáma vždycky odchází s pánem, který ji přivedl?“

„Tady nejsme na recepci,“ odpověděla A. J. Prodírat se davem bylo stále obtížnější.

„To je pravda, ale pravidla slušného chování by měla platit vždycky. Ten bar ještě zvládnou.“

„Dobře, ale zůstaneme jen chvíli.“

Ta *chvilka* trvala až do tří.

Hektolitry šampaňského, tuny kaviáru a hory obložených mís. Tak velkolepé oslavě nemohla odolat ani tak prakticky založená osůbka, jakou byla A. J. Hudba hrála poněkud hlasitě, ale nikomu to nevadilo. Nikde nebyla tichá zákoutí, kam by se dalo utéct. Díky Aurořině klientele a Davidovým kontaktům tu znali snad každého. Prohodili několik slov tuhle, pak se zase zapovídali tamhle a čas plynul jak voda. A. J. se upřímně radovala z Hastingsova úspěchu, a tak jí to ani trochu nevadilo.

Na přeplněném tanečním parketu si v Davidově „g9«ČI konečně trochu oddechla. „Neuvěřitelné,

„Nic nechutná lépe než úspěch. Zvláště, když ho promícháte se šampaňským.“

A. J. se rozhlédla kolem. Bylo obtížné nenechat se strhnout. Známé tváře, jména, perfektní těla. Ona byla součástí toho všeho, a to velmi důležitou součástí. Díky jejímu vlastnímu rozhodnutí však nikoli intimní. „Obvykle se takovýmhle slavnostem vyhýbám.“ David jí prsty lehce pohladil záda. „Proč?“

„Ach, já ani nevím.“ Mísila se v ní únava, víno i radost.

Přitiskla svou tvář k Davidově. Nemám ráda velkou společnost. Raději se držím v pozadí. Vy se sem hodíte.“

„A vy ne?“

„Kdepak,“ zavrtěla A. J. hlavou. Jak je možné, přemýšlela, že muži tak báječně a současně odlišné voní? Je to tak příjemný pocit když vás jeden z nich drží... „Vy jste přímým účastníkem děje. Já pracuju v zákulisí.“

„A líbí se vám to tak?“

„Úplně. Ale ani tohle není špatné,“ David jí znovu pohladil záda a A. J. se při tom doteku prohnuta jak kočka. „Vůbec to není špatné.“

„Raději bych s vámi byl o samotě,“ zamručel nespokojeně David. Vždycky, když ji tak těsně objímal, připadalo mu, že se snad zblázní. „V nějaké útulné tmavé místnosti, kde by tlumeně hrála hudba.“

„Tohle se mi zdá bezpečnější.“ Nebránila se však, když se jí jeho rty otřely o spánek.

„Kdo potřebuje bezpečí?“ zamumlal.

„Já. Potřebuju bezpečí, řád a smysl.“

„Každý, kdo je v téhle branži, se dobrovolně vzdává bezpečí, řádu i smyslu.“

„Já ne.“ Usmála se na něj. Bylo to skvělé, nechat se unášet náladou večera a jen se bavit. „Já pouze uzavírám obchody a šance nechávám druhým.“

„Takže deset procent a pryč?“

„Přesně.“

„Tomu bych snad věřil před několika týdny. Ale teď už ne. Viděl jsem vás s Clarissou.“

„To je něco úplně jiného.“

„Možná. Taky jsem vás dnes viděl s Hastingsem. Jste obklopená klienty, A. J. Můžete přesvědčovat samu sebe, že to nejsou lidé, ale jen smlouvy a podpisy, jenže já to vím lépe. Připadáte mi jako gumový bonbon.“

A. J. se zamračila. „To je nesmysl. Bonbony jsou dřív nebo později sněžené.“

„Ale taky jsou pružné. To na vás obdivuju.“ Dotkl se svými rty jejích dřív, než stačila uhnout. „Začínám chápat, že toho na vás obdivuju víc.“

Chtěla se odtáhnout, ale David si ji pevně přidržel. „Nemíchám dohromady city a byznys,“ řekla A. J.

„Lžete.“

„Možná si jen trochu hraju s pravdou,“ přiznala, „ale nelžu.“

„Zajímavé. Když měla dnešní premiéra úspěch, málem jste začala dělat přemety.“

A. J. si odhodila vlasy z obličeje. Pomyslela si přitom, že viděl příliš mnoho a příliš snadno. To by neměl. „Víte, jak mi to pomůže? Za příští film dostanu pro Hastingse milion a půl dolarů.“

„Dostanete pro Hastingsse,“ opakoval David. „Dokonce i váš styl řeči vás usvědčuje.“

„Hledáte skryté věci tam, kde nejsou.“

„Ne. Já jen nacházím věci, které jste dobře ukryla. Vadí vám, že se mi líbíte?“

A. J. vypadla z rytmu. Vynechala krok a David si ji k sobě přitiskl ještě pevněji.

„Myslím, že to zvládám lépe, když jdeme jeden druhému na nervy.“

„Věřte, že vy mně na nervy jdete stále,“ ujistil ji David. Krev v něm přímo vřela a svaly v celém těle měl napnuté. „Tady v sále jsou desítky lidí, a mně se přesto myšlenky stále vracejí k vám. Chtěl bych vás někam zavléct, vysvléct z těch vašich šatů a položit naznak.“

A. J. přeběhl mráz po zádech.

„Víte dobře, že takhle jsem to nemyslela. Mě ne-rozčilíte. A udělal byste lépe, kdybyste se víc soustředil na svůj experiment.“

„No ano, je to chytřejší a bezpečnější. Zdá se, že hledáme rozdílné věci, A. J.“

„S tím nemůžu než souhlasit.“

„Snad bychom spolu mohli souhlasit ve více věcech, kdybychom dali našemu vztahu šanci.“

A. J. vlastně ani nevěděla, proč se musela usmát. Možná proto, že to znělo jako nějaká fantazie. Ráda se na ně dívala a poslouchala je, ale nikdy jim nevěřila. Proč by jim měla začít věřit teď? „Davide,“ položila mu paže na ramena, „jste velice milý muž, někdy.“

„Myslím, že bych váš kompliment mohl opětovat.“

„Dovolte mi, abych vám věci vyložila tak, jak nejlépe umím. Zaprvé, momentálně jsme obchodní partneři. Už jenom tahle skutečnost vylučuje fakt, že by mezi námi mohlo jít o něco vážnějšího. Zadruhé, dokud bude probíhat natáčení vašeho dokumentu, mou největší starostí je Clarissino blaho. Zatřetí, mám hodně práce a když mám náhodou nějakou volnou chvíli, trávím ji nejraději o samotě. A konečně začtvrté, nejsem na citové vztahy stavěná. Jsem sobecká, kritická a nemám zájem.“

„Velmi dobře řečeno.“ David ji cudně políbil na čelo. „Nepůjdeme už?“

„Ano.“ Trochu překvapená jeho reakcí se A. J. vydala z tanečního parketu pro své sáčko. David jí šel v patách. Nechal za sebou hlučící dav a vykročili do časného chladného rána. „Zapomněla jsem, že lesk a sláva je nejlepší, když se podává po malých dávkách,“ poznamenala A. J.

David jí pomohl nastoupit do čekající limuzíny. „Skromnost ve všem.“

„Život se tak zdá přehlednější.“ Řidič byl od nich oddělený tlustým kouřovým sklem, a tak se A. J. pohodlně usadila. Než mohla spokojeně vydechnout, už tu byl David a vzal ji pevně za bradu. „Davide...“

„Tak zaprvé,“ začal, „já jsem produkční a vy jste agentkou jediného talentu, který v dokumentu mám. To znamená, že jsme obchodní partneři v tom nejširším slova smyslu, což nevylučuje bližší kontakt. Přiznejte si, že tomu tak je.“

Na tanečním parketu neměl v očích takový žár, pomyslela si A. J. poplašeně. „Davide...“

„Vy už jste svoje řekla,“ připomněl jí. „Zadruhé, dokud se točí tenhle dokument, můžete se navyvádet kolem Clarissy kolik chcete. Zatřetí, oba máme hodně práce, takže si nebudeme kazit volné chvíle hloupými výmluvami. A začtvrté, i když tvrdíte, že nejste na citové vztahy stavěná, v jednom se už stejně potácíte. Takže si na to raději zvykněte.“

A. J. zlostí potemněly oči. „Já si nemusím zvykat na nic,“ prohlásila ledově.

„To skutečně nemusíte. A nezapomeňte si to taky očíslovat.“

Frustrovaná touha, nevybitá vášeň, kypící vztek. To všechno A. J. cítila, když se svými ústy přisál na její. Její první reakcí byl čistý pud sebezáchovy. Bránila se, snažila se ho odstrčit. Věděla, že jestli se jí rychle nepodaří osvobodit, bude ztracená. David však věděl, že její zápas nemá co do činění s ním, ale s ní. A. J. bojovala sama se sebou.

Přitiskl ji k sobě pevněji. Jeho ústa byla stále naléhavější, až se A. J. navzdory svým obavám konečně vzdala.

S přidušeným zasténáním ho objala pažemi. Ruka jí zajela do jeho vlasů. Vášeň narůstala. A. J. cítila všechno. Davidovo pevné tělo proti jejímu, měkké opěradlo sedadla za svými zády. Ústa měl horká a dravá a stále naléhavější. Vzduch čeril tichý zvuk klimatizace, která v limuzíně nepřetržitě ochlazovala vzduch.

Když se jejich jazyky propletly, vnímala přetrvávající chuť šampaňského. Její vlastní vášeň byla stále divočejší a hůř zvladatelná.

David se konečně odpoutal od jejích úst, ovšem jen proto, aby jimi sklouzl níž. Začal jí líbat odhalený krk a ramena. Už se jen stěží

ovládal. Jeho ruce už nebyly jemné a nesmělé. Jeho polibky byly prudké a tvrdé. Aurořino srdce se poplašeně rozbušilo při pomýšlení, že by si ji David mohl vzít v tak naléhavém spěchu.

Nechala se vést vlastní vášní a dala svým rukám svobodu. Začaly okamžitě zvědavě putovat po Davidově těle. Když se její přerývaný dech smísil s jeho, jejich ústa se znovu setkala. Jako by tento dotek ještě přidal její hladové žádosti na síle. Kousala ho do rtů a musela se vši silou ovládat, aby ne-stiskla silněji. David tiše zaklel, pevně ji uchopil a položil na široké sedadlo.

A. J. vzhlédla. Viděla v jeho očích míhající se světla veřejného osvětlení. Světlo a stín. Světlo a stín. Bylo to hypnotické a erotické zároveň. Zvedla ruku a něžně se dotkla jeho obličeje.

Ležela pod ním bezbranná a krásná. Tváře jí hořely vzrušením, zcuchané vlasy měla rozhozené kolem obličeje. Dotek jejích prstů byl jemný jako šepotání, avšak v Davidovi vyvolal úplnou bouři.

„To je bláznivé,“ zamumlala.

„Já vím.“

„To se nesmí stát.“ Jenže už tomu byla blízko a věděla to. Tušila to od jejich prvního setkání. „To se nemůže stát,“ opravila se.

„Proč?“

„Neptej se mě.“ Začala šeptat. Stále se lehce dotýkala jeho obličeje, ale už věděla, že je konec. „Nemůžu to vysvětlit. A i kdybych se o to pokusila, stejně bys to nepochopil.“

„Je mi jedno, jestli je v tom někdo jiný.“

„Ne, žádný jiný není.“ A. J. na chvíli zavřela oči. Po chvíli je otevřela a zadívala se na Davida. „Nikoho jiného nemám.“

Proč váhal? Ležela pod ním, vzrušená, ochotná se mu oddat. Stačilo jen ignorovat zmatenou prosbu v jejích očích a mohl si ji vzít. Avšak i když byla jeho touha veliká, nedokázal tu němou prosbu ignorovat. „I když to nebude tady a teď, Auroro, stejně k tomu dojde.“

Věděla to. Muselo tomu tak být. Bylo jí jasné, že to pro ni nebude jednoduché. Potřebuje čas. „Pusť mě, Davide.“

David se cítil v pasti svého chťiče. Posadil ji. „Co to se mnou hraješ za hru?“

A. J. se chvěla rozrušením. Cítila, jak po ní běhá mráz. „Jmenuje se to pud sebezáchovy.“

„Zatraceně, Auroro.“ Byla tak krásná. Proč najednou musela být tak krásná? Proč vypadala tak křehce a zranitelně? „Co má pud sebezáchovy společného s tím, že jsi se mnou a že se spolu budeme milovat?“

„Nic.“ Cítila, jak limuzína pomalu zastavuje a skoro se rozesmála. „Vůbec nic, jen kdyby to bylo tak prosté.“

„Nač to komplikovat? Toužíme jeden po druhém. Oba jsme dospělí. Lidé se milují každý den bez jakékoliv újmy na zdraví.“

„Někteří možná.“ A. J. ztěžka vydechla. „Já nejsem jako jiní. Kdyby to bylo tak jednoduché, pomilovala bych se s tebou hned tady a teď. Neřekla jsem, že to nechci.“ Zpříma na něj pohlédla. David spatřil v jejích očích lítost. „Jenže pro mě to jednoduché není. Milování s tebou by bylo snadné. Ale zamilovat se do tebe už ne.“

Než ji David stačil zadržet, otevřela dveře a vystoupila.

„Auroro.“ Stoupl si vedle ní a položil jí ruce na ramena. Setřásla ho však. „Po tom, cos mi řekla, přece nemůžeš odejít.“

„To právě hodlám udělat.“

„Nepustím tě.“ Musel vynaložit veškeré sebeovládání, aby zůstal klidný.

„Ale ano. Běž.“ , „Musíme si promluvit.“

„Ne.“ V jejím hlase zaznělo zoufalství. „Chci, abys už šel. Je pozdě. Jsem unavená a neschopná myslet.“

„Tak se uvidíme později.“ V téhle chvíli by mu slíbila snad cokoli, jen aby ji nechal odejít. „Běž už, Davide, prosím tě.“ Když ji nepouštěl, opakovala chvějícím se hlasem: „Prosím tě, nech mě jít. Je toho na mě moc.“

David byl schopný zvládnout její zlost, křehkost však nikoli. „Tak dobrá.“

Čekal, dokud nezmizela v domě. Pak se opřel o auto a zapálil si cigaretu. Tak tedy později, slíbil si. Promluvím s ní. Chvíli stál a čekal, až se uklidní. Promluvím s ní, ujišťoval sám sebe. Věděl však, že nejlepší bude počkat, až se oba uklidní a budou schopní rozumně jednat.

Odhodil cigaretu a nastoupil zpět do limuzíny. Doufal přitom, že bude schopný Auroru vypustit z hlavy, aby se mohl dobře vyspat.

ŠESTÁ KAPITOLA

A. J. byla velmi neklidná. Nutilo ji to přecházet sem a tam, tahat se za vlasy i hekticky pobíhat. Musela se přemáhat, aby klidně seděla na pohovce. Čekala, až Clarissa naliže čaj.

„Jsem tak ráda, že ses zastavila, drahoušku. Příliš často se mnou svá volná odpoledne netrávíš.“

„V kanceláři je všechno pod kontrolou. Abe mě úplně zastane.“

„To je tak sympatický muž! Jak se má jeho vnouček?“

„Rozmazlený fracek je to. Abe mu všechno povolí.“

„To prarodiče dělávají. Rodiče vychovávají a babička s dědečkem rozmazlují.“ Při těchto slovech se Clarissa dívala upřeně na šálek, aby A. J. nezahlédla v jejích očích dosud nenaplněnou touhu po vlastním vnoučeti. „Jak ti chutná čaj?“

„Je trochu... zvláštní.“ Neměla sílu lhát. Byla proto ráda, že se její matka spokojila s tak vlažným komplimentem. „Z čeho to je?“

„Ze šípku. Zvlášť vhodný pro odpolední posezení. Příjemně uklidňuje. Myslím, že to potřebuješ, Auroro.“

A. J. položila šálek na stolek a vstala. Přišla si ke Clarisse pro pomoc, i když si to nerada přiznávala a sama sobě tvrdila, že vlastně žádnou pomoc nepotřebuje.

„Mami,“ začala a znovu se posadila, zatímco Clarissa klidně upíjela svůj čaj. „Myslím, že mám problém.“

„Jsi na sebe moc tvrdá.“ Clarissa pohladila A. J. po ruce. „A vždycky jsi byla.“

„Co mám dělat?“

Clarissa se opřela a pozorně se na svou dceru zadívala. Aurora ještě nikdy nepoužila tuhle frázi. Dosud si vždycky věděla rady. Clarisse bylo jasné, že musí pečlivě volit odpověď. „Jsi vyděšená.“

„Hrozně.“ A. J. se znovu postavila. Nebyla schopná sedět.

„Připadá mi, že ztrácím kontrolu nad svým životem.“

„Auroro, vždycky není nutné mít nad vším kontrolu.“

„Pro mě ano. Pro mě je to jistota.“ Podívala se Clarisse do očí a usmála se. „Právě ty bys tomu mohla rozumět.“

„Ale vždyť já tomu rozumím. To víš, že ano.“ Kolikrát si Clarissa přála, aby byla její jediná dcera vyrovnanější sama se sebou. „Snažíš se samu sebe chránit před zklamáním. Jednou ti někdo hodně ublížil a ty ses prostě rozhodla, že se to už nikdy nesmí stát. Auroro, jsi zamilovaná do Davida?“

Clarissa znala odpověď i beze slov a A. J. to věděla. Přesto řekla: „Byla bych, kdybych se nedržela zpátky.“

„Je to pro tebe tak těžké někoho milovat?“

„David není jen tak někdo. Je příliš silná osobnost. Úplně tě pohltí. A kromě toho...“ A. J. si musela oddechnout, aby se uklidnila. „Kdysi jsem si laky myslela, že jsem zamilovaná.“

„To jsi byla ještě příliš mladá.“ Clarissa byla blízká vzteku, což rozhodně nebyl její obvyklý stav. Postavila svůj šálek na talířek tak, až to hlasitě klaplo. „Nezralí lidé jednají jinak. Požadují od druhého víc, než sami jsou schopni nabídnout. To není láska.“

A. J. stála uprostřed místnosti. Už neměla kam jít. „Možná jsem ještě pořád nezralá. Nebo je to jen chtíč, já nevím.“

Clarissa zvedla obočí a upila čaj. „Jen ty znáš odpověď, a nikdo jiný. Já si však rozhodně nemyslím, že bys mě přišla navštívit, kdyby se jednalo o pouhý chtíč.“

A. J. se se smíchem posadila na pohovku vedle matky.

„Ach mami, na světě snad není nikdo, kdo by byl jako ty.“

„Neměla jsi to se mnou lehké, vid’?“

„To ne.“ A. J. si položila hlavu na Clarissino rameno. „Ale stejně to s tebou bylo báječné. A pořád ještě je.“

„Auroro, tvůj otec mě velice miloval. Miloval mě a respektoval, aniž by mi vlastně pořádně rozuměl. Kdybych se nevzdala kontroly nad sebou a nad vším kolem, nikdy bych nemohla opětovat jeho city.“

„On byl výjimečný,“ zamručela A. J. „To většina mužů není.“

Clarissa chvíli zaváhala, ale pak si odkašlala a řekla: „Alex mě také respektuje.“

„Alex?“ A. J. rozčileně vstala. Ruměnec na tvářích její matky dokazoval vše. „Ty a Alex...“ Jak jen položit otázku, aby matku neurazila? „Myslíte to spolu vážně?“

„Požádal mě o ruku.“

„Cože?“ Ohromená A. J. nadskočila a zalapala po dechu. „Sňatek? Vždyť ho sotva znáš. Poznali jste se teprve před několika týdny. Mami, jsi přece dost zralá na to, abys věděla, že něco takového, jako je svatba, se musí pečlivě zvážit.“

Clarissa jen zářila. „Jaká z tebe jednou bude výborná matka. Já bych takové přednášky nikdy nebyla schopná.“

„Omlouvám se,“ řekla zkrotle A. J. „Nemyslela jsem to tak.“ Chvíli si pro sebe něco mumlala, pak zvedla svůj šálek a pokračovala: „Já jen nechci, aby ses do něčeho tak zásadního vrhala po hlavě. Musíš si to pořádně promyslet.“

„Tak vidíš, tohle mám právě na mysli. To jsi určitě zdělila po svém otci. Moje rodina byla vždycky méně zodpovědná. Občas to není špatné. Dodá to životu trochu šťávy.“

„Ale mami...“

„Pamatuješ se, jak jsem Alexovi při natáčení toho Davidova dokumentu četla z dlaně?“

„Samozřejmě.“ A. J. ještě víc znervózněla. „Něco jsi cítila.“

„Bylo to velmi silné a velice jasné. Připouštím, že mě to na chvíli rozrušilo. Když tě po tolika letech zase nějaký muž považuje za atraktivní... Mě samotnou ani nenapadlo, že by se mi ještě někdo mohl líbit. A vidíš, stalo se to.“

„Ale potřebuješ čas. Věřím všem tvým pocitům a vizím, úplně všemu. A ty to víš. Ale...“

„Drahoušku, je mi šestapadesát.“ Clarissa potřásla hlavou, jako by se divila, že její život běží tak rychle. „Nikdy jsem nechtěla zůstat sama. Snad to po určitou dobu bylo nezbytné. Jenže teď bych to chtěla změnit. Tobě je dvacet osm, jsi spokojená a dokážeš se o sebe postarat. Myslím, že ti samota nevadí. Přesto by i tobě bylo určitě lépe, kdybys s někým sdílela svůj život.“

„Mýlíš se.“

„Nemýlím.“ Clarissa vzala A. J. znovu za ruku. „Láska, vášeň, potřeby... Každý je má, i ty. Jestli je pro tebe David ten pravý, poznáš to, neboj se. Ale až na to přijdeš, budeš ho muset umět přijmout a vyrovnat se s tím.“

„Co když on nepřijme mě?“ Aurořiny prsty se pevně propletly s matčinými. „Když já sama s tím mám potíže...“

„Auroro, nikdy jsem s tebou neměla žádné starosti, až na toto. Já ti přece nemůžu říct, co máš dělat. Jestli chceš, můžu se podívat, co se zítra stane. Třeba tě to uklidní.“

„Ne, to nechci. Nikdy jsem to po tobě nechtěla.“

„To je pravda. Nahlédni do svého srdce, Auroro. Přestaň pořád zvažovat a kalkulovat a jednoduše se zeptej svého srdce, co máš dělat.“

„Bojím se, že uvidím něco, čeho se bojím.“

„Ach, to asi ano.“ Clarissa se krátce zasmála a objala A. J. kolem ramen. „Řeknu ti, co cítím já. David Brady je pořádný muž. Má svoje chyby, to ano, ale jinak je velmi solidní. Jsem ráda, že s ním můžu pracovat. Po pravdě řečeno, když dnes ráno zavolal, udělalo mi to velkou radost.“

„Cože, on volal?“ A. J. byla okamžitě ve střehu. Zpříma se posadila a zeptala se: „Proč?“

„Sdělil mi jen pár nápadů ohledně svého nového dokumentu.“ Clarissa si hrála s malým krajkovým ubrouskem, který držela v klíně. „Dnes je v Rolling Hills. Vlastně, nikoli přímo uvnitř, ale venku. Vzpomínáš si na ten starý dům, ve kterém žádní nájemníci dlouho nevydrželi? Stojí jen několik kilometrů od pláže.“

„Ano, prý v něm straší,“ zabručela A. J.

„Názory se samozřejmě různí. David mi řekl něco o pozadí svého projektu. Podle toho mi připadá, že si vybral dobře.“

„Co ty s tím máš společného?“

„S tím? Ach, vůbec nic. Jen jsme si tak povídali o tom tajemném domě. Zdálo se mu, že by mě to mohlo zajímat.“

„Aha.“ A. J. s úlevou vydechla a pohodlně se opřela. „Pak je to v pořádku.“

„Vlastně jsme se domluvili, že budu ve středu ve studiu,“ pokračovala Clarissa. „Ano, příští středu. Budeme probírat spontánní fenomény. Ach, a abych nezapomněla, někdy za další týden jdu k Van Campovým. Budeme točit v Alicině obývacím pokoji.“

„Zase ti Van Campovi,“ reagovala A. J. popuzeně. Cítila, jak v ní stoupá horko. „Všechno to s tebou zaonačil.“

Clarissa zkrřížila ruce na prsou. „Ano, skutečně. Udělala jsem snad něco špatně?“

A. J. nazlobeně vyskočila z pohovky.

„Ty ne. On sám moc dobře ví, že všechny náležitosti má nejdřív probrat se mnou. Nemůžeš přece každému věřit. A zvláště ne producentovi.“ A. J. popadla kabelku a hnala se ke dveřím. „Dokud nezjistím, co má za lubem, nikam nepůjdeš.“

Pak si vzpomněla, že se ani nerozloučila. Vrátila se a Clarissu objala.

„Jen se neboj, napravíme to.“

„S tím také počítám.“ Clarissa se dívala za dcerou, jak běží rozčileně k autu, a pak se zase spokojeně usadila. Udělala všechno, co mohla. Dala věci do pohybu. Zbytek je už osud.

„Řekni mu, že tu schůzku přehodíme. Nebo ještě lépe, ať se s ním setká Abe.“ A. J. musela do svého mobilního telefonu křičet, protože právě jela za traktorem s přívěsem.

„Abe má něco o půl čtvrté. Pochybuju, že se tam už ve čtyři vejde Montgomery.“

A. J. traktor netrpělivě objela. „Tak kdo je ve čtyři volný?“

„Jen Barbara.“

A. J. bedlivě sledovala dálnici, aby nepropásla svůj sjezd, a přitom si všechno přerovnávala v hlavě. „Ne ne. Musíš tu schůzku přehodit, Diano. Řekni Montgomerymu... řekni mu, že do toho přišla nepředvídaná událost. Že jsem musela jet na pohotovost.“

„Máš k tomu důvod?“ zeptala se Diana. „Raději se přesvědč.“

A. J. se bezděky usmála.

„Nemám. Ale můžu mít.“

„To zní slibně. Jak se tě dovolám?“

„Nijak. Nebude to možné. Když to bude nutné, nech mi vzkaz na záznamníku. Já později zavolám a zkontroluju ho.“

„Prima. A přeju hodně štěstí.“

„Díky.“

Se skřípajícími zuby položila A. J. sluchátko.

Tohle Bradymu jen tak neprojde, myslela si zlostně. Se mnou si nebude zahrávat. Však já mu ukážu, kdo tu má větší sílu. Chce boj, bude ho mít. A. J. se natáhla pro mapu. Jen abych ho našla, řekla si starostlivě.

Když na přední sklo dopadly první dešťové kapky, začala tiše klít. V prudké bouři pak vyjela z dálnice špatným sjezdem, třikrát špatně zabočila a nakonec skončila na jakési místní hrbolaté cestě.

Tiché klení se změnilo v hlasité a všechny nadávky padaly na prokletou hlavu Davida Bradyho.

Jeden pohled na onen dům skrz hustý déšť stačil, aby pochopila. David Brady vybral místo natáčení další části svého dokumentu skutečně dobře. A. J. začala prudce brzdit a v duchu obviňovala Bradyho i z toho, že tu silnou jarní bouři vyvolal jistě pro efekt.

Vyskočila z auta, hlasitě zabouchla dveře a až pak si uvědomila, že skočila rovnýma nohama do louže, která jí sahá až po kotníky. Tak tohle je poslední kapka, pomyslela si zuřivě.

David ji zahlédl oknem. Nejdříve byl překvapený, ale pak se údiv změnil ve zlost. Po náročném dni, kdy se mu snad nic nezdařilo, si přál jediné – klid. Myšlenka na nenadálé vyrušení mu byla víc než nepříjemná. Během týdne se pořádně ani jednou nevyspal, práce se mu nedařila a jen samotný pohled na A. J. ho k nesnesení dráždil. Připomínala mu všechny jeho neúspěchy. Když otevíral dveře, byl stejně jako ona připravený na pořádnou výměnu názorů.

„Co tady, ksakru, pohledáváte?“

A. J. měla vlasy přilepené k obličeji, kostým byl nasáklý vodou jako houba a její značkové italské lodičky byly nadobro zničené. „Chci s vámi mluvit, Brady.“

„Fajn. Zavolejte si do mé kanceláře na recepci a sjednejte si schůzku. Já teď nemám čas.“

„Jenže já s vámi chci mluvit hned!“ A. J. zvedla ruku a lehce do něj strčila. „Jak si to představujete? Klidně se domlouvat s klienty za mými zády! Pokud chcete, aby se Clarissa příští týden objevila u vás ve studiu, musíte si to nejdřív vyjasnit se mnou. Je to jasné?“

Brady ji uchopil za mokré zápěstí a odtáhl její zaťatou pěst ze svého hrudníku. „Po dobu natáčení mého dokumentu je Clarissa pod smlouvou, na které jsme se dohodli. Nepotřebuju si s vámi vůbec nic vyjasňovat.“

„Raději si tu smlouvu pořádně přečtete, Brady. Data a časy se domlouvají jediné skrze jejího zástupce.“

„Dobrá. Pošlu vám tedy svůj časový rozvrh. A teď kdybyste mě laskavě omluvila...“

Chystal se otevřít dveře a vystrčit ji ven, avšak A. J. si stoupla před něj, aby mu v tom zabránila. Dva elektrikáři v chodbě ztichli a pozorně naslouchali, co se bude dít.

„Ještě jsem neskončila.“

„Ale já ano. Zmizte, Fieldsová, než vás vyhodím.“

„Dejte si pozor, Brady. Mou klientku by totiž mohl postihnout náhlý záchvat laryngitidy. Co by vám pak byla platná, bez jediného slůvka!“

„Nevyhrazujte, A. J.“ Brady ji pevně uchopil za klopy u saka. „Dnes na vás nemám náladu. Chcete si promluvit, dobrá. Zítra ve vaší nebo v mé kanceláři.“

„Pane Brady, mohl byste jít nahoru?“

Brady si přidržel A. J. těsně u obličeje a díval se jí upřeně do tváře. Oběma z očí sršely blesky, síly se zdály být vyrovnané. Najednou si ji zatoužil přitáhnout ještě blíž. Chtěl setřít ten výraz vzteku z jejího obličeje, přilepit svá ústa na její a rozdrtit je dlouhým polibkem tak, aby nemohla ani vydechnout. Toužebně si přál, aby trpěla stejně jako on. Chtěl ji sevřít, aby se nemohla ani pohnout a boj s ním nakonec vzdala. Nakonec ji pustil tak prudce, až se zapotácela a musela ustoupit dva kroky nazad, aby neupadla.

„Běžte,“ zasyčel a obrátil se ke schodům.

Chvíli jí trvalo, než popadla dech. Netušila, že se sama dokáže takhle rozzuřit. Vždycky se dokázala výborně ovládat. City v ní divoce vířily, všechno kolem bylo jakoby obestřené bílou mlhou. Ani vteřinu se nerozmýšlela. Rozběhla se a jako blesk vyběhla schody za Bradym.

„Slečno Fieldsová,“ ozvalo se před ní, „rád vás zase vidím.“ Nahoře u paty schodiště, v místě, kde se odlupovala barva, stál Alex. Klidně si pokuřoval svůj doutník a mile se přitom na A. J. usmíval. Měl pauzu. Čekal, až ho režisér zavolá zpět před kameru.

„A s vámi si taky promluví,“ štěkla na něj A. J. Zatímco za ní Alex nechápavě zíral, uháněla dál chodbou za Davidem.

Chodba byla úzká a temná. V rozích bylo plno pavučin a na zdech světlá místa po obrazech, které tam kdysi visely. A. J. si toho však nevšímala. Zlost ji zcela zaslepila. Hbitě se prodrala skupinou techniků a objevila se v jakési místnosti v těsném závěsu za Davidem.

Právě se nadechovala, že ho omráčí nějakou staršlivou kletbou, když ji ona místnost uhodila do očí. Neviděla kamery, hory kabelů ani pomocný personál. Ztuhla jako socha a celým tělem jí probíhal mráz. Nevěřicně zírala na tapety s něžnými růžičkami na krémovém podkladě. Byla tu mahagonová sedačka, jejíž střed byl ohlazený tak, že se leskl jako zrcadlo. Zdálo se jí, že cítí vůni čerstvých růží, které stály v drahé křišťálové váze na nočním stolku, jenž voněl po včelím vosku a citronech. Viděla a slyšela ještě mnohem víc.

Podvedla jsi mě. Podvedla jsi mě s ním, Jessico. Ne! Ne, přísahám! Nedělej to! Proboha tě prosím, nedělej to! Já tě miluju! Já...

Lži! Samé lži! Však ty už nikdy nepromluvíš...

Nejdřív A. J. slyšela příšerné výkřiky a pak se rozhostilo naprosté ticho, což bylo snad tisíckrát horší. A. J. pustila kabelku, která dutě dopadla na podlahu a zakryla si oběma rukama uši.

„A. J.“ David byl u ní a prudce s ní třásl. Každý v místnosti je udiveně pozoroval. „Co je s tebou?“

A. J. ho chytila za košili. David cítil, jak se chvěje. Vzal ji za ruce, měla je ledové. Pohlédla mu do očí, ale nevnímala ho. V očích měla zděšení. „To ubohé děvče,“ mumlala. „Ach bože, to ubohé děvče.“

„A. J.“ Jen s námahou se ovládal, aby nezakřičel. Byla smrtelně bledá, ale nejhorší byly její oči. Byly temné a dívaly se kamsi skrze něj. Pak se jakoby v tranzu stočily na střed pokoje. David sevřel její ruce ve svých a jemně se jí zeptal: „A. J., jaké děvče?“

„Zabil ji právě tady. Na téhle posteli. Uškrtil ji. Křičela, ale pak už nemohla, protože jí jeho ruce svíraly krk. A potom...“

„A. J.“ David ji pevně uchopil za bradu a donutil ji, aby mu pohlédla přímo do očí. „Není tu žádná postel. Není tady vůbec nic.“

„To...“ A. J. zalapala po dechu, pak zvedla obě ruce k obličeji a třela si spánky. Udělalo se jí špatně od žaludku. Jak dobře to znala! „Musím pryč odtud.“ Vytrhla se Davidovi, prodrala se hradbou techniků ke dveřím a běžela pryč. Vypotácela se do deště na verandu, kde se ji Davidovi konečně podařilo dohonit.

„Kam běžíš?“ vyptával se naléhavě. Z oblohy vytrvale crčel déšť. Náhle ji protál blesk, který je oba na chvíli ozářil.

„Já musím...“ A. J. se slepě rozhlížela kolem. „Musím se dostat zpátky do města. Jedu zpět.“

„Odvezu tě,“ řekl David a pevně ji chytil do náruče.

„Ne!“ vykřikla A. J. v panickém strachu. Zkoušela se Davidovi vykroutit, ale ten ji držel o to pevněji. „Mám tu svoje auto.“

„V tomhle stavu sama nikam jet nemůžeš,“ trval na svém David. Napůl vedl a napůl nesl vzpouzející se A. J. ke svému autu. Nacpal ji dovnitř a poručil: „Zůstaneš tady!“ Pak zabouchl dveře a vrátil se do domu.

Vysílená A. J. se stočila na zadním sedadle do klubíčka. Stále se nekontrolovatelně chvěla. Snažila se přimět ke klidu. Slibovala si, že to dlouho nepotrvá. Potřebuju jedinou minutu, říkala si, abych se sebrala. Avšak když se David po chvíli vrátil, stále se třásla. Hodil její kabelku vedle ní a pak ji zabalil do deky. „Jeden z techniků tvoje auto odveze a zaparkuje před kanceláří.“ Nastartoval a vydal se opatrně po kamenité cestě na dálnici. Někakou dobu bylo ticho. Jen déšť bubnoval do střechy auta. Vysílená A. J. seděla schoulená pod dekou.

„Proč jsi mi nic neřekla?“ ozval se nakonec David.

A. J. se už cítila trochu lépe. Několikrát se zhluboka nadechla, aby si ověřila, že se už dokáže ovládnout. „A co?“

„Že jsi jako tvoje matka.“

A. J. objala pažemi kolena a rozplakala se.

David byl na sebe nazlobený. Nevěděl, co má říct, čím ji uklidnit. Proklínal ji i sebe. Snad nikdy v životě nebyl tak vyděšený. Když ji viděl, jak bílá jako křída stojí roztřesená u dveří a lapá po dechu, uvědomil si, že se nikdy o nikoho nebál tolik, jako o ni. Pochopil, že musela vidět něco, co ostatním zůstalo skryto.

Navzdory svým pochybám o existenci nadpřirozených jevů, navzdory nepříjemným setkáním s šarlatány a kritickému pohledu na laboratorní testy David konečně uvěřil, že A. J. shledla něco strašlivého.

Co s tím má dělat? Jak se má zachovat? Jak jí jen pomoci?

A. J. stále plakala. Muselo to z ní ven. Nesměla se obviňovat. Nemělo cenu zlobit se na sebe pro to, co se stalo. Už dávno se smířila s tím, že se jí to občas stává, ať chce, nebo nechce. Mohla se snažit sebevíc, aby se ovládala, stejně se jí někdy všechno vymklo z rukou a ona byla zranitelná jako nikdo.

Děšť ustal. Mlhavým ovzduším se prodíralo slabé sluneční světlo. A. J. si přitáhla deku těsněji k tělu a zpříma se posadila. „Je mi líto, co se stalo.“

„Nechci, aby ses omlouvala. Chci vysvětlení.“

„Žádné nemám.“ A. J. si utřela slzy hřbetem ruky a řekla tiše: „Byla bych ti moc vděčná, kdybys mě zavezl domů.“

„Nejdřív si promluvíme. A uděláme to hned tady, odsud mě aspoň nemůžeš vyhodit.“

A. J. neměla sílu se hádat. Všechno jí bylo jedno. Cítila se k smrti unavená. Opřela si hlavu o okno, a když David minul odbočku k jejímu bytu, ani nezaprotestovala. Jeli vzhůru do kopců, vysoko nad město. Děšť osvěžil všechno kolem a vzduch byl čerstvý a voňavý. Při zemi se však ještě držela jemná pára.

David zabočil na cestu, která vedla k domu s cedrovým obložením a vysokými okny. Kolem byl nádherný, vzorně udržovaný trávník, u jehož okrajů rašily křehké jarní květiny.

„Myslela jsem, že bydlíš ve městě.“

„Dřív ano, ale pak jsem si řekl, že potřebuju čerstvý vzduch.“ Vzal ze sedadla její kabelku a kufřík a šel odemknout dům. A. J. odstrčila deku a mlčky se k Davidovi přidala.

Vnitřek domu působil vzdušně. Nebylo tu nic rustikálního. Na zdech visely obrazy a podlahy pokrývaly silné turecké koberce. A. J. se přidržela vyleštěného zábradlí a sešla po několika schodech do obývacího pokoje. David šel ke krbu a připravil dříví na podpal. Oba stále mlčeli.

Po chvíli David podotkl: „Určitě by ses chtěla převléct. Nahoře na konci chodby je koupelna. A na dveřích visí župan.“

„Děkuju.“ Sebevědomí A. J. bylo to tam. To, díky čemuž se vždycky cítila o krok před Davidem, bylo pryč. Navlhčila si rty a těžce ze sebe vysoukala: „Davide, nemusíš přece...“

„Jdu připravit kávu.“ Prošel dveřmi do kuchyně a nechal ji o samotě.

Stála tam a pozorovala plamínky, jak začínají olizovat kus rozštíplého dubového polena. Pokojem se rozlévala příjemná vůně dřeva. V životě se necítila tak mizerně. To odměřené zavržení, které teď díky Davidově chování cítila, velmi dobře znala. S něčím takovým se musela vypořádat už v minulosti.

Tiše stála před krbem a přemáhala se, aby se znovu nerozplakala. Je přece silná, odolná. Nezlomí se kvůli nějakému muži, a kvůli Davidovi Bradymu obzvlášť ne. A. J. hrdě zvedla bradu a vyšla po schodech na chodbu, vedoucí ke koupelně. Vysprchuje se, počká, až jí uschnou šaty, obleče se a pak odjede domů. A. J. Fieldsová se o sebe umí postarat, umiňovala si.

Sprcha pomohla. Osvěžila její opuchlé oči a zahřála prokřehlou kůži. V kabelce s sebou vždycky nosila něco ze základní kosmetiky a tak teď díky tomu mohla napravit alespoň ty největší škody. Oblékla si Davidův župan a zkoušela ignorovat jeho vůni, která se z něj linula. Místo toho se snažila soustředit na to, že je v teple a cítí se mnohem lépe.

Když sešla dolů, obývací pokoj byl stále prázdný. A. J. sebrala odvahu a vydala se Davida hledat.

Chodba zatačela v úhlech, jaké by člověk nejméně čekal. Kdyby byla A. J. v jiné situaci, obdivovala by dům pro jeho unikátnost. Teď však nevěnovala pozornost sněhové bílým stěnám, se kterými kontrastovalo naleštěné dřevěné obložení, ani podlaze z parket, na které se vyjímaly složité vzory orientálních koberců. Šla chodbou do kuchyně, přičemž ji vedla čerstvá vůně kávy. Žaludek se už začínal ozývat. U dveří se zarazila. Nadechla se, zvedla hlavu a vpochodovala dovnitř.

David stál zamyšleně u okna. V ruce držel šálek s kávou, ale neupíjel z něj. Na sporáku něco bublalo. Snad na to zapomněl. A. J. se objala pažemi a přejela si po nich rukama. Teplo z ní náhle vyprchalo.

„Davide?“

David se k ní pomalu otočil. Nevěděl, jak má reagovat, co má říct. Vypadala tak křehce, tak zranitelně. Nedokázal popsat své vlastní pocity a jejími si nebyl jistý už vůbec. „Káva je horká,“ poznamenal. „Neposadíš se?“

„Díky.“ Nutila se do normálního chování. Snažila se, aby si nevšiml, jak je rozrušená. Posadila se na barovou stoličku v jídelním koutku.

„Myslel jsem si, že bys mohla mít hlad.“ Šel ke sporáku, aby jí nalil kávu. „Ohřál jsem trochu polévky.“

V A. J. stoupalo napětí.

„Nemusel ses obtěžovat.“

David na to nic neřekl. Nalil kávu i polévku a obojí to před ni postavil. „Je to starý rodinný recept. Moje matka vždycky říkávala, že talíř polévky vykurýruje všechny neduhy.“

„Vypadá báječně,“ dostala ze sebe A. J. a divila se, proč zase musí zápasit s pláčem. „Davide...“

„Nejdřív se najež.“ On sám si k jídlu nic nevzal. Sedl si naproti ní s šálkem kávy a pozoroval ji. Zapálil si cigaretu, usrkával kávu a díval se, jak se A. J. vrtá v polévce. „To musíš sníst,“ poručil jí důrazně. „A nehraj si s tím.“

„Proč se na nic neptáš?“ vybuchla konečně. „Byla bych radši, kdyby ses mě vyptával. Chtěla bych to mít už za sebou.“

Tolik ji to trápí, pomyslel si. Tolik bolesti. Přemýšlel, kde její trápení může mít kořeny. „Nehodlám tě začít zpovídat, A. J.“

„Proč ne?“ zeptala se útočně a zvedla prudce hlavu. V očích měla vzdor. „Chceš vědět, co se mi v tom pokoji stalo.“

David klidně vyfoukl kouř a pak cigaretu zamáčkl. „Samozřejmě. Jenže si nemyslím, že jsi teď schopná nějakého vysvětlování. Muselo to být něco hrozného. A. J. Proč si se mnou prostě jen tak nepopovídáš?“

„Já že nejsem schopná vysvětlování?“ Měla chuť se hořce zasmát, ale žaludek měla dosud stažený. „Kdybych čekala, až budu připravená, nedozvíš se nic. Na něco takového není připravený nikdo. Můžu ti říct, jak vypadala. Modré oči, tmavé vlasy. Měla na sobě župan zapnutý až ke krku a jmenovala se Jessica. Bylo jí sotva osmnáct, když ji její manžel ze žárlivosti uškrtil. Pak se zastřelil sám. Pistolí, která ležela na nočním stolku. Tohle chceš přece slyšet, ne? Nebo ti nejde o tvůj dokument?“

David byl otřesený. Surové detaily, suchý způsob, jakým popsala celou událost, to všechno ho šokovalo. Kdo byla ta žena, která seděla naproti němu? Žena, kterou už několikrát objímal a po které tolik toužil? „Co se ti stalo, nemá s mým projektem vůbec nic společného. Řekl bych, že to má co dělat s tím, jak teď reaguješ.“

„Obyčejně to dokážu ovládat.“ Odsunula polévku prudce stranou, takže se trochu přelila přes okraj talíře. „Mám v tom léta praxe. Kdybych nebyla tak navztekaná a lépe se ovládala, když jsem do té místnosti vešla, nejspíš by se to nestalo.“

„Takže to dokážeš blokovat.“

„Většinou ano. A ve všeobecném rozsahu vlastně úplně.“

„Proč?“

„Ty si vážně myslíš, že je to dar?“ zeptala se hořce. „Možná pro někoho, jako je Clarissa. Ona je tak nesobecká, tak hodná a hlavně tak spokojená sama se sebou.“

„A ty?“

„Já to nenávidím.“ Neschopná zůstat v klidu, A. J. seskočila z barové stoličky a vášnivě promlouvala: „Ty nemáš ani ponětí o tom, jaké to je, když na tebe ostatní zírají a šeptají si. Jakmile se něčím odlišuješ, jsi divný, a já...“

, Odmlčela se a třela si spánky. Po chvíli pokračovala už klidným hlasem: „Já jsem jen chtěla být jako ostatní. Když jsem byla malá, měla jsem zvláštní sny.“ Sepjala ruce a přitiskla si konečky prstů na rty. „Byly tak neuvěřitelně skutečné. Jenže jsem byla dítě a myslela jsem si, že takové sny má každý. Jednou jsem své kamarádce řekla, že její kočka bude mít koťata. Zeptala jsem se, jestli bych nemohla dostat to bílé. Za deset týdnů se koťce opravdu narodila koťata a jedno z nich mělo bílou barvu. Vlastně se jednalo o maličkosti. Nebo někdo ztratil panenku nebo nějakou hračku a já jsem řekla, to nic, tvoje matka ji jen uložila nahoru do skříně a zapomněla na to. Když se tam podívali, ta věc tam skutečně byla. Děti o tom moc nepřemýšlely a braly to normálně, ale mnozí rodiče z toho byli dost nervózní. Nakonec řekli svým dětem, že bude lepší, když se se mnou nebudou moc stýkat.“

„To muselo bolet,“ zamumlal.

„To ano, a pořádně. Clarissa to chápala. Utěšovala mě a byla při mně, ale stejně to bolelo. Ty zvláštní sny se mi zdály pořád, ale už jsem o nich nemluvila. Pak zemřel otec.“

Stála tiše před Davidem a klouby rukou si tiskla víčka. David udělal pohyb, jako by chtěl vstát ze stoličky, ale A. J. ho zadržela. „Ne, prosím,“ řekla tiše a zavrtěla hlavou. Zhluboka se nadechla a pokračovala: „Věděla jsem, že zemřel. Byl někde na služební cestě, a já jsem se probudila uprostřed noci a prostě jsem to cítila. Šla jsem za Clarissou. Seděla v posteli, oči dokořán a podle výrazu jejího obličeje jsem viděla, že už to taky ví. Nepromluvily jsme spolu ani slovo. Vlezla jsem si k ní do postele a za nějakou dobu zazvonil telefon.“

„A tobě bylo osm.“

„Ano, to mi bylo osm. Po této události jsem se to snažila odblokovávat. Jakmile jsem začala něco předvídat, něco cítit, prostě jsem to zastavila. Dařilo se mi to celé měsíce, jednou dokonce až dva roky. Jenže když mě něco rozčilí nebo rozruší, ztrácím nad tím kontrolu.“

David si vzpomněl na způsob, jakým vtrhla do domu. Silná a odhodlaná k hádce. Připomněl si také, co následovalo pak. Jak vyběhla ven bledá jako stěna a vyděšená k smrti. „Rozčílil jsem tě.“

Poprvé za dobu, co začala mluvit, se k němu obrátila. „Vypadá to tak.“

David se náhle cítil vinný. Nevěděl, jak se s tím vypořádat, byl zmatený.

„Asi bych se měl omluvit.“

„Těžko budeš jiný. A totéž platí samozřejmě o mně.“

„Auroro, chápu, že svou neobyčejnou schopnost potřebuješ mít pod kontrolou. Nerozumím však tomu, proč ji musíš držet od sebe jako nějakou nakažlivou nemoc.“

A. J. si pomyslela, že když zašla s vysvětlováním tak daleko, musí svůj výklad dokončit. „Když mi bylo dvacet, potkala jsem jednoho muže. Měl na pláži malý obchůdek. Půjčoval surfová prkna, prodával mléka na opalování a tak. Pro mě bylo osvobozující stýkat se s někým, kdo není úzkostlivý a nedělá si s ničím zbytečné starosti. Mně šlo o přežití, můj byznys se teprve rozjížděl. Pracovala jsem deset hodin denně, jen abych se udržela nad vodou. A on... Jinak řečeno, před ním jsem neměla žádnou vážnou známost. Čas pro mě přestal existovat. S ním jsem se cítila volná a svobodná. Byl zábavný a nic po mně nechtěl. Brzy jsme začali mluvit o zasnubách. Koupil mi takový malý prstýnek a slíbil, že jakmile vydělá víc peněz, pořídí mi diamantový. Vím, že to myslel vážně.“ A. J. se krátce zasmála a znovu se posadila na barovou stoličku. „Říkala jsem si, že jestli se máme vzít, neměli bychom mít před sebou žádná tajemství.“

„Tys mu nic neřekla?“

„Ne,“ odpověděla vzdorovitě, jako by čekala Davidův nesouhlas. Když žádný nepřišel, sklopila oči a pokračovala: „Představila jsem ho Clarisse a řekla jsem mu, že... řekla jsem mu to,“ řekla suše. „Nejdřív si myslel, že si dělám legraci, že ho jen zkouším. Chtěl, abych mu to dokázala. Protože jsem věřila, že je to správné, udělala jsem to. A on... on se na mě pak díval jako na...“ A. J. ztěžka polkla a snažila se potlačit slzy.

„To je mi líto.“

„Asi jsem to měla předpokládat.“ Aby potlačila nepříjemné pocity, vzala do rukou lžici a začala si hrát s držadlem. „Pak jsem ho dlouho neviděla. Nakonec jsem se vydala za ním, abych mu vrátila prsten. Teď mi to připadá k smíchu, jak se na mě ani nepodíval, jak si udržoval odstup. Bylo to šílené.“ Pohlédla na Davida a kolem rtů jí pohrával lehký úsměv. „Prostě jsem příliš šílená.“

David cítil, že ji to stále bolí. Nevěděl však, jak jí pomoci. „Potkala jsi nesprávného muže v nesprávný čas, to je všechno.“

A. J. netrpělivě zavrtěla hlavou. „To já jsem byla špatná žena. Ale alespoň jsem pochopila, že být za každou cenu čestná není pokaždé to správné. Umíš si představit, jaké by to bylo, kdyby se to dozvěděli mí klienti? Ti, kteří by zůstali, by se mě vyptávali, které role by měli vzít. Nebo by mě žádali, abych s nimi létala do Las Vegas a hrála ruletu.“

„Takže ty a Clarissa tajíte svůj vztah a ty blokuješ ten zbytek.“

„Přesně tak.“ A. J. zvedla svůj vystydlý šálek kávy a vypila ho až do dna. „Po dnešku to ovšem všechno půjde k čertu.“

„To si nemyslím. Řekl jsem Samovi, že jsem o tom, co se v oné místnosti stalo, s tebou předem mluvil. A že když jsi ten pokoj pak uviděla, rozrušilo tě to.“ Vzal konvici a dolil jí kávu. „Zamumlal jen něco o hysterických ženských s nadměrnou představivostí, ale nic víc.“

A. J. zavřela na chvíli oči. Nečekala, že je tak citlivý a dokonce i schopný porozumění. „Díky,“ vydechla ulehčeně.

„Je to tvoje tajemství, A. J.,“ poznamenal David. „Jestli ho chceš držet v tajnosti, je to tvoje věc.“

„To je skutečně nezbytné. Jak ses cítil ty, když ses to dozvěděl?“ zeptala se. „Bylo ti nanic? Nebo alespoň divně? Chodíš kolem mě skoro po špičkách.“

„Možná.“ Začal vytahovat cigaretu, ale pak si to rozmyslel a zasunul ji zpět do balíčku. „Ano, cítím se zvláště. Ale to jen proto, že jsem se dosud s ničím takovým nesetkal. Napadá mě, jestli před tebou vůbec můžu mít nějaká tajemství, když umíš předpovídat budoucnost.“

„Samozřejmě.“ A. J. rozčileně vstala. „A taky se přede mnou můžeš mít na pozoru. Díky za to, cos pro mě udělal, Davide. Moje šaty už určitě uschly. Jestli mi zavoláš taxík, já bych se zatím převlékla.“

„V žádném případě.“ David také vstal a než mohla A. J. zmizet, zastoupil jí cestu.

„Davide, nedělej to ještě těžší, než to je.“

„Ale to já přece nechci,“ zamručel a objal ji. „Nemůžu si prostě pomoci. Cítím se před tebou strašně nejistý. Strašně tě chci, Auroro, a nikdy s tím nepřestanu. To je to jediné, na čem teď záleží.“

„Později toho budeš litovat.“

Přivinul ji k sobě. „To mi čteš myšlenky?“

„Nežertuj.“

„Třeba je k tomu teď vhodná doba. Kdyby sis je skutečně přečetla, věděla bys, že toužím jediné po tom, abych si tě odnesl nahoru do postele.“

Srdce jí začalo v hrudi prudce bušit. Cítila je až v krku. „A co bude zítra?“

„Zítřek ať jde do háje.“ Políbil ji na rty s prudkostí, která ji zanechala téměř bez dechu. „Ať jde do háje všechno, co s námi nesouvisí, Auroro. Toužíme po sobě oba, já to vím. Dnes večer domů nepojedeš.“

A. J. se rozhodla, že zkusí riskovat.

„Ne, nepojedu.“

SEDMÁ KAPITOLA

Pokojem se rozlévala třpytivá měsíční záře. Vzduch prolínala jemná a sladká vůně hyacintů, která se sem šířila ze zahrady. Byl slyšet hukot potůčku, který s tichým bubláním obtékal dům a mizel kdesi v lese. Když A. J. vstoupila do Davidovy ložnice, napjal se jí každý sval v těle.

Tu malbu na stěně dobře znala. Bílé plátno, na kterém se vyjímaly odvážné tahy štětcem v červené a fialové barvě. Pak spatřila svůj odraz ve vysokých skleněných dveřích a zachvěla se.

„O tom se mi zdálo,“ vydechla sotva slyšitelně a ustoupila o krok nazpět. Ustupovala však do snu, nebo do skutečnosti? Nejsou obě jedno a totéž? Pocítila silný příval paniky, který jí nedovolil pohnout se z místa. Měla jsem vůbec možnost volby? Nebo jedním podle scénáře, který se začal odvíjet od doby, kdy David vstoupil do mé kanceláře? To všechno byly otázky, jež ji silně zneklidňovaly.

„Já to přece nechci,“ zašeptala a otočila se. Zatoužila po svobodě, po volnosti. Jenže David jí stál v cestě a tiskl ji k sobě přesně tak, jak to očekávala.

Vzhlédla k němu a bylo to jako ve filmu, který už jednou viděla a ve kterém byla hrdinkou ona sama. Davidův obličej byl ve stínu, ale jeho oči zářily v měsíčním světle. Promlouval k ní jasnými slovy, která byla protkaná vášní. „Nemůžeš pořád utíkat, Auroro. Ani přede mnou, ani před sebou.“

V jeho hlase zněla netrpělivost, která ještě zesílila tím, jak přiblížil svá ústa k jejím. Políbil ji s tak naléhavou touhou, jakou by u sebe nečekal. Chtěl a potřeboval ji víc, než by si kdy byl ochotný přiznat. Její nejistota a plaché váhání v něm probudilo pudovou část jeho já. Jeho tělo přímo hořelo touhou. Ukořistit, vzít si, vlastnit – to všechno převládlo nad rozumem. S ostatními ženami cítil příjemné napětí, ale blízká přítomnost A. J. ho naplnila až násilnickou vášní. Jakmile pocítil, že se mu A. J. poddává, musel se ovládat, aby se na ni nevrtil jako zvíře.

Jeho ústa byla hladová, jeho ruce silné a neodbytné. Tiskl se k ní a dožadoval se jejího těla. Přesto A. J. věděla, že volba je pouze její. Mohla se Davidovi oddat, nebo se mu odepřít. Bylo jí jasné, že když se s ním sblíží, její dosud poklidný život se obrátí naruby. Bude připomínat klidnou hladinu, kterou zčeřil vhozený kámen. A. J. nedokázala říct, kam to povede a kde to skončí. Dát sebe sama, to je vždycky riziko. To bylo A. J. jasné. Jenomže riziko nese vzrušení, které jí poklidně plynoucí dny nedají. S každou vteřinou její vzrušení rostlo, až mu už nedokázala vzdorovat a s tichým zasténáním se mu poddala.

Je to pouhá vášeň, říkala si, zatímco se její tělo toužebně propínalo. Vášeň nemá pravidla ani směr. Žádost, která ve mně roste, nemá nic společného s mými sny, nadějemi nebo přáními. To je jen moje vášeň, které nedokážu odolat, a jeho vášeň, kterou nemůžu odmítnout. Tak přesvědčovala samu sebe. Umínila si, že jen pro dnešní jedinou noc dovolí, aby ji vedla.

Jakmile se rozhodla, že bude jeho, David to ihned vycítil. Vzdala se mu s toužebným očekáváním, které bylo stejně naléhavé jako jeho. Oba i beze slov rozuměli tomu, že pro ně pomalé vzájemné odevzdávání nemá význam. Čistá a prudká touha v sobě nesla příslib bolesti, ale i rozkoše. Byli odhodlaní to bez výhrad přijmout. Přepadli na postel a dovolili plameni vášně, aby je pohltil.

A. J. se zpola zamotala do Davidova županu. David ho z ní netrpělivě strhal a odhalil tak Aurořina ramena. Jeho rty ji prudce líbaly po celém obličejí a pak sklouzly na krk. A. J. ucítila, jak ji jeho tvář lehce škrábla na rameni a vydechla rozkoší. David ji chtěl ovládnout, mučit, jenže A. J. mu odpovídala stejnou silou. Cítila jemné doteky jeho jazyka a celá se pod nimi chvěla. Začala

netrpělivě zápasit s knoflíčky u jeho košile. Prsty se jí pletly, neschopné rozepnout byť jen jediný. Nakonec košili roztrhala a odhodila stranou.

Jeho tělo bylo pod jejími dlaněmi napjaté k prasknutí. Hladila ho a vnímala jeho svaly, pevné a tvrdé. Jeho vůně slibovala nečekaný zážitek. Naléhavý, až zoufalý chtíč se z Davida přenesl na ni. Přesně takhle to chtěla. Brala si ho bezohledně, stejně jako on ji.

Davidova postel byla jejich bitevní pole, plné ohně, dýmu a vášně. Prostěradlo s pokrývkou byly jemné a hladké a ve vzduchu bylo cítit jaro. Oni to však nevnímali. Byli rozvášnění až na pokraj šílenství. Právě *to* byl jejich svět. Když jí David stahoval župan, A. J. zadržela dech. Ne ze strachu, ne na protest, ale z čistého vzrušení. Protože její ruce byly při vysvlékání na chvíli uvězněné, použila A. J. jako zbraň svá ústa a zuby. Její boky se k Davidovi vzpínaly, škádlily ho a napínaly. Jeho ruce jí nedočkavě přejížděly po těle a A. J. se zdálo, že její síla se zdvojnásobuje jen proto, aby mohla zápasit se spalující touhou.

Jenže v tomto dráždivém světě nebylo ani vítězů, ani poražených. Místa na jejím těle, kterých se dotkly jeho rty nebo dlaně, byla v jednom plameni. A. J. bažila po jeho dotecích, i kdyby to mělo znamenat, že třeba celá uhoří. Chtěla víc. Zatoužila převzít iniciativu a tak se převalila na něj. Teď seděla nahoře a mohla začít s uskutečňováním vlastních představ.

David netušil, že by ho nějaká žena mohla tak vzrušit. Ještě nikdy nezažil tak spalující touhu, která až bolela. Byla pružná a dravá stejně jako on. Byla nahá, ale nikoli zranitelná. Byla vášnivá, ale nikoli poddajná. Viděl ji v měsíčním světle a obdivoval ji. Bledý měsíc osvětloval plavé vlasy, divoce rozhozené kolem obličeje. Její pokožka se v měsíční záři leskla a celá se chvěla příslibem ukojení. Její ruce byly něžné, ale pohybovaly se po jeho těle s jistotou, která věděla, co chce. Za rukama následovaly její hebké rty, snad ještě prudší a horoucnější. S dravou netrpělivostí mu A. J. stáhla ponožky a zanechala přitom jeho mysl zmatenou a tělo rozpálené. Než se zmohl na jakoukoli reakci, A. J. se k němu přitiskla a začala ho hladově kousat.

Bylo to naprosté šílenství, ale David je vítal. Bylo to týrání, ale on v duchu prosil o další. Jednou se mu zdálo, že v ní objevil netušenou vášň, ale tohle skutečně nečekal. Byla ztělesněním pokušení, chtíče i nenasytosti. S oběma rukama v Aurořiných vlasech si přitáhl její hlavu ke svým rtům, aby ochutnal všechno, co mu nabízí.

Tohle přece není sen, říkala si A. J, když se Davidová ústa přísála k jejím a jeho ruce ji hladily a tiskly po celém těle. Žádný sen nemůže být tak bouřlivý. Skutečnost není nikdy tak šílená. David A. J. pevně objal a převrátil ji znovu na záda. Zalapala po dechu, ale David do ní prudce vnikl. Její tělo se vzápětí vypjalo do oblouku neočekávaným orgasmem. A. J. se k Davidovi instinktivně přitiskla, příliš omráčená faktem, jak se k němu touží přivinout. Takto zapletení do sebe vydali svou sílu a zároveň utišili svůj hlad.

Leželi pak vedle sebe slabí a vyčerpaní, ale zcela nasycení.

Jen pomalu se jim vracelo vědomí. A. J. si znovu všimla měsíčního jasu. David měl obličej stále zabořený v jejích vlasech, ale jeho dech se již zklidnil. A. J. ho stále pevně objímala, její tělo bylo dosud pevně svázané s jeho. Zkoušela si poručit, aby se od něj odtrhla, ale vůle byla příliš slabá.

Nebylo to nic než vášň, připomněla si znova. Pouhý chtíč. Obojí jsem uspokojila. Teď je čas k odchodu. Místo toho se jí však zachtělo třít svou tvář o jeho, šeptat mu něco bláznivého do ucha a zůstat tak ležet až do svítání. Věděla, že její život už bude provždycky jiný.

David takovou ženu ještě nikdy nepoznal. Ženu, díky níž se náhle cítil slabý a poddajný. Ano, jednou se mu zdálo, že v ní kdesi hluboko pod povrchem objevil dřímající vášň, ale tohle rozhodně nečekal. Dosud byl omámený.

Nebyl připravený na to, že jeho pocity mohou být tak intenzivní. Rozhodně neplánoval, že jeho žádost poroste a dokonce se znásobí i poté, co byla ukojená. Cítil, že v A. J. ztratil kus sebe samého.

Náhle se zachvěla a David si ji přitáhl blíž k sobě.

„Je ti zima?“

„Trochu. Ochladilo se.“ Znělo to logicky. Jak jinak by vysvětlila, že v jejím těle stále pulzovala horkost, která neustane, dokud on bude nablízku?

„Můžu zavřít okna.“

„Ne.“ Znovu slyšela uklidňující hukot potůčku a cítila jemnou vůni hyacintů. Nechtěla o tyto vjemy přijít.

„Dobře. Tak to uděláme jinak.“ David se odsunul stranou, rozmotal přikrývku a přehodil ji přes ni. Přitom si všiml na její paži bledé skvrny. Vzal ji za loket a přitáhl si skvrnu k očím.

„Asi jsem s tebou zacházel dost nešetrně.“

A. J. pohlédla na paži. V jeho hlase zněla lítost, proti které neměla obranu. Kdyby se tolik nebála, položila by mu hlavu na

rameno a poslouchala ten lítostivý tón v jeho hlase pořád dokola. Místo toho však zavrtěla hlavou a paži mu vytrhla. „To se spravi,“ zadoufala. „Nedivila bych se, kdybys měl taky nějaké modřiny.“

David na ni šibalsky pohlédl a v očích měl naprosto neočekávaný a okouzlující výraz. „Takže jsme k sobě oba byli trochu drsní.“

A. J. se na oplátku ušklíbala. Naklonila se a krátce a nepřiliš jemně ho kousla do ramene. „Tak ty si budeš stěžovat?“ zeptala se se smíchem.

Znovu Davida překvapila. Připadalo mu, že dnes je jeho život plný překvapení. Její zřejmě též. „Když ty nebudeš, tak já taky ne.“ V náhlém impulzu se na ni převalil a jednou rukou jí uvěznil obě paže za hlavou.

„Podívej se, Brady,“ začala.

„Líbí se mi s tebou zápasit, A. J,“ řekl a sklonil hlavu, aby ji mohl jemně kousat do ucha. A. J pod ním vypískla a divoce sebou zaškubala.

„To se ti to mluví, když jsi ve výhodě,“ podotkla. David pozoroval, jak se jí zrychluje dech a jak jí zčervenaly tváře. S rukama na jejích zápěstích cítil, jak se jí zrychluje pulz. Pevně se k ní přitiskl, aby ji cítil celým tělem. Znovu se ho zmocňovala touha, jako by před chvílí už nebyla ukojená.

„Milá mladá dámo, myslím, že svou výhodu vy-užiju po celý zbytek noci.“

A. J. se zkusila otočit na jednu stranu, pak na druhou. Svíjela se, syčela, ale nic jí to nebylo platné. Byla příliš vyčerpaná. David na ni jen tiše shlížel. „Nemůžu tady dnes zůstat,“ řekla mu.

„Vždyť už jsi tady,“ namítl a volnou rukou jí pomalu sjel přes ňadra až k bokům.

„Nemůžu tu zůstat,“ opakovala sveřepě.

„Proč?“

Protože ukojení vášně a noc, strávená s ním, byly dvě naprosto odlišné věci. „Protože mám zítra moc práce,“ vysvětlovala chabě. „A...“

„Hodím tě ráno domů, aby ses mohla převléct, jestli ti jde o tohle.“ David jí dlaní přikryl ňadro a palcem lehce přešel bradavku. Pozoroval, jak jí přitom oči potemněly potlačovanou vášní.

„Musím být v kanceláři už o půl osmé.“

„Žádný problém, vstaneme brzy.“ Sklonil se k ní a rty jí střídavě otíral o její tváře. „Stejně nepočítám s tím, že bych toho dnes moc naspal.“

Aurořino tělo bylo napjatou masou, která přímo prahla po dobývání. Jenže dobývání vede ke slabosti, připomněla si. A slabost znamená porážku. „Nemám ve zvyku trávit noci o samotě s muži,“ namítla.

„Se mnou ale ano.“ Pohládl ji po šíji. Jestli má prohrát, ať alespoň ví, na čem je. „Proč zrovna s tebou?“

Mohl jí dát klidnou, přesvědčivou odpověď. Mohla by být dokonce pravdivá. Snad proto se nakonec rozhodl jinak. „Ještě jsme spolu neskončili, Auroro. Ještě ne.“

David měl úplnou pravdu. Z A. J. žádost přímo čišela. To si musela přiznat. Nelíbilo se jí však, že někdo rozhoduje za ni. Nechtěla se podřídít cizí vůli, nebyla na to zvyklá. „Pusť mě, Brady. Nech mě jít.“ Hlas měla pevný.

Bojovně vystrčila bradu a dívala se Davidovi přímo do očí. Pomyslel si, že není z žen, které se ochotně oddávají mužům. O tom, kdy a jak se podřídí, musí rozhodnout ona sama. Zvedl tázavě obočí, pustil jí ruce a čekal.

A. J. mu chvíli pátrala v obličeji. Nakonec pomalu roztáhla rty do potouchlého úsměvu. David se nestaral o to, jestli se jedná o výzvu nebo o kapitulaci. „Ani já nepočítám s tím, že bych toho dnes moc naspala,“ řekla mu varovně a pak si přitáhla jeho ústa ke svým.

V pokoji byla dosud tma, když se A. J. probírala z lehké dřímoty. Přitáhla si přikrývku až po bradu a protáhla se. Svaly ji příjemně bolely, a vůbec se cítila báječně. Otočila hlavu, aby se podívala na světélkující ciferník svých hodin, které stály na nočním stolku u postele. Nebyly tam. S myslí dosud zastřenou spánkem se A. J. vyděsila. Promnula si oči a podívala se znovu.

Pak se upamatovala. Samozřejmě, že tam nejsou. Ani nemohou být. Byt s její vlastní postelí je kilometry daleko. Podívala se vedle sebe. Místo, kde měl ležet David, bylo prázdné. Kam mohl jít, divila se a odhodila přikrývku. A kolik je vlastně hodin?

Ztratila úplně pojem o čase. Nevěděla, jestli uplynuly hodiny, dny, týdny. Když byla s ním, zdálo se jí, že na tom nezáleží. Teď však byla sama. Musela znovu přivyknout skutečnosti.

Poplenili, vyčerpali a nasýtili se navzájem. Do té doby nepoznala nic, co by bylo aspoň trochu podobné oné noci s Davidem. Nic nebylo tak vzrušující, divoké a současně zoufalé. Zdálo se to jako sen, a přesto byl zážitek uplynulé noci reálný jako toto ráno. Aurořino tělo neslo otisky jeho rukou, když se v návalu vášně přestal ovládat a pevně stiskl. V ústech dosud cítila jeho chuť, tělo neslo

jeho vůni. Ano, minulá noc byla skutečná, ale dnešní ráno bylo skutečnější.

Dala se mu dobrovolně, o tom nebylo nejmenších pochyb. Neměla čeho litovat. Jestli porušila pravidla, učinila tak svobodně a s plným vědomím toho, co může následovat. Nebyla lehkomyslná, a nebude ani nyní. Noc skončila.

A. J. vstala, sebrala z podlahy župan a oblékla si ho. Důležité je, aby se nechovala pošetile jako blázen, ale jako zralá bytost. Nebude se k Davidovi tulit a předstírat, že mezi ní a jím bylo něco víc než pouhý sex. Uplynulá noc byla jen nocí splněných vášní a společně ukojených potřeb.

I když se k sobě rozhodla být tvrdá, nedalo jí to, aby nepřitiskla svou tvář k límci jeho županu. Chvilí ji tam podržela a zhluboka vdechovala jeho vůni. Pak se převázala páskem, vyšla z ložnice a vydala se po schodech dolů.

Obývací pokoj dosud tonul ve tmě, ale okny už prosvítaly nesmělé sluneční paprsky. David tam stál a vedle něj praskala v krbu čerstvě podpálená. polena. A. J. pocítila, že vzdálenost mezi nimi je najednou široká a hluboká jako kráter. Dlouho jí trvalo, než si připomněla, že to tak vlastně sama chtěla. Nepromluvila ani slovo, sešla zbytek schodů a čekala, co se bude dít.

„Když jsem si dával stavět tenhle dům,“ prohodil David, „nechal jsem obývací pokoj situovat tak, abych mohl pozorovat východ slunce.“ Zvedl cigaretu ke rtům a silně zatáhl, až její špička v polotmě zazářila. „Můžeš ho vidět třeba tisíckrát, pokaždé je jiný.“

A. J. by nečekala, že se David bude zajímat o východ slunce. Nepřipadal jí ani trochu jako romantik. Také by ho nikdy neodhadla jako muže, který si nechá postavit dům na kopci daleko od ostatních. Co vlastně ví o muži, se kterým strávila vášnivou noc? Rozpačitě strčila ruce do kapes a v jedné objevila malý poznámkový notýsek. Zřejmě ho tam David kdysi zapomněl. Sevřela ho pevně prsty. „Nemám moc času na to, abych se dívala na východy slunce,“ poznamenala.

„Když se sem dostanu v ten správný čas a pozoruju tu krásu, celý den je najednou nějak hezčí. Všechno těžké, co mě ten den čeká, zvládám lépe.“

A. J. svírala nervózními prsty notýsek. „A ty dnes čekáš nějakou krizi?“ zeptala se.

David se k ní otočil. Stála tu v jeho županu bosá, s poněkud prázdným pohledem v neklidné tváři. Župan jí padl skoro na míru, protože byla jen o pár centimetrů menší než on. Přesto v něm působila žensky křehce a také přístupněji. Takhle ji neznal. Nemohl jí odpovědět, že krize začala hned, jak se probudil, a že má jméno A. J. Fieldsová. „Víš...“ Vsunul ruce do zadních kapes obnošených džínů a postoupil o krok k ní. „Minulou noc jsme toho moc nenamluvili.“

„To ne.“ A. J. se obrnila vůči své vlastní slabosti a řekla rychle: „Řekla bych, že o nějakou konverzaci ani jeden z nás nestál.“ Kdyby k sobě byla upřímná, musela by si přiznat, že tomu byla ráda. Nevěděla totiž, co říct. „Jestli mě omluvíš, půjdu nahoru a převléknu se. Musím být brzo v kanceláři.“

„Auroro.“ Tentokrát se ji nepokusil zadržet objetím. Najednou se nemohl ani pohnout. „Co jsi cítila, když jsem se u tebe poprvé objevil v kanceláři?“

A. J. sklonila hlavu a dlouze si povzdychla. Pak se zhluboka nadechla a pohlédla mu přímo do očí. „Davide, včera jsem o tom mluvila víc, než je zdrávo. Není mi příjemné vysvětlovat to pořád dokola.“

David věděl, že je to pravda. Snažil se odpověď najít sám, ale marně. Pravdu znala jen ona. Umínil si však, že nepřestane pátrat a jednou na to přijde. „Mluvila jsi o tom ve spojení s jinými lidmi, ne se mnou. Nemůžu za to, že jsem do toho zapletený i já.“

„Přijdu pozdě do práce,“ zamumlala a chystala se vyjít po schodech nahoru.

„Auroro, už zase utíkáš.“

„Neutíkám.“ Prudce se obrátila, pěsti v kapsách županu měla pevně sevřené. „Jen nevidím důvod, proč to zase všechno vytahovat na světlo. Je to příliš osobní. Jenom já mám právo rozhodnout, komu co svěřím.“

„Jenže mě se to taky týká,“ připomněl jí jemně. „Minulou noc jsi u mě v ložnici tvrdila, že se ti o tom zdálo. Je to pravda?“

„Já...“ Chtěla to popřít, ale nikdy nedokázala pořádně lhát. Fakt, že momentálně nemohla na žádnou lež přijít, ji nazlobil. „Ano,“ odpověděla popuzeně. „Sny se nedají kontrolovat tak snadno jako rozum.“

„Řekni mi, co se ti zdálo.“

A. J. se mu nechtěla úplně odkrýt. Cítila by se pak příliš zranitelná. Zaryla nehty do dlaní a snažila se ovládnout. Jestli mu řekne všechno, bude hořce litovat. „Zdálo se mi o tvé ložnici. I když

jsem ji nikdy předtím neviděla, dokázala bych ji popsat naprosto přesně. Budeš mě ještě vyslýchat, nebo už můžu jít?“

„Sebelítost se nenosí, Auroro.“ A. J. vztekle zasyčela. David si stoupl těsně vedle ní a klidně prohlásil: „Tys věděla, že se z nás stanou milenci.“

Aurořin obličej potemněl.

„Ano,“ řekla prostě.

„A věděla jsi to už od okamžiku, kdy jsme se viděli poprvé. Byla jsi na mě nazlobená, frustrovaná kvůli své matce a já jsem tě tehdy vzal za ruce, jako teď.“ Natáhl paži, donutil ji otevřít dlaně a stiskl jí ruce.

A. J. měla za zády zed' a David jí pevně svíral ruce. Cítila se zahnaná do kouta a byla z toho unavená, příšerně unavená. Kolikrát už se jí to s ním stalo? „Proč to děláš? Co tím chceš dokázat? Snad nějakou teorii pro svůj dokument, ne?“

David věděl, že se A. J. takhle vzteká pokaždé, když se cítí ohrožená. „Tys to věděla,“ opakoval, „a vyděsilo tě to. Proč?“

„Prostě jsem jen měla předtuchu, že se stanu milenkou muže, který je pro mě nepřijatelný. Stačí ti to?“

„Ne. To by tě mohlo nazlobit, pobouřit. Ale neměla by ses kvůli tomu cítit vyděšená. Když jsme spolu jeli v limuzíně, měla jsi z něčeho strach. A stejné to bylo i včera, když jsi vstupovala ke mně do ložnice.“

Zkoušela ho odstrčit, ale držel ji pevně.

„Fantazíruješ.“

„Opravdu?“ Přistoupil k ní blíž a jednou rukou se dotkl její tváře. „Vždyť se bojíš i teď.“

„To není pravda.“ Konečně vyprostila ruce z jeho sevření. „Jsem jen rozčilená, protože na mě pořád tlačíš. Nech mě být. Nemáš právo vyptávat se mě na mé osobní věci.“

To byla pravda. David sám měl toto pravidlo jako číslo jedna a teď ho sám porušoval. Nějak zapomněl, že na A. J. nemá žádný nárok. „Máš pravdu,“ přiznal zkrotle. „Ale stejně bych rád věděl, proč jsi byla v tak kritickém stavu, když ses ocitla v oné místnosti.“

„To je už pryč,“ řekla nápadně rychle. „Zapomeň na to. Není zapotřebí se k tomu znovu vracet.“

Její odpověď ho sice nepřesvědčila, ale nechal to tak. „A taky jsem tě minulou noc vyslechl. Nechci, aby ses zase tak trápila. Cítím se za to zodpovědný.“

„Ty ne. To já jsem za všechno zodpovědná.“ Její hlas byl už klidnější. City všechno zamlžují. Trvalo jí léta, než na to přišla. „Ty za nic nemůžeš. To já, nebo ještě lépe – okolnosti. Davide, je mi dvacet osm a všechno jsem úspěšně přežila.“

„Tomu rozumím. A ty bys zase měla vědět, že mně je třicet šest. Za celý svůj život jsem se s ničím takovým nesetkal.“

„Chápu.“ Její hlas ochladí. „Chápu, že reakce mohou být různé. Člověk může pochybovat nebo být zvědavý. Je to podobné jako v cirkuse.“

„Víš dobře, že takhle jsem to nemyslel,“ řekl David nazlobeně. Chytil A. J. prudce za ramena a lehce jí zatřásl. Jeho reakce ji překvapila tak, že ani neprotestovala. „Nevím, jak reagují ostatní. A taky to těžko můžu nějak ovlivnit. Jenže já takový nejsem. Ztraceně, promiloval jsem s tebou celou noc a přitom o tobě vůbec nic nevím. Bojím se tě dotknout, protože si říkám, že bych tím třeba mohl něco spustit. Přitom po tobě tak toužím! Musel jsem ráno odejít, protože kdybych s tebou zůstal, musel bych se s tebou znovu pomilovat.“

Tentokrát ho A. J. vzala sama za ruce, kterými jí dosud svíral ramena. „Nevím, co chceš,“ řekla.

„To já taky ne.“ Trochu se uvolnil. „Snad potřebuji! víc času, abych na to přišel.“

Čas. Odstup. Připomněla si, že takhle to bude nejlepší. Přikývla a spustila ruce podél těla. „To zní rozumně.“

„Potíž je, že ten čas nechci strávit bez tebe.“

Páteří jí projel chlad. Byla to úzkost či vzrušení? „Davide, já...“

„Nikdy předtím jsem neprožil takovou noc.“

Pokoušela se o ni slabost, ale A. J. ji hned potlačila. „Nemusíš mi to říkat.“

„Já vím.“ Se smíchem jí pohladil ramena. „Musím říct, že se mi to moc lehce nepřiznává. Ale je to pravda. Sedni si na chvilku.“ Přinutil ji sednout si na schod. „Minulou noc jsem neměl čas přemýšlet, protože jsem byl moc... zaměstnaný.“ Objal ji kolem ramen. A. J. se pod jeho dotekem napjala, ale neodtáhla se. „Zato dnes ráno jsem měl spoustu času, abych si všechno promyslel. Myslím, A. J., že jsi jiná než ostatní ženy. Dokonce i bez těch tvých parapsychologických schopností. Rád bych tě poznal blíž. Tím spíš, že jsem s tebou strávil celou noc.“

Obrátila se, aby se na něj mohla podívat. Udivil ji. Jeho obličej byl blízko jejího, jeho paže něžnější, než očekávala. Nevypadal jako muž, který v sobě má jen sílu a trpí vysokým sebevědomím. „Zdá se, že to považuješ za samozřejmé.“

„Ano, to asi ano.“
„To bys ale neměl.“
„Asi ne. Jenže já chci tebe, ty chceš mě. Můžeme začít s tím.“
To znělo lépe. „Jen žádné sliby.“
Chtěl něco namítnout, ale pak si vzpomněl, že toto je jeho pravidlo číslo dvě.
„Žádné sliby,“ souhlasil.
Věděla, že by neměla souhlasit. Tou nejchytřejší a nejbezpečnější věcí by bylo celou záležitost skončit. Jediná noc plná vášně a dost. Jenže se s ním náhle cítila uvolněná. „Obchody a osobní vztah budeme držet úplně odděleně.“
„Samozřejmě.“
„A když se někdo z nás bude cítit ohrožený, vztah ukončíme. Bez výčitek, bez urážek, beze scén.“
„Souhlasím. Budeš to chtít písemně?“
A. J. mu pozorně zapátrala v obličeji a pak se nepatrně usmála. „Měla bych. Producenti jsou notoričtí lháři.“
„A agenti zase notoričtí cynici.“
„Ne, jsou jen obezřetní,“ opravila ho. „To je rozdíl.“ Pohládila ho po tváři a pokračovala: „Jsme za to nakonec placení. A když o tom mluvíme, nedokončili jsme debatu o Clarisse.“
„Ještě nejsou úřední hodiny,“ poznamenal. Obrátil její ruku dlaní vzhůru a políbil ji do ní.
„Neklíckuj. Musíme si to vyjasnit. A nejpozději dnes.“
„Mezi devátou a pátou,“ souhlasil. „Tak dobrá. Zavolej mi do kanceláře a... panebože!“
„Co se děje?“
„Mé vzkazy! Nezkontrolovala jsem záznamník!“ A. J. se chytila za hlavu a vyskočila.
„Tak to je skutečně naléhavé,“ zamručel a také si stoupl.
„Nebyla jsem v kanceláři ani dvě hodiny,“ zaúpěla. „A to jsem musela přehodit nějaké schůzky. Kde je telefon?“
„Počkej s tím ještě,“ zaprosil. „Snad to tak nespěchá.“
„Davide, já nežertuju.“
„Vždyť já taky ne.“ Šibalsky se usmál, vsunul jí ruku do výstřihu županu a rozevřel ho. A. J. cítila, jak jí slábnou nohy.
„Davide.“ Otočila hlavu na stranu, aby unikla jeho dravým rtům. Tím však jen odhalila šíji, čehož David ihned využil. „Budu s tím za minutu hotová.“
„Mýlíš se.“ Rozvázal jí pásek. „Bude to trvat mnohem déle.“
„Pokud vím, mám hned ráno radu.“
„Pokud víš, radu máš až v poledne.“
Její ruce ho hladily po zádech, pak vnikly pod košili. David si kladl otázku, jestli si toho je A. J. vůbec vědomá. „A pokud víme oba, měli bychom se pomilovat. A hned teď.“
„Ne, až potom,“ začala, ale proti jeho rtům neměla šanci.
„Kdepak. Předtím.“
Župan se svezl na podlahu k jejím nohám. Vyjednávání skončilo.

OSMÁ KAPITOLA

A. J. by měla být spokojená a klidná. Od její první noci s Davidem uplynulo už deset dní a jejich vztah fungoval báječně. Když měli oba volný večer, trávili ho společně. Procházeli se po pláži, zašli si na večeři do nějaké dobré restaurace nebo jen tak povečeřeli doma. Vášně, která je svedla dohromady, stále nevyprchala. Naopak. Rostla a intenzivněla. David toužil po A. J. tak, jak jen muž dokáže toužit po ženě. Chtěl ji celou svou bytostí. V nejistotě okolního světa to byla jediná věc, kterou si A. J. byla naprosto jistá.

Měla by se cítit uvolněná, ale nebylo tomu tak.

Každý den kolem sebe znovu stavěla zeď, kterou si během svého života pracně vybudovala a kterou David každou noc lehce zbořil. Nemohla si dovolit investovat city do vztahu, který byl, podle jejích vlastních slov, pouhou milostnou avantýrou. Domnívala se, že se budou vídat tak dlouho, dokud to bude oběma příjemné. Beze slibů, bez jakýchkoliv závazků. Musí být připravená, až se David rozhodne vztah ukončit.

Bála se toho, a proto žila v neustálém napětí. Nepochybovala o tom, že k přerušení vztahu z Davidovy strany dříve nebo později dojde. Prudké vášně nemají nikdy dlouhého trvání, připomínala si. Nebude po nich nic než jen trochu kouře. David čítával obsáhlé, společensky významné romány a populárně naučnou literaturu. Á. J. naproti tomu tíhla k tenkým vydáním krvavých záhadných příběhů a čtivých bestsellerů. David ji vzal na festival zahraničních filmů, kde se to hemžilo symbolismem a titulky. Ona si na oplátku vybrala pozdně noční klasiku s Judy Garlandovou. Čím lépe se znali, tím více rozdílů mezi nimi proplouvalo na povrch. Vášně byla

magnetem, který je přitahoval k sobě, ale A. J. byla stále na pozoru. Tušila, že jeho síla jednou ochabne a oni dva se budou muset rozejít. Nechtěla, aby ji to ranilo, proto se na to připravovala hned od začátku.

Byla vděčná za to, že alespoň v obchodním vztahu s Davidem má pevnou půdu pod nohama. Věděla přesně, jak s ním jednat a jak se k němu chovat. Projednala s ním jeho nápady o rozšíření Clarissiny role v jeho dokumentu a souhlasila s tím. Musel za to samozřejmě zaplatit patřičnou cenu. Nebyly to peníze, které z něj vymohla, ale příslib k propagaci Clarissiny nové knihy, která měla vyjít v polovině léta.

Jejich bouřlivé vyjednávání zabralo plné dva dny a bylo plné souhlasů, odmítnutí i kompromisů. Clarissa by měla dostat prostor pro svou knihu přímo v programu a navíc se o ní měl moderátor zmínit v kulturní vložce veřejnoprávní televize. Výměnou za to směl David pořídit extra záběry s Clarissou a navíc rozhovor s Van Campovými. Oba odcházeli od jednacího stolu s pocitem, že převezli toho druhého.

Clarisse to bylo jedno. Měla plno práce se svými rostlinami, s novými recepty a také s přípravou svatby s Alexem, což A. J. velice nelibě nesla. Když A. J. Clarisse oznámila, že David přislíbil propagovat její knihu, odbyla ji roztržitě slovy: „To je milé, drahoušku,“ a dál se věnovala úvahám, jestli má svatební dort upéct sama, nebo si ho objednat.

„Ale mami, to, že ve veřejnoprávní televizi budou propagovat tvou knihu není jen *milé*,“ namítla A. J. rozčileně.

„Ach, určitě to bude báječné. Vydavatel mi řekl, že mi zašle pár předběžných výtisků. Auroro, myslíš, že by byla vhodná svatba na zahradě? Bojím se, že mi do té doby zvadnou azalky.“

A. J. se zamračila a zamířila se svým autem na parkoviště u televizního studia. Během jízdy z Clarissina domu se spolu neustále o něčem přely. „Kolik kopií přesně?“

„Ach, ale to já skutečně nevím. Možná jsem si to někam zapsala. Ale kam? A také by mohlo začít pršet. V červnu je počasí tak proměnlivé...“

„Ujisti se, aby poslal alespoň tři. Jeden pro... cože, v červnu?“

Aurořina noha sklouzla ze spojky, takže auto sebou trhlo a zastavilo se. „Ale to je už příští měsíc!“ vykřikla.

„Ano, a já mám ještě tolik práce.“

A. J. sevřela pevně rukama volant. Otočila se na Clarissu a zeptala se podezíravě: „Nemluvila jsi náhodou o tom, že svatba má být až na podzim?“

„Asi ano. Však víš, že moje chryzantémy jsou nejhezčí v říjnu, ale Alex je...“ Clarissa se začervenala, odkašlala si a po chvíli dopověděla: „... trochu netrpělivý. Auroro, nemám sice řidičský průkaz, ale myslím, že jsi nechala klíčky v zapalování.“

Aurora si cosi zabručela pod vousy a klíčky vytáhla. „Mami, ty si nejspíš pořád neuvědomuješ, že si chceš vzít muže, kterého znáš sotva dva měsíce.“

„Ty si opravdu myslíš, že je to důležité?“ zeptala se Clarissa s milým úsměvem. „Podle mě je to spíš citová záležitost.“

„City se můžou změnit.“ A. J. přitom myslela na sebe a na Davida.

„V životě nemáš nikdy nic jisté, drahoušku.“ Clarissa pohládila dceru po ruce. „Platí to dokonce i pro takové lidi, jako jsme ty a já.“

„To mě právě děsí.“ Však já si s Alexem Marshallem promluvím, umíňovala si A. J. pevně, když vystupovala z vozu. Připadalo jí, že se její matka chová jako nezralá pubertální holka. Někdo musí mít rozum. A když to není ona...

„Nemusíš mít naprosto žádné obavy,“ přesvědčovala ji Clarissa a vystoupila. „Vím, co dělám, opravdu. Ale jestli jsou tvoje obavy tak velké a chceš mluvit s Alexem, samozřejmě můžeš.“

„Mami.“ A. J. si dlouze povzdechla a zkrřížila ruce na prsou. „Já mám obavy. A číst myšlenky je zakázáno.“

„Vždyť to ani nemusím. Máš to napsané v obličeji. Mám v pořádku účes?“ A. J. Clarissu políbila na tvář. „Vypadáš nádherně.“

„Ach, v to doufám.“ Clarissa se nervózně zasmála a pak už kráčeli chodbou ke studiu. „Možná jsem poslední dobou poněkud ješitná, ale Alex je velmi hezký muž, nemám pravdu?“

„Máš,“ odpověděla A. J. neochotně. Alex byl skutečně hezký. Navíc se vybraně oblékal a také byl výraznou osobností. Nebudu však spokojená, myslela si přitom, dokud na jeho bezvadném vystupování nenajdu nějakou trhlinu. A že ji skutečně najde, o tom byla A. J. skálopevně přesvědčená.

„Clarisso.“ Než stačili vejít do dveří, už se k nim nadšeně hnal Alex. Vypadal jako někdo, kdo právě objevil svůj ztracený poklad. „Ohromně ti to sluší.“

Vzal obě Clarissiny ruce do svých a upřeně si ji prohlížel. Vypadal, jako by ji chtěl vzít do náruče a unést někam hodně daleko.

„Pane Marshalle.“ A. J. se snažila, aby její hlas zůstal klidný. Napřáhla k němu ruku.

„Slečno Fieldsová.“ Se zřejmou nechutí pustil Alex jednu Clarissinu ruku. „Musím říct, že jste své klientce mnohem oddanější než můj vlastní agent. Doufal jsem, že dnes sem zavezu Clarissu já.“

„Ach, A. J. miluje svou práci,“ skočila mu do řeči Clarissa. Věřila, že tím oba uklidní. „A také se obávám, že bych bez ní zapomněla na spoustu maličkostí kolem televizních interview.“

„Neměj strach,“ řekla A. J. „Půjdu napřed a zkontroluju, jestli je už všechno připravené.“ Podívala se na hodinky a právě chtěla otevřít dveře do studia, když narazila na Davida.

„Dobré ráno, slečno Fieldsová.“ Jeho formální pozdrav byl doprovázený důvěrným stiskem prstů kolem jejího zápěstí. „Zase hodláte vysedávat uvnitř?“

„Já se jen starám o svou klientku, Brady. Ona je...“ Zběžně se ohlédla a slova jí zamrzla na rtech. Uprostřed chodby se její matka velmi důvěrně objímala s Alexem. Zírala na ně jako omráčená a hlavou jí přitom vířily zmatené myšlenky.

„Řekl bych, že o vaši klientku je výborně postaráno,“ zamručel David. Když A. J. neodpovídala, otevřel před ní dveře a vtlačil ji do předsínky studia. „Nechceš se posadit?“

„Ne. Ne, měla bych...“

„Raději si jich nevšímej.“

„Má klientka je náhodou také má matka,“ odpověděla A. J. popuzeně.

„To ano.“ David popošel k automatu na kávu a vzal z něj dva kelímky. „Ale nejsi její stráž.“

„Nehodlám tu stát, zatímco ona... ona...“

„Se tak dobře baví?“ dopověděl David za ni a podal jí kávu.

„Vždyť ona neví, co dělá,“ řekla A. J. znechuceně a naráz kelímek vyprázdnila. „Řídí se jen svými city a svou zaslepeností. A je...“

„Zamilovaná.“

A. J. hodila kelímek vztekle do koše a vyhrkla: „Nesnáším, jak mě pořád přerušuješ.“

„Já vím,“ zašklebil se na ni David. „Proč si o tom dnes večer klidně nepopovídat, třeba u tebe? Můžeme se začít milovat v obýváku, pak bychom mohli přejít do ložnice a potom zase zpátky.“

„Davide, Clarissa je má matka a já si o ni dělám vážné starosti. Měla bych...“

„... si dělat větší starosti o sebe.“ Položil jí ruce pevně na boky.

„A o mě.“ Přejel jí dlaněmi po zádech a pokračoval: „O mě by sis měla dělat obrovské starosti.“

„Chci, abys mě...“

„Stává se ze mě expert na to, co bys chtěla.“ Otřel své rty jemně o její. „Jestlipak víš, že se začneš chvět vždycky, když ti tohle dělám?“ Hlas mu zhrubl.

A. J. se mu rukama opřela o hrud' a řekla slabě: „Davide, dohodli jsme se přece. Ted' jsou úřední hodiny.“

„Tak si na mě třeba stěžuj.“ Znovu ji políbil a pak jí dlaněmi škádlivě zajel pod sako. „Copak pod tím máš, A. J.?“

„Nic zajímavého.“ Přistihla se, jak se k němu vstřícně naklání. „Davide, myslím to vážně. Dohodli jsme se.“ Jeho jazyk jí lehce přejížděl kolem rtů. „Řekli jsme si, že nebudeme míchat... ach... míchat byznys a... zatraceně.“ A. J. zapomněla, co vlastně chtěla říct a přitáhla si Davidovu hlavu ke své.

Tyhle něžné a škádlivé hrátky ji naplňovaly vzrušením. Vyvolávaly v ní její potřeby, touhy a přání, o kterých věděla, že se nikdy nemohou uskutečnit. V těchto chvílích pokaždé opustila to, co bylo jisté, a šla vstříc všemu nejistému.

Jeho ústa byla tvrdá a naléhavá, stejně jako poprvé. Vášně ještě nevychladla. Ruce měl pevné a dobyvačné. Nevadilo, že místnost je cítit po vyčpělé kávě a levných cigaretách. Jejich smysly to nevnímaly, nasávaly jen jeden druhého. Parfém byl silný a opojný, chutě temné a exotické.

Aurořiny paže Davida objímaly pevně kolem krku, prsty mu přitom čechrala vlasy. Její ústa byla široce rozevřená a hladově ho líbala.

„Ach, promiňte.“ Ve dveřích stála Clarissa. Okamžitě sklopila oči a potlačila úsměv. Věděla, že by bylo nebezpečné, kdyby vypadala příliš potěšené. Stejně tak se nesměla ani slůvkem zmínit o tom, že vibrace, které cítí, by roztavily i ocel. „Myslela jsem, že by vás zajímalo, že se už může začít.“

A. J. si v pošramocené důstojnosti spěšně uhlazovala sako. „Dobře. Hned jsem uvnitř.“ Počkala, až za Clarissou zapadnou dveře a potom od srdce zaklela.

„Ted' jste si kvit,“ poznamenal David. „Tys přistihla ji, ona přistihla tebe.“

A. J. na něj pohlédla planoucímá očima, ze kterých sršely blesky.

„To není vtipné.“

„Víš, A. J., na co jsem za těch posledních pár dnů s tebou přišel?“ zeptal se David. „Bereš se moc vážně.“

„Možná, že ano.“ A. J. sbalila kabelku z pohovky a s cvakáním nervózně otvírala a zavírala její uzávěr. „A to tě asi nenapadlo, co by se mohlo stát, kdyby sem vešel někdo z personálu?“

„Co by viděl tak zvláštního? Jen svého producenta, jak se líbá s velice atraktivní mladou dámou.“

„Viděli by, jak se se mnou líbáš v pracovní době. To je zcela neprofesionální. Ještě před první pauzou by si o tom povídalo celé studio.“

„A?“

„A?“ A. J. na něj popuzeně zírala. „Davide, přesně tohle jsme přece nechtěli. Personál nemá co drbat o našich osobních záležitostech.“

David jí pozorně naslouchal. Pak zvedl obočí a namítl: „Nevzpomínám si, že bychom se na tom domlouvali do nějakých detailů.“

„Ale ano.“ Vsunula si kabelku pod paži a pak zjistila, že si nemá s čím hrát. „Úplně na začátku.“

„Jestli si správně vzpomínám, dohodli jsme se jen na tom, že nebudeme směřovat osobní život a pracovním.“

„Právě o tom mluvím.“

„Nemyslel jsem si, že s tím nějak souvisí fakt, že jsme milenci.“

„Jenže já nechci, aby se to vytrubovalo do světa.“

David si strčil ruce do kapes. Nedokázal říct, proč má náhle zlost. „Ty jen nerada opouštíš pevnou půdu pod nohama, co?“

A. J. otevřela pusku, aby mu něco nepěkného odsekla, ale nakonec se ovládla. „Máš asi pravdu.“ Nadechla se a postoupila o krok kupředu. „Chci zabránit spekulacím. A taky nestojím o nějaké soucitné pohledy, až se to mezi námi změní.“

David nemusel mít schopnost telepatie, aby pochopil, že A. J. očekává konec jejich vztahu už od samého počátku. To nečekané poznání v něm vyvolalo ostrou bolest. „No dobře. Ať je tedy po tvém.“ Šel ke dveřím a podržel jí je. „Tak jdeme na to.“

Ne, nedokázal říct, proč cítí takovou zlost. Ve skutečnosti věděl, že nemá ten nejmenší důvod být nazlobený. Aurořina základní pravidla byla logická a on sám si musel pravdivě přiznat, že mu nakonec všechno usnadňovala. Neměla vůbec žádné požadavky a žádné také nepřijímala. Ve svých minulých vztazích trval na tom samém. A. J. odmítala, aby se její nebo jeho osobní život míchal s prací. On dělal v minulosti totéž.

Problém však byl, že teď to tak již necítil. Byl nucený si připomenout, že je to jeho chyba. Něco se v něm změnilo. Rozhodl se hledat řešení a po chvílce uvažování přišel na dvě možnosti. Musí se s tím vyrovnat, nebo to změnit.

David sledoval A. J., jak přechází místností k Alexovi. Její chůze byla energická, její oči chladné. Ve svém konzervativním obleku vypadala jako obchodnice, která přesně ví, co chce. Vzpomněl si na jejich chvíle milování, při kterých byla jeho štíhlá a rozpálená milenka nebezpečná jako neutronová bomba.

Vytáhl cigaretu a rozčileně si ji zapálil. Rozhodl se, že zvolí možnost číslo dvě a hned začal pracovat na plánu.

„Pane Marshalle.“ A. J. si svou řeč pečlivě připravila. S přátelským úsměvem přerušila Alexovu konverzaci s jedním z kulisářů a zeptala se: „Můžu na minutku?“

„Samozřejmě.“ Alex se k ní otočil a vzal ji po starosvětském způsobu důvěrně za loket. „Myslím, že bychom si mohli dát šálek kávy.“

Společně odkráčeli do předsínky, kde před několika minutami stála A. J. s Davidem. Tentokrát kávu nalévala A. J. Podala kelímek Alexovi a chystala se, že začne svou řeč. Alex ji však předešel.

„Chcete mluvit o Clarisse, nemýlím-li se.“ Vytáhl doutník a zeptal se: „Dovolíte?“

„Ovšem. Tedy, pane Marshalle, skutečně bych s vámi velice ráda mluvila o Clarisse.“

„Svěřila se mi, že jste z naší svatby poněkud nervózní.“ Párkrát z doutníku popotáhl, aby se hezky rozhořel. „Připouštím, že mě to trochu udivilo, ale pak mi Clarissa vysvětlila, že jste její dcera. Neposadíme se?“

A. J. se zamračila nejdříve na pohovku, pak na něj. Nějak se jí plán nedařil. Usadila se na jednom konci, Alex si sedl na druhý. „Jsem ráda, že vám to Clarissa objasnila. Všechno tak bude jednodušší. Teď už jistě chápete, proč se o vaši svatbu tak zajímám. Má matka je pro mě velmi důležitá.“

„Pro mě také.“ Alex se opřel o opěradlo a A. J. si ho z profilu bedlivě prohlížela. Nebylo těžké pochopit, proč do něj byla její matka tak poblázněná. „Zvláště vy byste měla chápat, jak je snadné Clarissu milovat.“

„Ano.“ A. J. upila z kelímku a přemýšlela, co to vlastně chtěla Alexovi říct. Nadechla se, aby znovu našla nit, kterou jí nápadník její

matky tak snadno přetřhl. „Clarissa je srdečná a zvláštní žena. Totiž, vlastně mi vadí, že se znáte tak krátce.“

„Souhlasím. Trvalo to pouhých pět minut.“ Řekl to tak prostě, že A. J. nebyla schopná odpovědi. „Slečno Fieldsová,“ pokračoval a mile se na ni usmál. „Snad spíše A. J.,“ opravil se pak. „Nezdá se mi správné, říkat vám stále tak formálně. Vždyť se už brzy stanu vaším otčímem.“

Cože, otčím? Tuhle skutečnost si A. J. přes své rozčilení vlastně ani neuvědomila. Seděla před Alexem neschopná slova a pevně svírala svůj kelímek s kávou.

„Mám syna, který je ve vašem věku. A také dceru, ta je o něco mladší. Myslím, že mi vaše pocity nejsou tak cizí.“

„Mých pocitů se to vůbec netýká,“ zareagovala konečně A. J.

„Ale samozřejmě, že týká. Jste pro Clarissu vším, stejně jako moje děti pro mne. Chceme se s Clarissou vzít, ale ona by byla šťastnější, kdyby vás to těšilo, nikoli znepokojovalo.“

A. J. se zamračila a položila kelímek na stolek. „Nevím, co na to mám říct. Pane Marshalle, vlastně Alexi, pracujete jako novinář déle jak čtvrt století. Procestoval jste celý svět, viděl jistě neuvěřitelné věci. Clarissa je přes všechny své schopnosti velmi citlivá žena.“

„A také velmi vyrovnaná. Zvláště pro muže, který žil příliš dlouho hektickým životem. Pomýšlel jsem na odchod do důchodu.“ Vzpomněl si na Clarissin komentář, když ho poprvé vzala za ruku a na svůj šok, který z toho dostal, a zasmál se. „S nikým jsem o tom nemluvil, dokonce ani s vlastními dětmi ne. Celá léta jsem znal jen konečné termíny a spěch. Zatoužil jsem náhle po něčem jiném. Když jsem poznal Clarissu, pochopil jsem, že ona je tím, co hledám. Rád bych s ní strávil zbytek svého života.“

A. J. tiše seděla a dívala se na své ruce, složené v klíně. Co víc by žena mohla chtít, myslela si, než aby ji muž miloval s takovou oddaností? Muž, který ji přitom přijímá se vším všudy a bez výhrad?

Napětí mezi Alexem a A. J. povolilo. A. J. k Alexovi vzhledla a usmála se. „Alexi, už jste někdy večeřel u mé matky?“

„Ovšem, proč?“ Tón jeho hlasu byl klidný, ale A. J. si přesto všimla šibalských ohníčků v jeho očích. „Dokonce několikrát. Například dnes mě pozvala na špagety s omáčkou. Podle mého názoru je Cla-rissina kuchyně stejně unikátní jako ona sama.“

A. J. se zasmála a prohodila uvolněně: „Myslím, že máma našla skutečně toho pravého.“ Napřáhla k němu ruku, kterou Alex vděčně stiskl. Pak se k ní naklonil a vřele ji políbil na tvář.

„Díky.“

„Neubližte jí,“ zašeptala A. J. Chvíli mu ještě tiskla ruku a potom vstala. „Měli bychom se raději vrátit. Clarissa se už jistě diví, kde jsme tak dlouho.“

„Kdybych byl Clarissou, určitě bych na to přišel.“

„To vám taky nevadí?“ A. J. se zastavila u dveří, obrátila se k němu a pohlédla mu pevně do očí. „Myslím to, že umí číst myšlenky a předpovídat budoucnost?“

„Proč by mělo?“ zeptal se Alex udiveně. „To přece ke Clarisse patří.“

„Ano.“ A. J. si vzpomněla na sebe a povzdechla si. „Ano, to máte pravdu.“

Jakmile vešli do studia, ihned zachytili Clarissin pohled. Usmála se na ně a šla jim vstříc. A. J. ji podle starého zvyku políbila na obě tváře. „Na jedné věci ovšem trvám,“ řekla potouchle.

„Na jaké?“

„Že vám budu smět vystrojit svatbu.“

Na Clarisse bylo vidět, jak ji to těší. Přesto zaprotestovala: „Ale drahoušku, je s tím moc práce.“

„Pro nevěstu jistě ano. Vybereš si svatební šaty a výbavu a já se postarám o ten zbytek.“ Znovu Clarissu políbila na tvář. „Prosím.“

„Jestliže to doopravdy chceš.“

„Doopravdy to chci. Dej mi seznam hostů a já obstarám detaily. Ty se jen starej o to, abys byla na své svatbě co nejhezčí, ano?“ Naposledy Clarissu objala a vzdálila se do zákulisí.

„Tak co, už se cítíš lépe?“ zabručel David, když se A. J. objevila vedle něj.

„Trochu,“ odpověděla. Přece mu nebude vykládat o tom, že je jí do pláce a že je dosud ze všeho vykořebená. „Jakmile skončí natáčení, vrhnu se do svatebních příprav.“

„Zítra na to budeš mít dost času.“ A. J. se na něj udiveně podívala. David se jen usmál a řekl tajemně: „Dnes večer budeš mít plno práce díky mně.“

David uměl držet slovo. Sotva A. J. dorazila domů, vysvlékla si sako a otevřela telefonní seznam, aby v něm vyhledala cateringové firmy, zazvonil u dveří zvonek. A. J. šla otevřít a držela přitom prst na patřičné stránce jako záložku. „Říkal jsi mi přece, že máš plno práce.“

„Všechno jsem už zvládl. Kolik je hodin?“

„Tři čtvrtě na sedm. Myslela jsem, že budeš hotový až někdy kolem osmé.“

„Ale to je dávno po úředních hodinách.“ David si chvíli hrál s knoflíkem u její blůzky a nakonec ho rozeplnul.

„Máš naprostou pravdu.“

Musela se usmát.

„A pokud nezvedneš telefon, tvá recepční ho zvedne už po čtyřech zazvoněních?“

„Po šesti. Ale já žádné hovory nečekám.“ Přistoupila k němu blíž a pohládila ho po hrudi. „Máš hlad?“

„To mám.“ David zkoušel, jak dlouho si ji dokáže držet dál od těla. Ukázalo se, že pouhých třicet sekund.

„V kuchyni nic není, jen mražená ryba.“ David jí rty přejel po šíji a A. J. slastně přivřela oči.

„Pak se budeme muset poohlédnout po něčem jiném, co by uspokojilo náš hlad.“ Rozepnul jí sukni, a jak padala na podlahu, přejel A. J. dlaněmi boky.

A. J. mu přetáhla svetr přes hlavu a odhodila ho stranou. „Určitě na něco přijdeme,“ řekla.

Přejížděla mu rukama po těle a cítila přitom, jak jsou jeho svaly od krku až k pasu pevné. S napůl rozepnutou blůzkou a s nohama v tenkých punčochách, které končily vysoko na stehnech, se A. J. k Davidovi pevně přitiskla. Chtěla ho pořádně rozpálit. Jeho ruce však převzaly velení tak jistě a zručně, že A. J. stěží lapala po dechu a nehty bořila do jeho zad.

Když se jí začaly podlamovat nohy, David ani na chvíli nezaváhal. Dlouhé hodiny se musel ovládat. Pozoroval ji, jak napjatě seděla ve studiu a dělala si pečlivě poznámky do svého notesu. Tolik po ní toužil, ale nesměl si nic dovolit. Teď ji tedy konečně měl, samotnou, rozpálenou, vlhkou a poprvé i zesláblou touhou.

Pevně si ji přidržel a klesl s ní na podlahu.

A. J. nebyla na tolik vjemů připravená. Cítila se úplně bezbranná. David ji vybičoval tak, až zůstala bez dechu a nevnímala nic než jeho. Celá se chvěla a několikrát bezděčně vyslovila jeho jméno. David na nic dalšího nečekal, strhal z ní zbytek šatů a vstoupil do ní s prudkostí, které ani jeden z nich nemohl a nechtěl zabránit.

A. J. se otřásala znovu a znovu, ale David se stále držel zpátky. Jeho ruce nepřestávaly bloudit po jejím těle a vyvolávaly v ní tak opakovanou rozkoš. Její tělo hořelo. Pod zády měla měkký koberec, ale A. J. vnímala jen neustálý pevný tlak svého milence. Pak uslyšela, jak několikrát vykřikl její jméno. Otevřela oči a zahlédla, jak se jeho vlhké tělo nad jejím napjalo. Jeho dech byl těžký stejně jako její. Slyšela ho a posléze i cítila, když svá ústa prudce přitiskl na její. Poté zaslechla svůj vlastní vzlyk a konečně byli oba nasyceni.

„Líbíš se mi nahá.“ David se opřel o loket a dlouze si A. J. prohlížel. „Musím se však přiznat, že mě fascinují ty tvoje punčošky, které sahají právě sem.“ Zasmál se a přejel jí prsty po stehnech.

Dosud obluzená A. J. se pod jeho dotykem sotva pohnula. „Jsou velice praktické,“ řekla unaveně.

David se tlumeně zasmál a otřel se jí rty o krk. „Ano. To mě také fascinuje, ta tvoje praktičnost.“

A. J. pootevřela oči. „Tak jsem to nemyslela.“ Neměla chuť mu něco dál vysvětlovat. Schoulila se mu do náruče a nechala se od něj hladit a něžně laskat.

David přemýšlel, jestli A. J. alepsoň tuší, jak je po milování vždycky otevřená citům, ale netroufl si zeptat se jí. Obával se, že by se pak uzavřela a on by tak přišel o vzácné chvílky blízkosti.

Když se přistihl, že začíná dřímat, napůl se vztyčil a řekl: „Tak vstávat. Musíme se před večerí ještě vysprchovat.“

„Vysprchovat?“ zeptala se A. J. ospale a opřela si hlavu o jeho rameno. „Pojďme radši hned do postele.“

„Tak dobře, když to jinak nejde...“ David ji vzal do náruče a postavil se.

„Davide, nemůžeš mě přece nést,“ namítla A. J. „Proč ne?“

„Proto,“ odpověděla. „Vypadá to hloupě.“

„Vždycky vypadám hloupě, když nesu nahé ženy.“ V koupelně ji postavil na zem.

„Zdá se, že ti to ani trochu nevadí,“ podotkla A. J. suše a energicky roztočila kohoutky.

„Zkoušel jsem přestat.“ S rošťáckým úsměvem ji strčil pod sprchu tak, že jí proud vody zmáčel obličej.

„Moje vlasy!“ zaúpěla a snažila se účes uchránit rukama. Pak zjistila, že to už stejně nemá cenu. Nechala toho a pátravě se na Davida zadívala.

„Co je s nimi?“ zeptal se nevinně.

„Už nic.“ Rezignovaně vzala mýdlo a začala si jím líně jezdit po těle. „Jsi nějak veselý. Myslela jsem, že jsem tě dnes ráno nazlobila.“

„Vážně?“ Udělal pauzu, aby ji trochu napnul. „A čím?“ Vzal si od ní mýdlo a začal ji mydlit.

„Když jsme mluvili o...“ Mýdlo bylo teplé a kluzké a David ji mydlil velice důkladně. „Na tom nezáleží. Jsem ráda, žeš přišel.“

To bylo víc, než od ní mohl očekávat. Avšak také méně, než potřeboval. „Mám tě rád, Auroro. Hlavně tehdy, když nemáš pracovní dobu.“

Když vystupovala ze sprchy a natahovala se pro ručníky, znovu zazvonil zvonek. „Zpropadeně.“ Omotala si ručník kolem těla a chystala se otevřít, ale David ji předešel.

„Já tam zajdu.“ Zahalil se ručníkem od pasu dolů a odkráčel k venkovním dveřím dřív, než se A. J. zmohla na protest. S povzdechem sundala z háčku župan a oblékla si ho. Kdyby to byl náhodou někdo z kanceláře, prožila by pěkně horkou chvilku. Musela by nějak uspokojivě vysvětlit, proč přišel pan producent otevřít s ručníkem kolem pasu. Řekla si, že chovat se rozvážně neznamená nutně nedostatek srdnatosti a zůstala v koupelně. Vyčkávala, co se bude dít.

Pak si vzpomněla na šaty. Zavřela oči a tiše zaúpěla, když si představila své svršky divoce rozházené po podlaze. Sebrala tedy odvahu a odvážně vkráčela do obývacího pokoje.

Tam už na stole z ebenového dřeva, který stál u okna, hořely svíce ve stříbrném svícnu. Stůl byl pokrytý sněhobílým ubrusem a prostřený porcelánem a sklenicemi z křišťálu. U dveří spatřila Davida, jak něco podepisuje a podává nazpět nějakému cizímu muži v tmavém obleku.

„Doufám, že je všechno v pořádku, pane Brady.“

„Určitě ano.“

„Přijedeme pak uklidit, až se vám to ovšem bude hodit.“

Cizí muž se uklonil Davidovi, pak A. J., a zmizel.

Davide...“ A. J. šla nejistými kroky ke stolu, jako by nemohla uvěřit svým očím. „Co je to?“

David zvedl z podnosu stříbrnou poklici. „Kohout na víně po francouzsku.“

„Ale jak jsi...“

„Objednal jsem ho přesně na osmou hodinu.“ Zkontroloval hodinky a pak se šel poohlédnout po svých kalhotách. „Jsou přesní,“ prohodil nenucené. Pustil ručník na zem a začal si natahovat ponožky.

„To je nádhera,“ vydechla A. J. s pohledem upřeným na stůl. „Vážně nádhera.“ Ve váze trůnila jediná růže. A. J. k ní pohnutě natáhla ruku, aby si k ní mohla přivonět, ale okamžitě ji stáhla zpět. „Něco takového jsem vážně nečekala.“

David si přetáhl svetr přes hlavu. „Jednou ses mi svěřila, že se ráda necháváš hýčkat.“ Uvědomil si, že A. J. vypadá jako omráčená. Copak to není dost romantické, tázal se v duchu. Nejisté k ní popošel. „Třeba se mi zamlouvá občas někoho hýčkat.“

A. J. se dívala stranou. Cítila, jak se jí oči plní slzami. „Jdu se obléknout,“ vydala konečně ze sevřeného hrdla.

„Ne.“ Stála k němu zády. David ji vzal jemně za ramena a opakoval tiše: „Ne, takhle vypadáš báječně.“

Bojovala se sebou, pevně svírala rty a zatínala pěsti, dokud zase nebyla schopná promluvit. „Nebude mi to dlouho trvat.“ David se však nedal odbýt. Nazlobeně stáhl obočí a otočil ji k sobě. Jakmile však zahlédl její obličej, zlost ho ihned přešla. „Copak je to?“ zeptal se udiveně. Bříškem prstu jí jemně střel slzu, která jí stékala po tváři.

„To nic není. Já... cítím se jako hlupák. Dopřej mi chvilku, abych se dala do pořádku.“

David jí setřel další slzu. „Ne, nemyslím, že bych měl.“ Už dřív ji viděl plakat, ale vzteky. Teď byla situace jiná a v Davidovi se něco pohnulo. „To vždycky pláčeš, když tě muž pozve na soukromou večeři?“

„Ne, samozřejmě, že ne. Já jen... nikdy jsem nečekala, že by se právě mně něco takového mohlo stát.“

David zvedl její ruku k ústům, usmál se a lehce ji políbil na prsty. „To, že jsem producent, ještě neznamená, že nejsem třída.“

„Takhle jsem to nemyslela.“

David se na ni s úsměvem díval, její ruku stále u rtů. A. J. cítila, jak její nedůvěra ta je jako loňský sníh a její přání rostou. „Takhle jsem to nemyslela,“ opakovala tiše a stiskla mu prsty ruku. „Davide, já se bojím chtít toho příliš moc.“

David pochopil. Když máte velká přání, jste pak také velmi zklamaní. Sám se bál téhož až do jednoho povedeného odpoledne na pláži. „Vážně si myslíš, že ještě můžeme vystoupit z rozjetého vlaku?“

A. J. si vzpomněla, kolikrát v životě ji někdo chladně odmítl. Připadalo jí, že přátelství a láska jsou pro někoho zřejmě hodnoty, které lze odhodit stejně snadno jako pytel se smetím. Chce mě teď, připomněla si A. J. Je ke mně pozorný. To by mi mělo stačit. Pohladila ho po tváři a řekla: „Snad bychom dnes večer neměli vůbec myslet.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Článek patnáct, odstavec bé. Připadá mi, že formulace v této části smlouvy jsou poněkud nejasné. Jistě víte, že si je má klientka vědomá svých práv a také zodpovědnosti, kterou má coby novopečená matka. Na natáčení bude její dítě doprovázet chůva, samozřejmě na klientčiny náklady. Požaduje pravidelné přestávky na kojení a navíc, v jejím přívěsu musí být přenosná postýlka a...“ Dnes už potřebí A. J. při svém diktátu zapomněla, co vlastně chtěla říci.

„Plínky?“ navrhla Dianě.

„Cože?“ A. J. se obrátila od okna a pohlédla roztržitě na svou sekretářku.

„Jen jsem chtěla pomoci. Chceš, abych ti to přečetla od začátku?“

„Bud' tak hodná.“

Zatímco Dianě četla, co se svou šéfovou dosud napsala, A. J. se mračila na smlouvu, kterou držela v ruce.

„A ohrádku na hraní,“ dokončila A. J. a pracně vykroužlila úsměv. „Ještě jsem se nesetkala s nikým, kdo by byl tak posedlý mateřstvím.“

„Nějak se to k ní nehodí, co? Vždycky si hrála na bezcitnou sexbombu.“

„Tenhle film by to měl změnit. Tak prima, zakonči to jako obvykle – jakmile budou provedeny shora uvedené změny, smlouva bude předána mé klientce k podpisu.“

„Budeš to chtít mít načisto už dnes?“

„Hmmm?“

„Jestli to budeš chtít už dnes, A. I?“ Dianě s nejistým úsměvem pátrala A. J. v obličeji. „Mám to hned vytisknout?“

„Aha. Ano. Ano, to bude nejlepší.“ A. J. pohlédla na hodinky. „Omlouvám se, Dianě. Nevěděla jsem, že je už pět hodin.“

„To nevadí.“ Dianě zavřela svůj poznámkový blok a vstala. „Připadáš mi dnes trochu roztržitá. Plánuješ na prodloužený víkend něco zvláštního?“

„Prodloužený víkend?“

„Ano, v pondělí je přece svátek, A. J.“ Dianě zavrtěla nechápavě hlavou a zastrčila si za ucho propisku. „Tři dny volna! To je přece úžasné, a hned první letní víkend! Slunce, písek, pláž...“

„Ne,“ odpověděla A. J. a začala přerovnávat psací stůl. „Nemám na víkend žádné plány.“ Potrásla hlavou, jako by se pokoušela zbavit roztržitosti, která ji celý den provázela. Měla plno práce, na kterou se nedokázala soustředit, a navíc až po uši vžela ve vztahu, ze kterého se nezdálo úniku. Znovu potřásla hlavou a pohlédla na Dianě. Náhle si uvědomila, že na světě jsou i jiní lidé než ona sama a jiné věci než jen práce. „Ale ty něco určitě máš. Ten dopis mi stačí až v úterý. Pošta nebude stejně doručovat. Pošleme ho pak po kurýrní službě.“

„No, já jsem si vážně naplánovala báječný víkend.“ Dianě mrkla na hodinky a dodala: „Můj přítel mě má za hodinu vyzvednout.“

„Běž domů,“ mávla A. J. netrpělivě rukou a znovu se začala přehrabovat ve spisech. „A nespál se! Venku to pěkně připaluje.“

„A. J.,“ Dianě se u dveří zastavila a šelmovsky se na ni podívala, „nehodlám vylézt na sluneční světlo celé tři dny.“

Když se za Dianě konečně zavřely dveře, A. J. si sundala brýle a zamyšleně si třela kořen nosu. Co se to jen se mnou děje, říkala si. Nedokážu se soustředit déle než pět minut.

Třeba jsem přepracovaná, přemýšlela a pohlédla na papíry ve své ruce. Taky špatně spím a hlavně, spím sama.

A. J. si povzdechla. Mohla se ujišťovat, že to spolu vůbec nesouvisí. Věděla však, že je to lež. David Brady odjel na několik dní pryč a A. J. ho citelně postrádala.

Zvedla pero a zkoušela pracovat, ale skončilo to tím, že si s ním jen pohrávala. Není přece zločin postrádat ho, přemýšlela. Jako by už nebylo dost na tom, že jsem na něm závislá. Ale tak to není, říkala si. Jen jsem si moc zvykla na jeho společnost, to je celé. Konečně, jeho by jistě potěšilo, kdyby věděl, jak se tu trápím. A. J. si vzdychla a pustila se do práce. Na celé dvě minuty.

Stejně za to může on, začala znovu rozumovat a znechuceně odložila pero. Romantická večeře pro dva, a pak ta hloupá kytice frézí, kterou jí poslal v den svého odjezdu do Chicaga. A. J. se bezděky nahnula a pohladila květy, které jakoby nedopatřením trůnily na jejím stole. Chtěl z ní udělat zamilovaného blázna, a taky se mu to podařilo.

To však musí přestat, umínala si A. J. Zvedla brýle a opět se pokusila ponořit do práce. Když se za několik okamžiků později

ozvalo zaklepání na dveře, přistihla se, jak tupě zírá do prázdna. Protrhla se z denního snění, překvapeně zamrkala a zavolala: „Dále.“

Ve dveřích se objevila hlava Abeho. „Copak tobě ještě neskončila pracovní doba?“ zeptal se.

„Něco jsem nestihla. Abe, prvního července se bude muset obnovit smlouva pro Forrestera. Myslím, že bychom už měli začít vyjednávat, takže...“

„Dobře. V úterý ráno na to hned skočím. Ted' musím marinovat.“

„Cože?“

„Plánuju na víkend barbecue,“ zamrkal na ni Abe. „Moje žena mi výjimečně dovolí vařit. Mám nachystat biftek i pro tebe?“

A. J. se usmála, vděčná, že ji přinutil chvíli myslet na něco jiného. Vzpomněla si na příšerný kouř, čerstvě posekanou travu a spálené maso. „Ne, díky. Ještě mám v čerstvé paměti ten minulý,“ řekla poněkud nezdvořile.

„Řezník mi prodal špatné maso.“ Abe si popotáhl kalhoty a těšil se, že stráví celý víkend v bermudách.

„To říkají všichni. Tak si to hezky užij, Abe. A nezapomeň, že v úterý do toho zase naplno skočíme.“

„Samozřejmě. Mám tě zamknout?“

„Ne, já už za chvíli taky půjdu.“

„Kdyby sis to náhodou s tím biftekem rozmyslela, klidně se zastav.“

„Díky.“ A. J. osaměla a vrátila se k rozdělané práci. Slyšela, jak její zaměstnanci postupně odcházejí. Tlumený smích, lehké zabouchnutí dveří a pak ticho.

- David stál ve dveřích a pozoroval ji. Zbylý personál se rychle a tiše vytratil, takže tu zbyli sami dva. Viděl A. J., jak sedí za stolem a plně se soustředí na práci. Únava, kterou cítil v letadle, z něj spadla jako mávnutím kouzelného proutku. Jeho milenka měla upravené vlasy, sako nepomačkané a uhlazené. V dlouhých prstech držela pero a psala krátkými, energickými tahy. Na stole před ní stála váza s fréziemi, které jí před několika dny poslal. Kytice pestrých květů byla jediným neprofesionál-ním prvkem v její kanceláři. David se musel usmát. Prohlížel si tiše A. J. a prudce po ní zatoužil.

Představil si, jak si ji bere tady, v její strohé kanceláři. Strhl by z ní ten uhlazený oblek a pod ním by našel něco nepředstavitelně ženského, plného kraje. Za zamčenými dveřmi by s ní mohl uskutečnit všechny své divoké fantazie, které si vysnil, když od ní byl odloučený.

A. J. pokračovala ve spěšném psaní. Snažila se dohnat to, co svou roztěkaností zameškala. Suchá fakta musela převážit nad její představivostí. Po chvíli se jí zdálo, že ve vzduchu cítí cosi jako napětí. Rozčileně si podrbala zátylek, aniž by zvedla zrak od rozdělané práce. Jako by k ní tiše promlouvala vášeň... Ale to je přece nesmysl, napomenula se.

Náhle jí to bylo jasné. Dosud na ni nepromluvil, ještě se jí ani nedotkl. Ruka, která držela pero, se zpotila rozčilením. Pomalu vzhlédla.

V očích neměla ani stín překvapení. David byl trochu znepokojený, že o něm věděla dřív, než se ozval. Rozhodl se však, že se tím bude zabývat později. Ted' dokázal myslet jen na to, jak A. J. za stolem vypadá chladně a důstojně, ale jak divoká a nespoutaná je v jeho náruči.

A. J. se chtěla rozesmát štěstím a vrhnout se mu radostně kolem krku. Toužila ho obejmout a bláznivě se s ním točit dokola, tak moc byla ráda, že ho zase vidí. Jenže to právě nesměla. To by vypadalo hloupě. Nebude ze sebe přece dělat blázna. Takže namísto toho jen lehce zvedla obočí a konverzačním tónem poznamenala: „Tak ty ses už vrátil.“

„Už ano. Měl jsem takový pocit, že tě tu najdu.“ Zachtělo se mu zvednout ji z křesla, prudce ji k sobě přitisknout a pevně držet v objetí. Místo toho si zasunul ruce do kapes a opřel se o zeď.

„Pocit?“ usmála se A. J. „Byla to předtucha?“

„Čistá logika.“ Opětoval její úsměv a popošel ke stolu. „Vypadáš dobře, Fieldsová. Zatraceně dobře.“

A. J. se pohodlně opřela a zevrubně si Davida prohlížela. „Zato ty vypadáš trochu unaveně. Cesta byla únavná?“

„Dlouhá.“ Vytáhl z vázy jednu frézi a otáčel stonkem v prstech. „Ale měla by být poslední. Už brzy to zabalíme.“ S pohledem stále upřeným na A. J. se bokem opřel o stůl a strčil jí frézi za ucho. „Máš na dnešní večer něco v plánu?“ zeptal se.

I kdyby něco měla, ihned by na to zapomněla. To mu však nesměla prozradit. S jazykem pevně za zuby předstírala, že důkladně studuje svůj pracovní kalenář.

„Náhodou nic nemám.“

„A zítra?“

A. J. důležitě otočila stránku. „Hm, vypadá to, že taky ne.“

„A co v neděli?“

„I agenti potřebují den volna.“

„Pondělí?“

Obrátila další stránku a zavrtěla hlavou. „Kancelář bude zavřená. Říkala jsem si, že bych si mohla projít nějaké poznámky a udělat si manikúru.“

„Aha. Jestli sis náhodou nevšimla, už je po úředních hodinách.“

Srdce jí začalo divoce bušit. Už zase. Krev v ní počínala vřít. „Náhodou jsem si všimla.“

David k ní beze slova natáhl ruku. Po krátkém zaváhání mu A. J. do ní vložila svou a nechala se zvednout. „Pojeď ke mně domů.“

Už jednou ji o to požádal, a ona odmítla. Ted' mu hleděla do očí a bylo jí jasné, že dny výmluv a odmítání jsou nenávratně pryč. Sáhla pod stůl a vytáhla kabelku a kufřík.

„Dnes ne,“ řekl jí David. Vzal jí kufřík z ruky a postavil ho zpět na zem.

„Chtěla jsem jen...“

„Dnes ne,“ opakoval David. Zvedl její ruku k ústům a políbil ji. „Prosím.“

A. J. přikývla a nechala kufřík i svou kancelář za zády.

Šli spolu halou a drželi se přitom za ruce. Když sjížděli po schodišti, ještě stále si svírali ruce a A. J. to ani trochu nepřipadalo hloupé. Považovala to dokonce za romantické a velmi něžné. David ji nepolíbil, neobjal, a přesto napětí mezi nimi rostlo.

A. J. byla spokojená, že mohla nechat své auto na parkovišti. Utěšovala se, že hned zítra se sem vrátí a všechno dožene. Měla radost jen z toho, že je zase s ním. Zastavila u jeho auta a čekala, až David odemkne dveře.

„Tys ještě nebyl doma?“ zeptala se, když si na zadním sedadle všimla kufru.

„Ne.“

A. J. se usmála. Potěšilo ji, že před cestou domů dal přednost tomu, aby ji uviděl. Pohlédla znovu přes rameno na kufr na zadním sedadle a prohodila: „Mám zrovna takový.“

David se uvelebil na sedadle a otočil klíčkem v zapalování. „To je tvůj kufr.“

„Můj?“ A. J. se otočila a podívala se zblízka. „Ale... nevzpomínám si, že bych ti ho půjčila.“

„Taky jsi mi ho nepůjčila. Moje zavazadla jsou v kufru auta.“ David vyjel z parkoviště a opatrně se prodíral páteční zácpou, která v Los Angeles rozhodně nebyla vzácná.

„No dobře. Tak když sis ho tedy nepůjčil, jak se dostal můj kufr do tvého auta?“

„Cestou z letiště jsem se zastavil u tebe doma. Tvá domácí mi ho pro tebe zabalila.“

„Zabalila...“ A. J. nechápavě zírala na kufr. Pak se pomalu otočila k Davidovi a s očima zúženými přemáhanou zlostí řekla: „Máš asi hodně pevné nervy, Brady. Jak si to představuješ, sbalit mé šaty a věci a...“

„Já jsem je nebalil. Zabalila je tvoje hospodyně. Mimochodem, velice milá paní. Myslel jsem si, že se budeš přes víkend cítit lépe, když budeš mít s sebou svoje věci. Původně jsem tě chtěl nechat nahou, ale k vycházkám v lese se to právě moc nehodí.“

A. J. začaly bolet zaťaté čelisti, a tak je raději povolila. „Tys myslel? Tak já ti něco povím. Ty vůbec nemyslíš. Klidně se zastavíš u mě v kanceláři a myslíš si, že já kvůli tobě hned všeho nechám a pojedu s tebou kdoví kam. Co když mám úplně jiné plány?“

„To by bylo moc špatné.“ David sjel suverénně z rampy a zabočil do kopců.

„Moc špatné pro koho?“

„Pro mé plány,“ odpověděl a jemně se na A. J. usmál. „Nemám v nejmenším úmyslu nechat tě ty tři dny bez dozoru.“

„Tak ty to nemáš v úmyslu, co?“ A. J. se nadzvedla na sedadle spolujezdce a oči jí divoce za-plály. „A co moje úmysly? Asi si myslíš, jaký jsi frajer, když se mě ani nezeptáš a klidně mě vezeš neznámo kam. Jenže já nejsem žádná slepice, jak si možná myslíš. Se mnou se musí diskutovat. Zastav.“

„Ani náhodou.“ David takovou reakci očekával. Dokonce se na ni těšil. Zapálil si cigaretu a říkal si, že si už dlouho takhle neužíval. Naposledy mu bylo tak dobře vlastně tehdy, když byl naposledy s ní.

A. J. zlostně zasyčela. „Nepovažuju únos za příliš atraktivní.“

„To jsem si dřív myslel taky,“ poznamenal a líně vyfoukl kouř. „Ale asi jsem se mýlil.“

A. J. se prudce opřela a zkřížila ruce na prsou. „Budeš toho hořce litovat.“

„Já lituju jen toho, že jsem na to nepřišel už dřív.“ Opřel si loket o otevřené okénko a klidně vyjížděl výš do kopců. A. J. vedle něj rozčileně funěla. Jakmile zastavil, otevřela dveře, popadla kabelku a uháněla pryč. David ji dohnal, popadl za ramena a otočil k sobě. A. J. držela kabelku proti sobě jako zbraň.

„Chceš se prát?“

„Takovou radost ti neudělám.“ A. J. se mu vytrhla a vyštkla: „Jdu zpátky.“

„Vážně?“ David významně pohlédl na její tenkou blůzku, úzkou sukni a vysoké podpatky. „V těchhle botách bys neušla ani kilometr.“

„To je můj problém.“

David chvíli přemýšlel a pak si rezignovaně povzdychl. „Dobře, tak to tedy zase budeme muset udělat jinak.“ Než se A. J. vzpamatovala, objal ji kolem pasu a přehodil si ji přes rameno.

A. J. byla tak překvapená, že se nezmohla na odpor. Odfoukla si jen vlasy z očí a poručila: „Postav mě na zem.“

„Za pár minut,“ slíbil a kráčel s ní k domu.

„Ne, teď.“ Začala ho bušit kabelkou do zad. „Nepřipadá mi to moc zábavné.“

„To si děláš legraci?“ Když David strčil klíč do zámku, A. J. sebou začala divoce házet. „Jen klid, A. J.,“ uklidňoval ji, „mohla bys taky spadnout rovnou na hlavu.“

„Tohle nehodlám tolerovat.“ Pokoušela se Davida kopnout, ale ten ji pevně přidržel pod koleny. „Davide, tohle je tak ponižující. Nechápu, co to do tebe vjelo, ale když mě teď pustíš, jsem ochotná na všechno zapomenout.“

„Ani nápad.“ Začal stoupat po schodech.

„Mám pro tebe návrh,“ procedila skrz zuby a učinila marný pokus zachytit se za zábradlí. „Jestli mě hned teď pustíš, nezabiju tě.“

„Hned teď?“

„Hned teď.“

„Dobrá.“ David se tiše zasmál a nechal ji padnout pozpátku na postel. Oči A. J. se při pádu rozšířily hrůzou, ale hned se vzpamatovala.

„Co to do tebe sakra vjelo?“ otázala se a snažila se posadit.

David si lehl k ní a řekl prostě: „Ty.“ A. J. to upřímné vyznání tak překvapilo, že se úplně přestala bránit. „Ty,“ opakoval a něžně ji líbal na krk. „Celou dobu, co jsem byl pryč, jsem nedokázal myslet na nic jiného. Chtěl jsem tě v Chicagu. Toužil jsem po tobě na letišti, na zemi i ve vzduchu. A ještě pořád po tobě toužím.“

„Jsi... to je bláznovství.“

„Možná. Možná je,“ šeptal, „ale když jsem letěl zpět do Los Angeles, chtěl jsem tě mít vedle sebe. Právě tady a celé tři dny.“

Prsty ji jemně hladil po krku. A. J. se pod jeho doteky napínala jako pružina. „Kdyby ses aspoň zeptal...“

„Kdybych se zeptal, našla by sis nějakou výmluvu.“

Zajel jí do vlasů a lehce je čuchal. „Možná bys tu strávila noc, ale ráno by ses určitě vymluvila, že nemůžeš zůstat déle.“

„To není pravda.“

„Ne? Tak proč jsi se mnou nestrávila víkend už dřív?“ Kroutil jí vlasy do prstýnků a pak je zase uhlazoval.

„Nemohla jsem. Vždycky jsem něco měla.“

„Já vím.“ Přikryl svou dlaní její ruku. „Hlavním důvodem je, že se bojíš strávit se mnou víc času.“

A. J. otevřela pusu, ale David ji mávnutím ruky zadržel. „Bojíš se, že bych se ti mohl dostat pod kůži.“

„Vůbec ne. Já se tě nebojím.“

„To je pravda. Mě se nebojíš. Bojíš se našeho vztahu.“ Přitáhl ji blíž k sobě. „Musím říct, že já taky.“

„Davide.“ Hlas se jí trásl. Celý svět se s ní točil. Je to jen vášeň, připomněla si. Srdce jí bušilo. Ruce jí samy sklouzly na jeho záda. „Nebudeme chvilku na nic myslet.“ Dotkla se svými rty jeho a pocítila současně odpor i touhu.

„Dřív nebo později budeme muset.“

„Ne.“ Znovu ho políbila a objela mu jazykem lehce rty. „Neexistuje dřív nebo později.“ Její dech byl teplý a vábivý. „Je jen teď. Miluj mě, hned.“ Rukama mu zajela pod košili a škádlivě ho sváděla.

Široce otevřenýma očima ho pozorovala, přitom pomalu pracovala rty. Chtěla ho rozvášnit až k ne-příčetnosti. David zaklel a pak se plně oddal šílenství.

„Je to zdravé.“

„To jsou játra taky,“ namítla A. J. zadýchaně a opřela se o strom, aby si odpočinula. „Úspěšně se vyhýbám obojímu.“

Vydali se po cestě za Davidovým domem, překročili potůček a pokračovali dál vzhůru. Podle Davidových kalkulací ušli něco přes kilometr. David si stoupl vedle A. J. a ukázal rukou kolem dokola. „Jen se podívej. To je nádhera, co?“

Stromy byly husté a svěže zelené. Ve větvích poskakovali ptáci a vesele prozpěvovali. Divoké květiny, jaké A. J. nikdy neviděla, rostly všude kolem a skrz husté křoviny se draly ke světlu. Musela přiznat, že i pro čistě městskou dívku to je úžasný pohled.

„Ano, je to nádhera. Když je člověk dole ve městě, úplně zapomene, že někde nedaleko existuje něco tak krásného.“

„Proto jsem se sem taky přestěhoval.“ David objal A. J. kolem ramen. „Byl jsem tehdy na nejlepší cestě zapomenout, že na světě není jen spěch.“

„Práce, večírky, schůzky, pracovní obědy a večere, koktejly.“

„Ano, něco takového. Ale když po napjatém pracovním dni přijedu sem, všechny problémy se najednou zdají malicherné. Člověk si řekne, že ať se děje, co se děje, slunce stejně každé ráno vyjde.“

A. J. se o Davida opřela a přemýšlela o tom, co právě řekl. „Když já mám těžký den, přijdu domů, zamknu dveře a pustím si Rachmaninova.“

„To je vlastně to samé.“

„Ale nejdřív obvykle do něčeho kopnu.“

David se zasmál a políbil ji do vlasů. „Cokoliv pomůže. Počkej, až ti ukážu pohled z vrcholku.“

A. J. se sehnula, aby si namasírovala lýtko. „Setkáme se u tebe doma. Můžeš mi pak ukázat fotky.“

„Potřebuješ se trochu dostat na vzduch. Copak si neuvědomuješ, že jsme se celých šestatřicet hodin nehnuli z postele?“

A. J. si protáhla protestující svaly a řekla: „Myslím, že pro dnešek jsem toho pro zdraví udělala až moc.“

David se na ni pátravě podíval. A. J. teď ani trochu nevypadala jako úspěšná podnikatelka Fieldsová. Měla na sobě tričko, džínsy a na nohou místo obvyklých lodiček pohorky. „Řekl bych, že mám lepší fyziku než ty.“

„Mnohem lepší,“ souhlasila A. J. a odpoutala se od stromu.

Znovu se k Davidovi přidala, cupitala vzhůru po špinavé cestě a cítila, jak jí po zádech stéká pot. Svaly na nohou ji bolely a připomínaly jí, že víc jak měsíc zanedbávala tenis. Nakonec se vyčerpaně sesunula na velký kámen u cesty.

„Tak a dost. Vzdávám to.“

„Ještě pár set metrů a přijdeme na zkratku, která nás zavede přímo k domu.“

„Ne.“

„A. J., je to kratší než jít nazpět stejnou cestou.“

Kratší? A. J. odevzdaně zavřela oči a hloubala, co ho to posedlo, že ji zatáhl až nahoru do lesů. „Dneska přespím tady. Můžeš mi sem donést polštář a něco k jídlu,“ řekla.

„Můžu tě kousek nést.“

„Ne,“ odmítla kategoricky.

„A co takhle úplatek?“

A. J. vysunula spodní ret a přemýšlela. „Ke smlouvání jsem vždycky svolná.“

„Mám doma láhev výborného sauvignonu, schovanou pro zvláštní příležitosti.“

A. J. si otřela špinu z kolena a zeptala se: „Jaký ročník?“

„Sedmdesát devět.“

„To je slušný začátek. To by mohlo stačit tak na dalších dvě stě metrů.“

„Pak je tu ten biftek, který jsem ráno vyndal z mrazáku a který hodlám grilovat na dřevěném uhlí.“

„Na ten jsem úplně zapomněla.“ A. J. si olízla rty. Zdálo se jí přitom, že na jazyku cítí chuť jemně grilovaného masa. „Řekněme, tak půlka cesty nazpátek.“

„S tebou se těžko vyjednává.“

„Díky.“

„Květiny. Hromada květin.“

A. J. zvedla obočí. „Než se dostaneme dolů, květinářství už bude mít zavřeno.“

„Je vidět, že jsi z města,“ povzdychl si. „Podívej se kolem.“

„Ty mi chceš natrhat květiny?“ zeptala se udiveně a současně potěšené. Objala ho nadšeně kolem krku a řekla: „Tak teď jsi vyhrál. Tohle mi bude stačit na zbytek cesty.“

David sešel z cesty, aby jí natrhal květiny a A. J. se při pohledu na jeho shrbená záda musela usmát. „Líbí se mi ty modré,“ volala za ním, a když něco zavrčel, jen se smála.

Nečekala, že víkend bude tak uvolněný. Divila se, jak dokázala zůstat s jediným člověkem tak dlouho a ještě z toho mít tolik radosti. Žádné schůzky, termíny, žádný shon. Jen on, ona, krásná rána a ještě hezčí večery.

Dřív jí připadalo absurdní, že chystání snídaně by mohla být i legrace. Teď musela změnit názor. Objevila, že když se jídlo náležitě a beze spěchu vychutnává, chutná úplně jinak. Celý den začíná lépe, když se snídani věnuje delší čas a nesedíte u ní sami. Neměla žádné povinnosti a poctivě si musela přiznat, že jí ani trochu nechyběly. Jedinou věcí, kterou za celou tu dobu trochu namáhala mozek, bylo luštění křížovky. A i tuhle činnost, uvědomila si šťastně, musela přerušit.

David poskakoval kolem a trhal jí květiny. Drobné a barevné divoké květiny. A. J. si představovala, jak je dá do vázy za okno, kde se jim bude dobře dařit. Náhle však květiny celé zčernaly.

A. J. strnula. Srdce se jí v hrudi téměř zastavilo. Ptáci ve větvích ztichli a vzduch byl hustý a těžký. Viděla Davida jako v mlze. Dívala se na něj a po chvíli všechno kolem něj zešedlo. Pocítila ostrou bolest, jak si klouby rukou odírala o kámen, na kterém seděla.

„Ne!“ Domnívala se, že vykřikla, ale z hrdla jí nevyšel ani hlásek. Rozběhla se k němu a skoro přitom zakopla o kámen. Prudce dýchala a lapala po dechu, až se jí konečně podařilo vyslovit jeho jméno. „Davide! Ne, přestaň!“

David se napřímil a překvapeně na ni pohlédl. Měl stěží čas rozpráhnout náruč, do které mu A. J. vletěla jako poplašené ptáče. Ten výraz čistého zděšení v jejích očích už jednou viděl, tenkrát v onom domě s růžičkovými tapetami.

„Auroro, co se děje?“ Pevně ji objímal, zatímco se Aurora v jeho náruči třásla hrůzou. Marně přemýšlel, jak ji uklidnit. „Co se stalo?“ zeptal se tiše.

„Přestaň trhat ty květiny, Davide. Už ne, prosím,“ prosila úpěnlivě a křečovitě se ho držela.

„Dobře, už nebudu.“ Opatrně ji odtáhl, pátravě se jí zadíval do tváře a jemně se zeptal: „Ale proč?“

„Něco se mi na nich nelíbí. Je to nebezpečné.“ Strach ji dosud neopustil. Chytila ho za košili a opakovala: „Jsou nebezpečné.“

„Vždyť to jsou jen květiny.“ Ukázal jí, co už natrhal.

„Ty ne. Tamhle ty. Chtěl jsi mi natrhat tamhle ty,“ a hlavou rozrušeně kývla směrem do křoví.

Sledoval její pohled a oči mu utkvěly na velkém kameni, která byl zalitý sluncem, a kolem nějž rostly v křovinách zvlášť pěkné květiny. Uvědomil si, že se je skutečně chystal natrhat, než ho zarazil její výkřik. „Ano, to máš pravdu. Podíváme se tam.“

„Ne, prosím tě, ne.“ A. J. ho chytla za paži a svírala ji jako v kleštích. „Nesahej na ně.“

„Uklidni se,“ řekl David co nejklidněji, ačkoliv se její strach přenesl i na něj. Shýbl se a zvedl ze země silný klacek. Květiny, které natrhal, pustil na zem. Vzal A. J. za ruku a kráčel s ní ke kameni. Opatrně strčil klacek do hustého porostu modrých zvonků. Téměř okamžitě se ozvalo rozčilené zasyčení a tlumené zachrastění ocasu chřestýše. David ucítil, jak se had zakousl do hole a lehce za ni zatahal. Pod A. J. se podlomila kolena. David ji vedl zpět na cestu, hůl stále obezřetně napřaženou. Oba měli na nohou pevné boty, které je dostatečně chránily proti případným útokům hadů, kteří se vyhřívali vysoko v kopcích. Jenže když trhal květiny, jeho holé ruce a zápěstí se přímo nabízely hadímu uštknutí.

„Chci jít zpátky,“ řekla A. J. bezvýrazně.

Byla Davidovi vděčná, že se na nic nevyptával, ani se ji nepokoušel uklidňovat. Kdyby to zkusil, nejspíš by mu na jeho otázky dávala hloupé odpovědi. V tomhle jediném okamžiku přišla totiž na to, že je do Davida bláznivě zamilovaná a že ho má ráda víc, než by si kdy byla ochotná připustit. Všechna její předsevzetí padla. Teď by její závislosti mohl zneužít, a ona by se z toho nikdy nemusela vzpamatovat.

Raději proto nemluvila, a protože i on vedle ní kráčel potichu, pocítila první osten odmítnutí. Vešli do domu a David sebral z kredence láhev brandy a dvě sklenice na vodu. Nalil je až po okraj, jednu podal A. J. a tu svou jediným velkým hltem vyprázdnil.

A. J. trochu upila a bylo jí náhle nějak **smutno**. „Zavezl bys mě domů?“ zeptala se.

David si znovu naplnil sklenici. „Proč?“

A. J. sevřela prsty sklenici. Snažila se, aby její hlas zněl klidně, ale dalo jí to hodně přemáhání. „Většina lidí se cítí nepříjemně, když... když se mnou zažijí to, co ty před chvílí. Buď to chtějí do nekonečna rozebírat, nebo se od toho úplně odříznout.“ Když nic neříkal a jen se na ni mlčky díval, dopověděla: „Sbaleno budu mít za chvíli.“

„Uděláš jediný krok, Auroro,“ zahřměl náhle jeho hlas, „a neručím za sebe. Sedni si.“

„Davide, já nechci žádný výslech.“

David téměř mrštil prázdnou sklenicí do dřezu. A. J. jeho náhlý výbuch hněvu tak překvapil, až se zachvěla. „Copak je to pro mě něco nového?“ David téměř křičel. Věděla, že to nekřičí na ni, ale na sebe. „Copak si nikdy nemůžeme pořádně promluvit? Musíme spolu mít jen sex?“

„Vždyť jsme se dohodli...“ namítla chabě.

v

David řekl něco velmi vulgárního, co jí nedovolilo větu dokončit. „Zachránila jsi mi život.“ Podíval se na ruku, ve které mohly vězet otisky dvou hadích zubů. „Co ti mám říct? Poděkovat ti?“

A. J. ztěžka polkla. „Nejlepší by bylo, kdybys neříkal vůbec nic.“

David k ní popošel, ale neobjal ji. „To nedokážu. A. J., jsem z toho sám dost otřesený To však vůbec neznamená, že bych kvůli tomu měl na tebe změnit názor.“ Viděl, jak se A. J. trochu uvolnila.

V očích jí krátce blýskla něha. „Jsem ti strašně vděčný. Jenom nevím, jak se s tím vším vypořádat. A názor na tebe ani své city vůči tobě jsem vůbec nezměnil.“

„To je v pořádku.“ A. J. cítila, že ztrácí půdu pod nohama. „Neočekávám, že...“

„Očekávej.“ Pohládl ji po tváři. „Jen klidně očekávej. Řekni mi, co si přeješ. Prozrad' mi, co právě teď chceš.“

A. J. se bránila. Bála se dát víc, než chtěla. Jenže jeho ruce byly něžné, jeho hlas naléhavý a oči tak prosebné. Zavřela oči a tiše zaprosila: „Obejmi mě a chvílku mě drž. Aspoň malou chvílku.“

David ji objal a pevně ji k sobě přitiskl. Cítil, jak mu její ruce rozčileně přejíždějí po zádech, až se konečně uklidnily a jemně se ho přidržovaly. „Nechceš mi k tomu něco říct?“ zeptal se.

„Byl to jen záblesk. Seděla jsem tam, dívala se na tebe a říkala jsem si, jak je to krásné, nedělat nic a jen se tak rozhlížet kolem. Myslela jsem na květiny, jak je dám do vázy a jak se budou na okně báječně vyjímat. Jenže najednou byly celé černé a shnilé a okvětní lístky vypadaly jako žiletky. Zahlédla jsem, jak se shýbáš pro zvonek a pak bylo všechno zahalené do podivné šedi.“

„Vždyť jsem se ke zvonkům ještě ani nedostal.“

„Za malou chvíli ano.“

„To máš pravdu.“ Pevně ji stiskl. „To máš úplnou pravdu. Zdá se, že jsem přece jen nevyhrál. Všechny květiny, které jsem pro tebe natrhal, jsem zahodil.“

„Na tom nesejde.“ Políbila ho na krk.

„Musím ti to nějak nahradit.“ Sáhł si za záda a vzal ji za ruce. „Auroro...“ Jednu z nich zvedl a chystal se ji políbit, ale pak si všimł zakrvácených kloubů. „Cos to zatraceně zase prováděla?“

A. J. nechápavě pohlédla na ruce. „Já nevím. Ale bolí to.“

„Pojď.“ Zavedl ji k dřezu a začal jí rány vymývat.

„Au!“ vykřikla a byla by rukou ucukla, kdyby ji pevně nedržel.

„Promiň,“ omlouval se, „vím, že nejsem zrovna moc jemný.“

„Všimla jsem si,“ zabručela a opřela se bokem o kredenc.

David jí začal rány energicky vytírat ručníkem. „Pojďme nahoru. Mám tam nějakou dezinfekci.“

„To bude štípat.“

„Nebud' jako malá holka.“

„Já nejsem,“ odsekla, ale David ji přesto musel táhnout za sebou. „Je to jen škrábnutí,“ namítla.

„I ze škrábanců můžeš dostat infekci.“

„Poslouchej, vždyť jsi mi to už vymyl. Žádné bacily tam nejsou.“

David ji zatlačil do koupelny a řekl: „Přesvědčíme se.“

Než mu v tom A. J. mohla zabránit, vytáhl z lékárničky lahvičku a nalil z ní dezinfekci rovnou na její poraněné klouby. Tupá bolest se změnila v palčivou. „Zpropadeně!“ vykřikla A. J.

„Jen počkej,“ chlácholil ji David a foukal jí na ránu, „za chvílku to přestane.“

„To určitě,“ zabručela A. J., ale bolest skutečně téměř ustala.

„Pustíme se do přípravy večeře. Přijdeš tak aspoň na jiné myšlenky.“

„Večeři máš připravovat ty,“ připomněla mu.

„Správně.“ Políbil ji na čelo a řekl: „Musím ještě na chvíličku ven. Gril pustím, až se vrátím.“

„Doufám, že si nemyslíš, že ti zatím nakrájím zeleninu. Jdu se vykoupat.“

„Fajn. Jestli zbude nějaká teplá voda, až se vrátím, vykoupu se taky.“

A. J. se neptala, kam David jede. Sice by chtěla, ale respektovala pravidla. Místo zvědavých otázek šla do koupelny a z jejího okénka sledovala, jak odjíždí. Pak si unaveně sedla na postel a sundala si boty. Namáhavé odpoledne si začínalo brát svou daň. Cítila se vyčerpaná fyzicky i emočně. Nechtělo se jí myslet. Nechtěla nic cítit.

Natáhla se napříč na postel a umíňovala si, že si jen pár minut odpočine.

David přijel domů s velkou kyticí aster, kterou si vyprosil od souseda. Říkal si, že jimi A. J. ve vaně zasype a trochu ji tím třeba rozveselí. Nikdy ji neslyšel tolik se smát jako tento víkend. Chtěl, aby byla veselá a když se mu to podařilo, nehodlal o to tak snadno přijít.

Šel tiše nahoru, aby ji překvapil. U dveří ložnice se zastavil a náhle ji uviděl. Ležela na posteli úplně oblečená, stačila si sundat jen boty. Vstoupil do pokoje a šel k ní. Uvědomil si, že ji ještě nikdy nespátřil spát. Nějak si vzájemně nedali šanci.

Její obličej vypadal tak něžně, tak bezbranně.

Světlé vlasy měla na tváři zchumlané, rty nenamalované a lehce pootevřené. Divil se, že si předtím nevšimł, jak má jemné rysy, jak je její zápěstí štíhlé a jak má žensky elegantní křivku krku.

V posteli byla jako divoká bouře, mimo postel pevná a ostrá. Měla v sobě dar, který byl současně prokletím. A. J. proti němu v

bdělém stavu neustále bojovala. David tomu teprve teď začínal rozumět. Chápal, že ji tato schopnost činí bezbrannou.

Jen zřídka její zranitelnost vyplula na povrch a pak se ho snažila přimět, aby ji David přehlížel. Jenže když teď spala a nevěděla o něm, vypadala jako křehké stvoření, které muž musí chránit a opatrovat.

David necítil vášně ani touhu, jen pokojný cit, o kterém nevěděl, že je ho vůbec schopný. Připadalo mu, že k Auroře nelze cítit nic pokojného. Najednou bylo všechno jinak. Zaplavila ho vlna něhy. Naklonil se nad ni a jemně jí shrnul vlasy z obličeje. Pod prsty ucítil teplou a hladkou kůži.

A. J. se pod jeho dotekem pohnula. Otevřela oči a rozespale zamumlala: „Davide?“ I hlas měla žensky jemný.

„Přinesl jsem ti dárek.“ Posadil se na postel vedle ní a položil květiny vedle její ruky.

„Ach.“ Ten výraz jejích očí znal. Měla v nich údiv a zmatek, který se v nich objevil pokaždé, když udělal něco bláznivého nebo romantického. „To jsi nemusel.“

„Já myslím, že musel,“ zamručel spíš k sobě než k ní. Sklonil se a políbil ji s něžností, kterou poprvé pocítil, když spala. Projela jím přitom zvláštní bolest, sladká jako sen.

„Davide?“ opakovala a oči měla hluboké a temné.

„Pšš.“ Začal ji hladit po vlasech. Mnul je lehce mezi prsty a pozoroval v jednotlivých praménkách hru světla. „Nádherné.“ Pohlédl jí do očí a zeptal se: „Už jsem ti někdy řekl, jak jsi nádherná?“

„To není nutné,“ odpověděla A. J. a zatoužila ho obejmout.

Jejich rty se znovu setkaly, ale bez naléhavé touhy. Pro A. J. bylo něco takového velkou neznámou. Srdce jí splašeně tlouklo, ale bylo to spíš nejistotou než vzrušením.

„Miluj se se mnou,“ zaprosila a zkusila ho stáhnout k sobě.

„To právě dělám,“ zabručel s ústy stále přitisknutými k jejím.

„Nerozumím,“ začala, ale David se nadzvedl, aby ji mohl pochovat v náručí jako malé dítě.

„Já taky ne,“ odpověděl.

A tak je tedy začal oba testovat, pomalu a jemně. Její ústa nabízela prudkou rozkoš, ale David čekal. Jeho rty se trpělivě pohybovaly po jejích. A. J. zavřela oči a nechala se laskat. Jeho jemné polibky ji uklidňovaly. Dosud se jí pořádně nedotkl. Namísto toho uvažoval, jaké to asi bude, až ji začne hladit. Cítil, jak napětí v jejím těle postupně ochabuje. Vnímal z ní něco, co nikdy předtím. Vřelost, poddajnost, odevzdanost.

A. J. připadalo, že se její tělo nachází ve stavu beztlíže, tak se cítila volně a lehce. Tělem jí projížděla rozkoš, ale něžně a hladce jako dobré víno. Tím vínem byl David, a chuť jeho úst byla nakažlivá a sladká. Ruce, které ho ještě před chvílí vášnivě svíraly, se uvolnily. Její smysly toho musely zvládnout neskutečně mnoho. Příchut' jeho dechu, jak se jeho rty otíraly o její. Jeho kůži, která se dotýkala její tváře. Vdechovala jeho vůni, jež byla směsí mužské vůně a vůně lesa a čerstvého vzduchu. Nejvíce však vnímala zvědavý pohled jeho potměšilých očí.

Vypadá stejně uvolněně, jako když spala, pomyslel si David. Je tak křehká, tak úžasně křehká... Konečně se jí opatrně dotkl. Zaslechl, jak tiše zašeptala jeho jméno. Pod bříšky prstů ucítil teplou kůži. Stále ji přitom držel v náručí, ale jeho něžnost už měla sílu dobývání.

A. J. po něm nic nepožadovala, ležela jako bez vůle. Poprvé mu její tělo patřilo beze zbytku. Vypadalo to, jako by do jejich milování poprvé vkládala city, které byly ukryté kdesi hluboko. David se jí dotýkal a ona se mu důvěřivě oddávala. Když ji zvedl, připadalo jí, že se vznáší. Snad to byla pravda. Nadnášely ji pocity neskutečně něžné rozkoše, kterou dosud s nikým nepoznala. Začal ji vysvlékat a ona otevřela oči, protože ho zatoužila znovu uvidět.

Světlo zmizelo, aby se mohlo znovu vynořit se západem slunce. David jí pomalu stahoval tričko a pozoroval přitom, jak růžové paprsky barví její pleť. Nemohl z ní spustit oči, nedokázal poručit svým rukám, aby se jí přestaly dotýkat. Tentokrát však nespěchal. A. J. k němu vztáhla ruce a pomohla mu, aby si sundal košili. David ji pak uchopil za zápěstí zraněné ruky a přitáhl si ji k ústům. Líbal jí prst po prstu, pak dlaň a zápěstí. Konečně ucítil, jak se začíná chvět. Otřel své rty o její a čekal, až A. J. znovu zašeptá jeho jméno. Když se tak stalo, pohlédl jí do očí a pokračoval v jejím vysvlékání.

Až bolestně pomalu jí stahoval džínky, přičemž ji líbal na místa, která právě odkryl. Pod koleny ucítil, jak jí tepe pulz. Pohládl to křehké místočko rty a důkladně je jimi prozkoumal. Kotníky měla úzké, stejně křehké jako zápěstí. Škádliil je jazykem tak dlouho, dokud jí z úst nevyšlo tlumené zasténání. Pak si sundal své džínky a přitiskl se k ní.

Jejich nahá těla se k sobě tiskla jako již kolikrát předtím, a přece bylo všechno jiné. Nic se nepodobalo tomu, co prožívali a cítili právě

ted'. A. J. v hlavě zmateně vířily myšlenky. Než si je mohla trochu srovnat, už tu byly zase Davidovy pomalé a jemné doteky. Její tělo se jim poddávalo s rozkoší, kterou toužilo dát i jemu.

Byl tak silný. A. J. znala jeho sílu už dřív, ale tentokrát byla její podoba jiná. Jeho prsty nesvíraly, jeho ruce netiskly. Jezdily jí opatrně po těle a něžně hladily. Jejich milování bylo pokojné.

Slyšela, jak vyslovil její jméno. Bylo to jako sen, který by se nikdy neodvážila mít. Šeptal jí do ucha hlouposti a sliby a ona jim bezvýhradně věřila. Už nemyslela na to, co bude zítra a jestli David doopravdy splní to, co slíbil. Zajímal ji jen dnešní noc a ta byla skutečná. Cítila vůni květin, které byly poházené po posteli, a vnímala narůstající vzrušení.

Vstoupil do ní tak, jako by se jejich těla nikdy neodloučila. Pohybovali se v pokojném rytmu, kterým se dávali sami sobě.

David na chvíli ustal. Ucítit, jak se k němu A. J. vypíná a náhle si uvědomil, že přesně tohle chtěl. Toužil jí dát sám sebe se vším všudy. Když se vypnula do oblouku a její tělo se křečovitě otřáslo, vzrušení jím projelo jako břitva. Jeho ústa našla její a nasávala jejich sladkost. Jak je možné, říkal si, že sladkost může být tak vzrušující.

V hlavě mu divoce pulzovala krev, vřela mu v žilách, bušila do spánků. Přesto se jeho tělo pomalu pohybovalo s jejím. Na samé hranici vzrušení naposledy vyslovil její jméno.

„Auroro,“ požádal, „podívej se na mě.“ A. J. mu pohlédla do obličejů a její oči byly temné a bdělé. „Chci vidět, kam až tě zavedu.“

I když se sebekontrola jich obou posléze vytratila, něžnost v nich stále trpělivě doznívala.

DESÁTÁ KAPITOLA

Alice Robbinsová zazářila na plátně v šedesátých letech jako mladý a nadějný talent. Jako již mnoho dívek před ní odešla do Hollywoodu proto, aby unikla tíživé omezenosti malého města. Byla plná snů, nadějí a ambicí. Jakýsi astrolog Alici prozradil, že její znamení se právě nachází ve správném kvadrantu. Uvěřila tomu, přišla a zvítězila.

Brzy se vdala a její bouřlivé manželství skončilo po pár měsících ještě bouřlivějším rozvodem. Scény, které s manželem předváděla v soudní síni i mimo ni, předčily každý z jejích dosavadních filmů. S rozpadlým manželstvím a se strmě stoupající kariérou si užívala všech výhod krásné a úspěšné ženy. Zprávy o jejích milostných avantýrách spolehlivě plnily přední strany všech bulvárních časopisů ve městě. Kritiky a recenze byly film od filmu lepší. Na prahu třicítky, když její kariéra dosahovala vrcholu, se však setkala s něčím, co její život naplnilo dosud nepoznaným. Alice potkala Petera Van Campa.

Tento zámožný obchodní magnát byl téměř o dvacet let starší než ona. Vzali se po bleskové •dvoutýdenní známosti. Jejich sňatek vzbudil rozličné bulvární spekulace. Bylo to pro peníze? Kvůli rozšíření vlivu? Nebo snad pro zvýšení prestiže?

Jen samotný pár, kterého se to týkalo, věděl své. Důvodem byla láska.

Alice přijala jméno svého manžela a za necelý rok porodila syna. Bez rozpaků se vzdala kariéry a téměř deset let oddaně pečovala o svou rodinu.

Když začala na veřejnost prosakovat zpráva, že se Alice Van Campová hodlá vrátit k filmu, začala obrovská reklamní kampaň. V tisku se objevily zvěsti o mnohamilionové smlouvě spolu s přísliby o filmu roku.

Měsíc před tím, než měl být na plátna kin uveden její nový film, byl unesen její syn Matthew.

David pozadí celé události znal. Triumfy i pády Alice Van Campové byly veřejným vlastnictvím. Její jméno bylo pojmem. Byla legendou, a i když na několik let přerušila kariéru, její popularita neklesla. Co se však týkalo únosu jejího syna, okolnosti kolem něj byly dost nejasné. Snad to bylo proto, že policie sdělila tisku pouze povrchní informace a Clarissa DeBasseová mluvila vždy poněkud vyhýbavě. Alice Van Campová i její manžel odmítali na téma únosu poskytovat jakákoliv interview. Svolili až teď a po dlouhém váhání, takže David věděl, že musí být velice obezřetný.

Pro celý projekt určil pouze minimum pomocného personálu, navíc z lidí, kteří se mu v minulosti mnohokrát osvědčili. Byl si vědom, že bude mít co do činění s ženou, která si plným právem zaslouží titul hvězda filmového nebe, a to se vším, co to obnáší.

Její rezidence v Beverly Hills byla zabezpečená elektronickými vraty a zeď kolem celého areálu byla vysoká skoro čtyři metry. U

vrat hlídal uniformovaný vrátný, který důkladně prověřoval každého, kdo vcházel dovnitř. Poté, co návštěvník projel vraty, čekala ho ještě zhruba osm set metrů dlouhá cesta k domu.

Dům byl zářivě bílý, měl spoustu balkonů a u hlavního vchodu vítaly návštěvníka dórské sloupy, jejichž kamennou strohost zjemňovaly husté girlandy růží v plném květu. Legenda pravila, že tento dům nechal postavit Alicin manžel krátce před narozením jejich syna jako poctu poslednímu filmu své manželky, nyní budoucí matky. David viděl onen film bezpočtukrát a vždycky mu připadalo, že vedle Alice Van Campové se Scarlett O'Harová musí cítit jako popelka.

Před domem kvetly divoké japonské třešně a skrápěly trávník svými bohatými květy. Jejich vůně se mísila s omamující vůní pomerančovníků a citroníků. David zastavil auto na cestě pod domem a když vypnul motor, zřetelně zaslechl nepříjemný křik páva. Zatoužil, aby všchnu tu nádheru mohla vidět také A. J.

Napadlo ho to zcela automaticky, než si to vlastně stačil uvědomit. Myslel na ni celé dny a protože nevěděl, co si s tím má počít, nebránil se tomu.

Toužil po ní víc než kdykoliv předtím. Byl jí celý prodchnutý. Zároveň si byl jistý, že není jen jeho milenkou, ale také nejlepší a nejbližší přítelkyní. Přesto se však A. J. dosud úspěšně dařilo skrývat vlastní myšlenky, zatímco ty Davidovy lehce odkrývala. Jenže teď již David věděl, že pod maskou sebevědomé a chladné ženy se skrývá otevřená a citlivá bytost.

Byla vášnivá i rezervovaná, schopná i křehká. Pro Davida byla její osobnost vábivým tajemstvím, které čekalo na své postupné odhalení.

Snad proto jí byl tak uchvácený. Většinu žen, které znal, se mu brzy podařilo prokouknout. Jejich chování se téměř vždy dalo předvídat. Poznal ženy náročné, ambiciózní, zkušené. Jeho vlastní vkus ho vedl stále ke stejnému typu žen. K přesně takovému druhu patřila A. I, Aurora však nikoliv. David pochopil, že v jeho milence se mísí obojí.

Jako agentku ji těšily dohody, které uzavírala pro své klienty, včetně Van Campových. Jako dceru ji zajímaly důsledky, které mohla tato dohoda mít.

Smlouva však byla hotová, a tak David kráčel po širokých schodech k domu. Jako producent byl se svým projektem nadmíru spokojený. Jako muž si však přál, aby už konečně přestal myslet na A. J. a mohl se plně soustředit na svou práci. Ještě žádná žena ho tak nefascinovala. Často přemýšlel, jestli se jeho stavu dá vlastně říkat láska. A pokud ano, co by s tím měl udělat.

„Copak?“ zeptal se Alex, když viděl, jak David zaváhal u dveří. „Něco se ti nelíbí?“

David, nazlobený sám na sebe, jen pokrčil rameny. Zazvonil a zeptal se: „A mělo by?“

„Nemyslím. Clarissa se vším souhlasí.“

„A to ti ke spokojenosti stačí?“ Uvědomil si, že tón jeho hlasu zní trochu popuzeně.

„Stačí,“ odpověděl Alex. „Clarissa ví, co je pro ni dobré.“

David se zamračil.

„Alexi...“

Nebyl si jistý, co chtěl vlastně říct, ale tu se otevřely dveře a David na všechno zapomněl. Ve dveřích stála služebná ve stejnokroji a než je zavedla do haly, vzala si od nich návštěvku.

Kolem Davida a Alexe se rozkládal nefalšovaný Hollywood. Nábytek byl impozantní, barvy blyštivé. Na křídle uprostřed místnosti stál nádherný stříbrný svícen. David v něm poznal jednu z rekvizit filmu ***Půlnoční hudba***.

„Skutečně velkolepé,“ poznamenal Alex.

„Ano,“ řekl David a dál se rozhlížel kolem. Byl tu brokát i hedvábí ve zlatě a stříbře. Nábytek se leskl jako zrcadlo. „Ovšem Alice Van Campová je ve své branži jedna z mála, která si tohle všechno zaslouží.“

„Děkuji vám,“ ozval se hlas za nimi.

Alice Van Campová, která působila ve skutečnosti stejně oslnivě jako na plátně, stála ve dveřích a usmívala se. Uměla udělat velkolepý dojem, a co víc, činila tak bez postranních myšlenek. David ji znal jen z plátna, a proto byl překvapený, že je tak drobná.

„Pane Marshalle.“ Alice napřáhla ruku a zamířila k Alexovi. Havraní vlasy měla zvlněné kolem obličeje bílého a hladkého jako obličej dítěte. Kdyby byl David méně informovaný, hádal by jí sotva třicet. „Ráda vás poznávám. Patřím k velkým obdivovatelům novinářů, pokud mne ovšem nediskreditují.“

„Paní Van Campová.“ Alex uchopil její drobnou dlaň do obou rukou. „Směl bych dodat, že je to samozřejmé?“

„To je otázka.“

„Jste stejně krásná ve skutečnosti jako na plátně.“

Alice Van Campová se zvonivě zasmála. Svým smíchem okouzlovala muže více jak dvě desetiletí. „Vážím si vašeho skvělého postřehu. A vy jste David Brady.“ Zvedla pohled k Davidovi a její oči ho nepokrytě studovaly. „Viděla jsem několik vašich děl. Můj muž dává před celovečerními filmy přednost dokumentům a životopisům. Upřímně řečeno, kolikrát se divím, proč si mne vlastně vzal.“

„Já se tomu vůbec nedivím,“ poznamenal David. „Patřím k vašim nadšeným fanouškům.“

„To mě skutečně těší. Doufám jen, že nehodláte dodat, že mi fandíte již od dětství.“ V očích jí blýsklo pobavení a znovu se krátce zasmála. Pak se rozhlédla kolem a řekla: „Kdybyste mě teď představil svým zaměstnancům, mohli bychom pak ihned začít.“

David ji obdivoval léta. Po pár minutách, strávených v její společnosti, jeho obdiv ještě vzrostl. Alice Van Campová promluvila s každým z jeho lidí, od režiséra až po osvětlovače. Když skončila, obrátila se k Samovi, aby jí dal patřičné instrukce.

Navrhla, aby se přesunuli na terasu. Trpělivě čekala, až osvětlovači nastaví reflektory a velké deštníky pro nejlepší záběr. Její služebná mezitím nachystala stolek s vychlazenými nápoji a studeným bufetem. Alice sama si z občerstvení nevzala nic, zato však srdečně nabídla ostatním, jako by to byli její nejváženější hosté. Při zvukových a kamerových zkouškách klidně seděla a příjemně se usmívala. Když byl Sam konečně spokojený, otočil se k Alexovi a začalo se s natáčením.

„Paní Van Campová, po dvacet let jste v této zemi známá jako nejtalentovanější a nejoblíbenější herečka.“

„Děkuji vám, Alexi. Moje kariéra byla v mém životě vždy na jednom z čelních míst.“

„Řekla jste ‚na jednom‘. Sešli jsme se zde, abychom si promluvili o jiné důležité oblasti vašeho života, kterou je vaše rodina, zvláště pak váš jediný syn. Téměř před deseti lety vás postihla tragédie.“

„Ano, to je pravda.“ Alice si založila ruce na prsou. I když jí slunce svítilo přímo do tváře, nepřivřela oči ani nezamrkala. „Byla to tragédie, o které jsem se vážně domnívala, že se z ní už nikdy nevzpamatuji.“

„Toto je vaše první interview na toto téma. Můžu se vás zeptat, proč jste se rozhodla poskytnout ho až teď?“

Alice se usmála a pohodlně se opřela ve svém proutěném křesle.

„V životě, stejně jako v podnikání, je důležité správné načasování. Ještě několik let po únosu svého syna jsem o tom prostě nedokázala mluvit. Po jistém čase mi však připadalo, že by bylo vhodné celou záležitost vyjasnit. Když se dívám na zprávy a slyším o zmizelých dětech, myslím na jejich rodiče a vnímám bolest, kterou cítí.“

„Myslíte si, že by vaše interview mohlo těmto rodičům pomoci?“

„Těžko jim pomůže v nalezení jejich dětí,“ přiznala a v očích se jí krátce zablýsklo dojetí. „Ale může snad pomoci zmírnit bolest a zoufalství. Nevěřila jsem, že budu někdy schopná sdílet svůj zážitek s ostatními. Musím přiznat, že nebýt Clarissy DeBasseové, asi by k tomuto interview nikdy nedošlo.“

„Clarissa DeBasseová vás požádala, abyste poskytla toto interview?“

Alice se tiše zasmála a zavrtěla hlavou. „Clarissa nikdy o nic nežádá. Ale když jsem s ní mluvila, připadalo mi, že tomuto projektu věří. Proto jsem souhlasila.“

„Zdá se, že jí silně důvěřujete.“

„Vrátila mi syna,“ řekla prostě.

Řekla to s takovou jistotou, že Alex náhle nevěděl, jak reagovat. Kdesi v zahradě za jejími zády začal trylkovat nějaký pták. Alex se vzpamatoval.

„Právě o tom bychom si s vámi rádi promluvili.“

Řeknete nám, prosím, jak jste se seznámila s Clarissou DeBasseovou?“

V pozadí za kamerami stál David s rukama v kapsách a pozorně naslouchal. Vzpomněl si, jak mu A. J. jednou vyprávěla o postupném sbližování své matky s celebritami. Alice Van Campová k ní jednou přišla ze zvědavosti se svou přítelkyní. Po hodině odcházela plná dojmů z Clarissina jemného a upřímného chování. Z náhlého impulzu požádala Clarissu o sestavení horoskopu pro svého manžela jako dárek k narozeninám. Když byl hotový, vzbudil zájem i takového pragmatika, jakým byl Peter Van Camp.

„Vyprávěla mi o mně samé,“ pokračovala Alice. „Nikoli o tom, co mě čeká, abyste rozuměl, ale o mých pocitech, o věcech, které mě kdy ovlivnily nebo které mě děsí. Nemůžu říct, že by se mi vždycky to, co mi řekla, líbilo. Jsou věci, které člověk nerad slyší. Ale stále jsem k ní docházela, protože byla velice přesvědčivá. Nakonec se z nás staly přítelkyně.“

„Vy věříte v předpovídání budoucnosti?“

Alice stáhla obočí a zamyslela se. „Řekla bych, že nejdřív mi návštěvy u ní připadaly jako zábavné povyražení. Po narození svého syna jsem odešla do ústraní, ovšem to neznamenal, že jsem se vzdala veškerého vzruchu a touhy po výjimečnosti.“ Usmála se a pokračovala: „Clarissa byla a je bezpochyby výjimečná.“

„Takže jste k ní docházela proto, abyste se pobavila.“

„Ano, na začátku bezpochyby ano. Víte, nejdřív jsem si myslela, že je prostě chytrá. Jenže jak jsem ji poznávala blíže, pochopila jsem, že není jen chytrá, že je navíc neobyčejná. To samozřejmě neznamená, že důvěřuji každému, kdo předpovídá budoucnost. Stejně tak si netroufám tvrdit, že rozumím výzkumu, který se ohledně této problematiky provádí. Přesto věřím, že někteří z nás vládnou schopnostmi, které druzí nemají.“

„Řekla byste nám, co se stalo, když byl unesen váš syn?“

„Dvaadvacátý červen. Před necelými deseti roky.“ Alice na chvíli zavřela oči. „Připadá mi, jako by k tomu došlo teprve včera. Máte děti, pane Marshall?“

„Ano, mám.“

„Jistě je milujete.“

„Samozřejmě. Velice.“

„Pak si jistě dokážete představit, jaký je to pocit, když o ně, byť jen na pár hodin, přijdete. Hrůza se ve vás mísí s vinou, že jste něco zanedbal. Pocit viny je stejně bolestný jako strach. Víte, když ho unesli, nebyla jsem s ním. Jenny byla Matthewova chůva. Byla u nás pět let a byla mému synovi velice oddaná. Mladá, ale spolehlivá a chránila ho jako oko v hlavě. Když jsem se rozhodla, že se vrátím zpět k filmu, spoléhali jsme právě na Jenny. Nechtěli jsme s manželem, aby Matthew trpěl, protože začnu zase pracovat.“

„Vašemu synovi bylo téměř deset, když jste podepsala smlouvu na další film.“

„Ano, tenkrát byl už velmi samostatný. S Pete-rem jsme ho tak vychovali. Během natáčení ho Jenny často přiváděla do studia. Dokonce, i když natáčení skončilo, stále ho vodila každé odpoledne do parku. Kdybych tenkrát tušila, jak mohou být jisté zaběhnuté zvyklosti nebezpečné, zarazila bych to. Drželi jsme s manželem Matthewa stranou. Chtěli jsme ho vychovat jako dítě, které nemá slavné rodiče. Samozřejmě, že ho na ulici poznávali a občas ho nějaký novinář vyfotografoval.“

„Vadilo vám to?“

„Ne.“ Usmála se a její obličej prozářilo nezvyklé kouzlo. „Nejspíš jsem na to byla zvyklá. Peter a já jsme si nechtěli za každou cenu hájit soukromí. Často jsem si pak kladla otázku, jestli by k únosu došlo, kdybych byla v tomto ohledu striktnější. Pravděpodobně ano, ale pochybnosti zůstávají.“ Alice si povzdechla a pokračovala: „Později jsme přišli na to, že Matthewovy návštěvy parku kdosi bedlivě sledoval.“

„Nějakou dobu policie podezřívala Jenny Waiteovou, chůvu vašeho syna, že byla s únosci spolčená.“

„To bylo samozřejmě absurdní. Nikdy jsem ani na minutu nezapochybovala o její loajalitě a oddanosti naší rodině. Jakmile bylo po všem, Jenny byla zcela očištěná. Mimochodem, je u mne stále zaměstnaná.“

„Vyšetřovatelům se zdála její historka nepravděpodobná.“

„To odpoledne, co Matthewa unesli, se Jenny vrátila domů na pokraji hysterie. Byli jsme její nejbližší rodinou a teď se obviňovala. Matthew si hrál s míčem s ostatními dětmi a Jenny ho při tom hlídala. Náhle k ní přistoupila jakási mladá žena a ptala se jí na cestu. Tvrdila, že zmeškala autobus a že se ve městě vůbec nevyzná. Odvedla Jen-nyinu pozornost jen na pár minut, ale to úplně stačilo. Když se Jenny začala ohlížet po Matthewovi, zahlédla, jak ho nakládají do auta, které stálo na kraji parku. Běžela za nimi, ale byli už pryč. Za deset minut poté, co přišla domů, zazvonil telefon.“

Alice zvedla ruce k ústům. David si všiml, že se jí lehce třesou. „Promiňte. Mohli bychom si na , chvíli udělat přestávku?“

„Střih,“ nařídil Sam. „Pět minut pauza.“

David přistoupil k jejímu křeslu a zeptal se: „Nechtěla byste něco donést, paní Van Campová? Něco k pití nebo jídlu?“

„Ne,“ zavrtěla Alice hlavou a pohlédla kamsi mimo něj. „Není to tak snadné, jak jsem si myslela. Už je to deset let a stále je to živé.“

„Mohl bych poslat pro vašeho manžela.“

„Požádala jsem Petera, aby se dnes zdržel déle mimo domov. Nemá totiž rád kamery a vůbec všechn ten rozruch kolem filmování. Ted' toho lituju. Chtěla bych, aby tu byl se mnou.“

„Můžeme pro dnešek skončit.“

„Ach, to ne.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Vždycky dokončím to, co začnu. Matt-hew je druhým rokem na vysoké. Máte rád šťastné konce, Davide?“

David ji vzal za ruku. V této pohnuté chvíli byla jen ženou, která potřebovala potěšit.

„Zbožňuju je.“

„Je chytrý, hezký a zamilovaný. Jen jsem si to potřebovala vybavit. Mohlo to být...“ Znovu zvedla ruce k ústům a nalakované nehty na jejích prstech zazářily jako rubíny. „Mohlo to všechno být úplně jinak. Znáte Clarissinu dceru, že?“

David byl náhlou změnou tématu trochu zmatený. Přikývl a řekl: „Ano.“

„Když jsem řekla, že jsme s Clarissou přítelkyně, skutečně jsem to tak myslela. Každá matka si o své dítě dělá starosti. Neměl byste cigaretu?“

David jednu vytáhl, podal Alici a zapálil ji.

Alice vyfoukla kouř a s ním jako by odešla i část jejího napětí. „Je to vynikající agentka. Věříte, že jsem chtěla, aby mě zastupovala, a ona odmítla?“

„Co prosím?“ David byl tak překvapený, že si úplně zapomněl zapálit svou vlastní cigaretu.

Alice se zasmála a úplně se uvolnila. „Bylo to pár měsíců po únosu. A. J. si myslela, že si ji chci najmout z vděčnosti, kvůli Clarisse. Snad měla pravdu, já nevím. Každopádně mě odmítla, i když jsem věděla, že má finanční potíže. Neměla dost na to, aby si pronajala nějaké slušné místo jako kancelář. Obdivovala jsem její poctivý přístup. O několik let později jsem ji vyhledala znovu.“ Alice se usmála, vděčná, že David jí tak pozorně naslouchá. „Tenkrát už byla velice dobře zavedená a svými zákazníky vysoce respektovaná. A představte si, znovu mě odmítla.“

Který agent, pomyslel si David, by si dovolil odmítnout tak známé jméno, tak skvělou zakázku? „A. J. zřídka dělá to, co se od ní očekává,“ zamumlal.

„Clarissina dcera je žena, která chce, aby ji okolí respektovalo jen pro ni samotnou. Jenže ne vždycky dokáže určit, kdy tomu tak je.“ Zamáčkla cigaretu a řekla: „Díky. Už můžeme pokračovat.“

O pár minut později byla už Alice znovu zabraná do vyprávění událostí kolem únosu. Kamera běžela, ale ona to nevnímala. Seděla v křesle zalitá slunečním jasnem. Kolem ní se rozlévala silná a podmanivá vůně růží, a ona vyprávěla o hodinách hrůzy, které prožila před deseti lety.

„Zaplatili bychom jakoukoliv částku. Skutečně jakoukoliv. S Peterem jsme se do krve pohádali o to, jestli volat či nevolat policii. Únosci byli velmi specifictí. Nesměli jsme nikoho zkontaktovat. Jenže Peter správně cítil, že nějakou pomoc prostě potřebujeme. Únosci volali vždy po pár hodinách. Slíbili jsme, že zaplatíme, jenže oni pořád měnili hodinu předání. Zkoušeli nás. Krutější snad už být nemohli. Zatímco jsme čekali, až se s nimi konečně dohodneme, policie začala pátrat po autě, které Jenny zahlédla a také po oné záhadné ženě. Vypadalo to, jako by se vypařila. Ani po autu nebylo nikde ani památky. Po dvou dnech jsme se nikam nedostali.“

„Proto jste se rozhodla vyhledat Clarissu DeBasseovou?“

„Nevím už přesně, kdy jsem se k tomu odhodlala. Vzpomínám si jen, že jsem nespala, ani nic nejedla. Jen jsem seděla u telefonu a čekala, až únosci zase zavolají. Měla jsem tak neskutečný pocit beznaděje... Pak jsem si najednou vzpomněla, jak mi jednou Clarissa řekla, kde mám hledat svou brož, kterou jsem kamsi založila. Pro mě to byl ohromně cenný kousek. Dostala jsem ji od Petera, když se narodil Matthew. Dítě není sice věc, jako ona brož, ale začala jsem doufat. Potřebovala jsem aspoň nějakou naději.“

Alice se na chvíli odmlčela a pak pokračovala.

„Vím, že policii se můj nápad nezamlouval. Myslím, že i Peter s tím vnitřně nesouhlasil, ale museli jsme prostě něco dělat. Zavolala jsem Clarisse a svěřila se jí, že Matthewa unesli.“ Oči se jí naplnily slzami. Ani se nenamáhala, aby se je snažila zadržet. „Zeptala jsem se jí, jestli by mi nemohla pomoci, a ona odpověděla, že se pokusí. Když dorazila k nám, úplně jsem se zhroutila. Clarissa u mě seděla a snažila se mě utěšit. Sama je matka, takže sř dovedla představit, jaké to pro mě bylo. Pak si promluvila s Jenny, ale to ubohé děvče se nedalo ničím uklidnit. Policie se ke Clarisse chovala velice odměřeně, ale připadalo mi, že ona to chápe. Řekla jim, že hledají na nesprávném místě.“

Bezděky si setřela slzu, která jí sklouzla po tváři. „Policii se to samozřejmě ani trochu nelíbilo. Clarissa policistům řekla, že Matthewa vůbec ne-odvezli z města, jak předpokládali. Pak mě požádala, abych jí dala něco, co měl Matthew před únosem na sobě. Přinesla jsem jí pyžamo, ve kterém spal noc před únosem. Bylo modré s malými autíčky, Matthew ho moc rád nosil. Clarissa seděla, pyžamo v rukou a mlčela. Vzpomínám si, že jsem na ni křičela, zapřísahala ji, ať už proboha něco řekne. Pak začala velice tiše mluvit. Řekla, že Matthew je jen několik kilometrů od nás. Neodvezli ho do San Franciska, ačkoliv policie vystopovala, že únosci volají právě odtamtud. Tvrdila, že je stále v Los Angeles. Popsala ulici i dům. Měl to být bílý dům s modrými žaluziemi. Nikdy nezapomenu na okamžik, když popisovala místnost, ve které Matthewa drželi. Víte, byla v ní úplná tma, a ačkoliv se Matthew

snažil být statečný, ještě pořád se tmy bál. Řekla, že v domě jsou jen dva lidé, jeden muž a ona žena, která s Jenny mluvila v parku. Taký se jí zdálo, že u domu stojí auto, šedé nebo zelené. Tvrdila, že Matthew není zraněný. Že má strach...“ Alicin hlas se zachvěl, ale hned se vzpamatovala, „... ale není zraněný.“

„A sledovala policie stopu?“

„Příliš Clarisse nedůvěřovali, ale přesto poslali hlídku, aby se poohlédla po domě, který popsala. Když ho skutečně našli, nevím, jestli jsme byli víc překvapení my nebo policie. Dostali Matthewa bez jakýchkoliv potíží, protože únosci si byli jistí, že jim všechno vyjde. Třetí komplic byl v San Francisku a obstarával všechny telefonické hovory. Policie taky našla auto, ve kterém Matthewa unesli. Clarissa u nás zůstala, dokud se nevrátil. Chtěla se přesvědčit, že je v bezpečí. Později mi Matthew vyprávěl o místnosti, ve které ho drželi. Vypadala přesně tak, jak ji Clarissa popsala.“

„Paní Van Campová, mnoho lidí prohlašovalo, že celá záležitost s únosem byla jen mazaným trikem, jak přilákat pozornost k vašemu novému filmu.“

„Na tom mi nezáleží.“ Alice dokázala hlasem i výrazem tváře vyjádřit opovržení. „Mohli věřit tomu, čemu chtěli. Pro mne bylo nejdůležitější, že jsem měla zpět svého syna.“

„A vy věříte, že za záchranu vašeho syna vděčíte Clarisse DeBasseové?“

„Samozřejmě.“

„Střih,“ zamumlal Sam kameramanovi a pak šel k Alici. „Paní Van Campová, ještě dotočíme pár záběrů a budeme hotovi.“

David už mohl odejít. Natáčení dodatečných záběrů se účastnit nemusel. S průběhem natáčení byl spokojený. Alice Van Campová byla výborná herečka, ale přitom ji nikdo nemohl obvinít z toho, že sehrála i toto interview. V něm byla především matkou, která se bála o svého syna. Navíc vrátila Davidův projekt přímo k jeho jádru – ke Clarisse.

Snad teď i lépe chápal, proč měla A. J. ohledně interview tak smíšené pocity. Podle svých slov Alice Van Campová velice trpěla. Jestli byl jeho instinkt správný, Clarissa musela trpět též. Schopnost vcítit se do žalů svých klientů byla nedílnou součástí její mimořádné schopnosti.

Nicméně David neodjel, i když ho tu již nebylo zapotřebí. Neklidně čekal za kamerou, až se dotočí zbývající záběry. Konečně bylo všechno hotové.

Ačkoliv se Alice zdála unavená, vyprovodila jej i celý filmový štáb osobně ke dveřím.

„Obdivuhodná žena,“ poznamenal Alex, když společně scházeli po schodech k místu, kde měli zaparkovaná auta.

„Jedna z mála,“ odpověděl David. „Ale ty máš taky jednu takovou.“

„To jistě.“ Alex vytáhl z kapsičky saka doutník, který tam na něj trpělivě čekal víc jak tři hodiny. „Snad se mýlím, ale řekl bych, že totéž platí i o tobě.“

David se zamračil. Zastavil se u svého auta a řekl nazlobeně: „Já A. J. nemám.“ Uvědomil si, že takhle o tom vlastně nikdy neuvažoval.

„Clarissa si myslí něco jiného.“

David se obrátil, opřel se o kapotu a pohlédl Alexovi přímo do tváře.

„Souhlasí s tím?“

„A neměla by snad?“

David vytáhl cigaretu a nervózně si zapálil. Jeho neklid rostl. „Já nevím.“

„Chtěl ses mě na něco zeptat, než jsme šli na natáčení. Co to bylo?“

Davidovi se do otázky náhle vůbec nechtělo, ale byl příliš zvědavý na Alexovu odpověď. „Clarissa není obyčejná žena. Neznepokojuje tě to?“

Alex klidně popotáhl z doutníku. „Je to nezvyklé, to připouštím. Lhal bych, kdybych nepřiznal, že jsem z toho byl občas pořádně vyvedený z míry. Ale už jsem si zvykl. Říkám si, že zatímco já mám pouze pět smyslů, Clarissa jich má, řekněme, šest. Ale i ty jsi musel být někdy zaražený, co se A. J. týče.“ Když David nic neříkal, neznatelně se usmál a pokračoval: „Clarissa nemá ráda tajemství. Několikrát jsme spolu o její dceři mluvili.“

„Nejsem si jistý, jestli by s tím A. J. souhlasila.“

„Pravděpodobně ne. Jenže tady jde víc o tebe. Víš, Davide, co je problém mužů ve tvém věku? Cítí se příliš staří na to, aby hloupě riskovali, a naopak příliš mladí na to, aby věřili instinktu. Díkybo-hu, že mi už není třicet.“ Zeširoka se usmál a nastoupil do auta k Samovi, aby se nechal odvézt do města.

Tak já jsem příliš starý na to, abych hloupě riskoval, pomyslel si David hořce. Na druhé straně člověk, který příliš spoléhá na své

instinkty, si často natluče nos. Jenže já ji chci vidět. A chci ji vidět hned teď, řekl si a rozjel se přímo k A. J.

A. J. vytahovala svůj kufřík z předního sedadla a cítila přitom, jak je těžký. Kolem budovy, kde měla byt, panoval hustý odpolední provoz. Kdybych toho stihla víc během pracovní doby, říkala si, nemusela bych se teď tahat s tolika papíry. Nějak se dnes na práci nemohla soustředit. Tentokrát to nebylo kvůli Davidovi, ale kvůli interview s Van Campovými. Celý den na to musela myslet.

Když zamykala auto, podívala se na hodinky a zjistila, že už musí být po natáčení. Davidův dokument byl konečně notový. Ted' měla A. J. jiné klienty, jiné závazky, jiné smlouvy. Obrátila se a málem se srazila s Davidem.

„Rád tě vidím,“ řekl a objal jí rukama boky.

A. J. se zapotácela a zalapala po dechu. Opřela se o něj a měla tisíc chutí pevně ho obejmout a rozesmát se radostí.

„Nečekala jsem tě,“ řekla mu a usmála se na něj.

„Vadí ti to?“

„Ne.“ Zajela mu rukou do vlasů. „Můžeš u mě zů-,stat, ale upozorňuju, že mám práci. Jak šlo natáčení?“

David se cítil nesvůj. Umínil si však, že dnes se bude snažit zůstat klidný. „Je hotové. Líbí se mi, jak voníš. Pojd' blíž.“ Přitáhl si ji a otřel rty lehce o její krk.

„Davide, jsme na veřejném parkovišti.“

David něco nesrozumitelně zamumlal. Přiblížil ústa k jejímu uchu a jemně do něj zafoukal. A. J. proběhlo mrazivé vzrušení.

„Davide,“ namítl a otočila hlavu, aby mu zabránila v dalším škádlení. Místo toho se však její ústa setkala s jeho. David ji dlouze a vášnivě políbil.

„Pořád na tebe musím myslet,“ zašeptal a znovu ji políbil tak, až stěží popadala dech. „Nedokážu myslet na nic jiného. Někdy si říkám, jestli jsi mě snad nezačarovala. Úplně jsi mě připravila o rozum.“

„Už nemluv. Pojd' dovnitř.“

„Nikdy jsme spolu pořádně nemluvili,“ namítl a vzal ji za bradu. „Jednou nás to stejně čeká.“

Právě toho se A. J. bála. Až si spolu doopravdy pořádně promluví, bude to o konci jejich vztahu. Tím si byla jistá.

„Až později. Prosím.“ Otřela se mu tváří o tvář. „Ted' bud'me šťastní, že jsme spolu.“

David pocítil osten nespokojenosti a pochyb. „To je všechno, co chceš?“ zeptal se.

Ne, zachtělo se jí vykřiknout. Ne, chci víc, chci všechno! Jenže kdyby vyslovila jediné přání, vynořilo by se jich tisíc. To věděla.

„Ano, to je všechno,“ odpověděla téměř zoufale. „Proč jsi dnes přišel?“

„Protože tě chci. Protože bez tebe nemůžu být ani den.“

„A to je taky to jediné, co potřebuju.“ Chtěla tím přesvědčit sebe nebo jej? „Pojd' už dovnitř. Přesvědčím tě.“

Protože ji David potřeboval, a protože si nebyl jistý, co vlastně chce on sám, vzal ji za ruku a šel k ní.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Vážně mi chceš pomoci?“ zeptala se A. J. Chtěla dát Davidovi poslední šanci, aby se z toho mohl vyvléknout.

„Ano. Chci.“

„Přijdeme o nejlepší část večera.“

„Chceš se mě snad zbavit?“

„Ne.“ A. J. se usmála, ale stále váhala. „Už jsi to někdy předtím dělal?“

David vzal mezi palec a ukazováček límec její blůzy a zamyšleně ho mnul mezi prsty. Praktická část A. J. měla slabost pro hedvábí.

„Ne. Ale všechno je jednou poprvé.“

„Pak musíš dělat všechno přesně tak, jak ti řeknu.“

Přejel jí prstem po krku. „Nevěříš mi?“

A. J. zaklonila hlavu a dlouze mu pohlédla do očí. „Nevím. Ještě jsem se nerozhodla. Ale můžu to zkusit. Přitáhni si křeslo.“ Ukázala na stůl, který stál za ní. Byl celý zakrytý úhledně srovnanými papíry. A. J. podala Davidovi vzorně ořezanou tužku. „Nejdřív musíš označit jména, která ti řeknu. To jsou lidi, kteří přijali pozvání. Já ti nadiktuju jméno a počet lidí pod tím jménem. Do konce týdne

potřebuju vědět, kolik lidí přijede. Zásobovací to chtějí vědět kvůli množství jídla.“

„To nebude problém.“

„Jak myslíš. Je vidět, že jsi nikdy neměl s dodavatelem co do činění,“ zabrblala A. J. a přitáhla si vlastní křeslo.

„Co je tohle?“ zeptal se a natáhl se ke stohu papírů, které ležely na kraji stolu.

A. J. mu odstrčila ruku. „To jsou jména lidí, kteří už poslali dárky. A nepleť se mi do toho. Až budeme hotoví, musíme se vypořádat s hosty, kteří nejsou odsud. Doufám, že se mi podaří pro všechny sehnat ubytování. Zarezervovala bych ho už zítra.“

David si prohlížel úhledně srovnané úctyhodné hromady papírů. „Myslel jsem, že to má být malá svatba,“ rýpl si.

A. J. na něj přezíravě pohlédla. „Nic takového jako malá svatba neexistuje. Strávila jsem dvě dopoledne dohadováním v květinářství a víc jak týden sháněním nějaké slušné cateringové firmy.“

„Bylo to k něčemu dobré?“

„Ale ano. Připomněla jsem si přísloví, že kdo uteče, ten vyhraje. A teď...“

„Udělala bys to?“

„Co?“

„Utekla bys?“

A. J. se pobaveně zasmála a zvedla první stoh papírů.

„Jestli se někdy budu vdávat, zaletím do Las Vegas a tam se v nějaké malé kapli nechám oddat.“

Davidovy oči se zúžily, jako by se snažil pohledem zjistit, jestli to A. J. myslí skutečně vážně. „To není moc romantické.“

„Stejně jako já.“

„Opravdu?“ Položil svou dlaň na její ruku. V tom gestu bylo cosi majetnického. V daném okamžiku však vyznělo naprosto přirozeně.

„Opravdu.“ Propletla své prsty s jeho. „Byznys nedává příliš prostoru pro romantiku.“

„A kromě toho?“

„Kromě toho romantika nutí člověka k iluzím.“

„Co vlastně od svého života očekáváš, Auroro? Nikdy jsi mi to neprozradila.“

A. J. znervózněla. Bylo to směšné, ale David ji bedlivě zkoumal pozornýma očima a ona se náhle cítila nejistá. Kladl jí nezvyklé otázky, na které se těžko hledala odpověď. „Úspěch,“ odpověděla konečně. Věděla však, že není upřímná.

David přikývl a palcem jí zamyšleně hladil hřbet ruky. „Jsi už majitelkou úspěšné firmy. Co chceš víc?“

Pozoroval ji a čekal. Doufal, že mu řekne, že ho potřebuje. Poprvé v životě zatoužil po tom, aby ho někdo potřeboval.

„Já...“ A. J. se úporně snažila najít vhodná slova. Přemýšlela, co od ní David čeká, jaká odpověď by ho uspokojila. „Asi bych si chtěla být jistá, že jsem uspěla díky sobě samé.“

„Proto jsi odmítla Alici Van Campovou?“

„Ona ti to řekla?“ O interview s Van Campový-mi spolu ještě nemluvili. A. J. se tomu záměrně vyhýbala.

„Jen se o tom zmínila.“ A. J. vytáhla svou ruku zpod jeho. Davidovi připadalo, že kdykoliv spolu začnou mluvit o něčem osobním, A. J. se mu začne vzdalovat.

„Bylo to od ní moc milé, že za mnou přišla v době, když... když to pro mě bylo hodně těžké.“ Pokrčila rameny a začala si hrát s tužkou. „Jenže to z její strany byla pouze vděčnost, kvůli mé matce. Nemohla jsem přece přijmout svého prvního pořádného klienta jen kvůli tomu.“

„Jenže později jsi ji odmítla znovu.“

„To už zase bylo příliš osobní.“ A. J. potlačila nutkání vstát a utéct před Davidem a jeho nepříjemnými otázkami někam hodně daleko.

„Míchat osobní vztahy s byznysem se zapovídá.“

„Přesně tak. Nedáš si kávu, než začneme?“

„Se mnou však byznys a osobní vztah mícháš.“

A. J. křečovitě sevřela tužku. David ji stále pozoroval. „Ano, máš pravdu.“

„Proč?“

Musela vynaložit velké úsilí, aby vydržela jeho upřený pohled, ale dokázala to. Kdyby mu prozradila, že se do něj na první pohled zamilovala, přišla by o poslední zbytek jistoty, který jí zbyl. Měl by ji zcela pod svou kontrolou a ona by přišla o to, co v životě považovala za důležité. Když mu nemůže říct pravdu, mohla by mu alespoň dát odpověď, která by ho uspokojila. Odpověď, která by odrážela jeho city.

„Protože jsem tě chtěla,“ řekla a snažila se, aby její hlas zněl klidně. „Líbil ses mi.“

David pocítil bolest.

„Copak to ti stačí?“

„Proč by nemělo?“ zeptala se A. J. dotčeně. I ona pocítila bolest. Nenucené se však usmála a čekala, až bolest poleví.

„Proč by nemělo?“ opakoval a pokoušel se její odpověď vstřebat. Vytáhl cigaretu a pak opatrně řekl: „Myslím, že bys měla vědět, že natáčíme část o Ridehourově případu.“ Všiml si v jejích očích napětí. „Clarissa souhlasila, že v něm promluví.“

„Řekla mi o tom,“ poznamenala A. J. chladně.

1 když je dělil, jen stůl, stejně tak by to mohla být propast.

„Nelíbí se ti to,“ poznamenal David.

„Ne, nelíbí, ale chápu, že Clarissa má právo se sama rozhodnout.“

„A. J., Clarisse to ani v nejmenším nevadí.“

„Ty to nechápeš.“

„Tak mi to pomoz pochopit.“

„Než jsem ji přesvědčila, aby se přestěhovala jinam, mívala skříň plnou dopisů.“ Sundala si brýle a třela si bolavé místo na spánku. „Lidé ji žádali o pomoc. Někteří po ní chtěli takovou hloupost, jako třeba najít ztracený prsten. Jiní zase měli takové problémy, že bys z toho měl noční můry.“

„Nemůže přece pomoci každému.“

„O tom jsem jí také neustále přesvědčovala. Když se přestěhovala sem, všechno se rázem uklidnilo. Než jí ovšem zavolali ze San Franciska.“

„Případ masového vraha Ridehaura.“

„Ano.“ V A. J. rostlo napětí. „Tentokrát mě neposlechla. Prostě ji mé argumenty nezajímaly. Okamžitě začala balit. Když jsem viděla, že ji nepřesvědčím, aby zůstala doma, jela jsem raději s ní.“ Ovládala se, aby se neroztřásla. Ruce spojila pevně dohromady, aby David neviděl, jak se jí chvějí. „Byl to jeden z jejích nejbolestivějších zážitků. Viděla všechno.“ Zavřela oči a prozradila mu něco, co dosud nikomu neřekla. „Já taky.“

David položil svou ruku na její. Ucítit, jak je ledově chladná. Nemusel se jí ani podívat do očí, aby nevěděl, že v nich skrývá strach. Rád by ji uklidnil, ale nevěděl jak. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“

A. J. otevřela oči. Už se zase ovládala, ale s velkou námahou. „Chci na to zapomenout. Nikdy předtím ani potom jsem nic neviděla tak jasně.“

„Vystříhneme to.“

„Cože?“ zeptala se překvapeně.

„Prostě tu část dáme pryč.“

„Proč?“

David jí jemně oddělil pevně sevřené ruce a vložil je do svých. Chtěl jí vysvětlit, že jí rozumí. Nemohl však nalézt slova. „Protože je to pro tebe nepříjemné. To mi stačí.“

Pohlédla na jejich propletené ruce. Ty jeho vypadaly tak silně, tak ochranitelsky. Nikdo kromě její matky jí nic zadarmo nedal. Za všechno vždycky musela zaplatit. Přesto uvěřila, že David nemá žádné postranní úmysly. „Nevím, co na to říct.“

„Neříkej nic.“

„Nebudu.“ A. J. se náhle z nevysvětlitelného důvodu cítila klidná a uvolněná. Napětí z ní pomalu vyprchávalo. „Clarissa s tím souhlasila. Věřím, že ví, co dělá. Nejspíš cítí, že to tak musí být.“

„Ted' nemluvíme o Clarisse, ale o tobě, Auroro. Jednou jsem řekl, že nechci udělat nic, co by ti mohlo ublížit. A to stále platí.“

„Já ti věřím. Opravdu mě moc těší, že to chceš kvůli mně vystříhnout.“

„Pro tebe bych udělal cokoli.“

A. J. pocítila k Davidovi příval vřelosti, ale jen na chvíli. „Nic mi neříkej. Vím, že to chceš vystříhnout kvůli mé schopnosti, kterou nenávidím. Je to už dávno, Davide. Snad bych se konečně měla naučit se s tím vypořádat.“

„Možná to už umíš.“

„Možná.“ A. J. se usmála. „Ať je to, jak chce, myslím si, že bys to měl dodělat. Jen tě prosím, aby sis na tom dal záležet.“

„To ti rozhodně můžu slíbit. Chceš se toho zúčastnit?“

„Ne.“ A. J. pohlédla na stoh papírů před sebou a dodala: „Bude tam Alex. To Clarisse stačí.“ David zaslechl v jejím hlase rezignaci.

„Je do ní blázen.“

„Já vím.“ Zvedla tužku a dodala: „Hodlám jim vystrojit pořádnou svatbu, na kterou jen tak nezapomenou.“

David se na ni zašklebil. Schopnost opustit jedno téma a ihned se plně soustředit na jiné na A. J. už dávno obdivoval. „Tak tedy raději začneme.“

Pracovali téměř dvě hodiny. Pročítali seznamy a sepisovali nové. Počítali, kolik beden šampaňského bude zapotřebí a vášnivě se dohadovali, jestli se jako předkrm bude podávat lososová pěna nebo studené krevety.

A. J. nečekala, že se David bude tak vážně zabývat svatbou její matky. Než skončili, pomohl jí ještě určit pořadí hostů při obřadu a sestavit zasedací pořádek u stolu.

„Pracovat s tebou je vážně skvělý zážitek, A. J.“

„Cože?“ A. J. naposledy pro kontrolu sčítala hosty, kteří nebyli z města.

„Kdybych někdy potřeboval nějakého agenta, vyberu si zaručeně tebe.“

A. J. vzhledla, ale neusmála se.

„To má být kompliment?“

„Ne tak docela.“

Konečně se usmála. Když si sundala brýle, rysy v obličeji vypadaly obzvlášť křehce. „Myslela jsem si to. Jakmile ten seznam předám dodavatelům, bude to konečně z krku. Hosté by mi měli osobně poděkovat za to, že nebudou nuceni jíst Clarissiny švédské masové kuličky.“ Položila seznam stranou a dodala: „A tobě moc děkuju za pomoc.“

„Obdivuju Clarissu.“

„Já vím. Za to ti taky děkuju. Můžeš si říct o nějakou odměnu.“ Naklonila se k němu, prostrčila jazyk mezi zuby a čekala na jeho odpověď. „Tak co, napadá tě něco?“

Davida toho napadala spousta. Stačilo jen, aby se na ni podíval.

„Snad bychom mohli začít kávou.“

„Hned to bude.“ Vstala a podívala se na hodinky. „Ach bože!“

David sáhl pro cigaretu a zeptal se: „Nějaký problém?“

„*Impérium* už běží.“

„To je tedy skutečně problém.“

„Ty to nechápeš. Já to sleduju!“

A. J. se vrhla k televizi. David jen zakroutil hlavou.

„Celou tu dobu, co tě znám, jsem netušil, že jsi tak závislá na televizi. A. J., snad bys měla vědět, že proti tomu existuje účinná pomoc.“

„Psst.“ A. J. se posadila na pohovku a když zjistila, že přišla jen o počáteční reklamy, uklidnila se. „Mám klientku, která...“

„Už to běží,“ připomněl jí David.

„... má obrovský herecký potenciál,“ pokračovala A. J. „Ale tohle je první skutečný průlom v její kariéře. Upsala se sice jen na čtyři díly, ale jestli si povede dobře, v další sérii ji udělají hvězdou.“

David se resignovaně usadil vedle ní. „Není to náhodou opakování?“

„Tohle ne. Tyhle díly mají diváky přichystat na léto, kdy se seriál skutečně rozjede.“

„Rozjede? Co chtějí, proboha, rozjet?“ opáčil David znechuceně a položil si nohy na stůl. „Copak už v televizi není takhle dost sexu a mizérie?“

„Tohle je melodrama. Je důležité, aby průměrný občan věděl, že i bohatí mají své problémy. Vidiš ho?“ vykřikla A. J. a zabořila dlaň do misky s praženými mandlemi. „To je Derek, zakladatel rodu. Vydělal těžké peníze dopravováním zboží – a taky jeho pašováním. Je přesvědčený o tom, že jeho děti budou v rodinném podniku pokračovat. Samozřejmě podle jeho pravidel. A tohle je Klaudie.“

„Ve vířivé lázni.“

„Ano. Klaudie je jeho druhá žena. Vzala si ho kvůli penězům a moci a obojího si dovede skvěle užívat. Jenže nenávidí jeho děti.“

„A ony jí to štědře oplácejí.“

„Báječně,“ řekla A. J. nadšeně a poplácala ho po stehně. „Vidím, že se v tom začínáš orientovat. Tenhle díl má být o tom, jak se na scéně znenadání objeví Klaudiina nemanželská dcera, což je právě má klientka.“

„Matka a dcera?“

„Ano, má hrát příšernou potvoru. Jmenuje se Angela.“

„To skutečně sedí.“

„Víš, Klaudie se Derekovi nikdy nezmínila o tom, že má dceru. Takže když se objeví na scéně, způsobí tím řadu možných i nemožných problémů. Pak je tu Valentin, což je vyhlášený krasavec a...“

„Prosím tě, už mě nemuč.“ David si povzdychl a přehodil paži přes opěradlo pohovky. „Budu sledovat jen šperky a kostýmy.“

„Kvůli tomu, že raději koukáš na pelikány, přece nebudu... Podívej, už je tam!“

A. J. se kousla do rtu. Napjatě sledovala každé gesto své klientky, visela jí na rtech. Kdybych jí řekl, pomyslel si David, že svou angažovanost přehání, určitě by se mnou vyběhla. Jenom byznys? Aní náhodou.

„Ach, ta je úžasná!“ vydechla A. J. během přestávky s reklamami. „Je vážně skvělá. Jestli to takhle půjde dál, můžeme čekat ty nejlepší filmové nabídky.“

„Musím přiznat, že máš pravdu.“ David považoval sledování onoho seriálu jako ukázkový případ ztráty času, ale skutečný talent dovedl ocenit. „Kde studovala?“

„Nikde. Přijela z Kansas City, přišla na recepci mé kanceláře a strčila recepčním pod nos desky plné her, ve kterých vystupovala na střední škole.“

David se natáhl pro mandle a zeptal se: „To vždycky takhle získáváš klienty?“

„Ale ne. Abe nebo nějaká mateřsky vypadající osoba z mé kanceláře tomuhle typu lidí obvykle drží poučnou přednášku a pak je s přáním mnoha úspěchů vyprovodí. Jenže ona byla jiná. Jen tak se nedala. Přišla i druhý den a byla tak neodbytná, že jsem se ji rozhodla přijmout. Jakmile jsem se s ní setkala, věděla jsem, že má talent. Ne, proto ne,“ odpověděla A. J. na Davidovu nevyřčenou otázku. „Mám zásadu, že do svého rozhodování nemíchám žádné pocity, kladné nebo záporné. Ale ona výtečně vypadala a měla nádherný hlas. A co víc, měla šťávu. Už si nepamatuju, na kolik konkurzů jsem ji poslala. Říkala jsem si, že jestli přežije tohle, můžu se s ní pustit do čehokoliv. A ono to vyšlo.“ A. J. se zadívala na obrazovku, kde znovu začalo pokračování *Impéria*. „Má skvělou budoucnost.“

„Musí být skutečně dobrá, když se dokázala vetřít do jedné z nejlepších agentur v Hollywoodu.“

„To musí být v tomhle městě každý, jinak by ho ostatní hezky brzo převálcovali.“

„Ty taky, A. J.?“

„Částečně.“ Opřela si hlavu o jeho rameno a namítla: „Snad mi nechceš tvrdit, že za tvým úspěchem stojí jenom štěstí.“

„To ne. Nejdřív si člověk myslí, že stačí tvrdě pracovat. Pak pochopí, že bez rizika a občasných ztrát to k úspěchu nestačí. Když pak projekt dokončíš a víš, že se vážně povedl, musíš začít zase od začátku.“

„Stojí to za houby.“

„To jo.“

„Proč to děláš?“

A. J. zapomněla na seriál i na svou klientku a pohlédla na Davida.

„Jsem rozená masochistka.“

„Ne, vážně. Proč?“

„Protože pokaždé, když v televizi běží něco, na čem mám podíl, cítím obrovské uspokojení.“

„Chápu.“ A. J. vystihla přesně to, co cítil i David. „Před pár lety jsem se zúčastnila předávání Oscarů a dva z mých klientů ho získali. Představ si to, dva!“ Opřela se o něj a zavřela oči, jako by si znovu celou slavnostní ceremonii alespoň v duchu přehrávala. „Seděla jsem v obecnstvu a dívala se. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Je úžasný pocit vědět, že se na tom člověk nějak podílel. Samozřejmě, tvé jméno se nikde neuvádí, ale ty sám víš, že jsi byl tím katalyzátorem, který celý proces urychlil.“

„Ne každý stojí o to, aby se jeho jméno stalo veřejným majetkem.“

„Tvoje by mohlo.“ Zvedla pohled, aby mu znovu mohla pohlédnout do očí. „Neříkám to jen proto, že...“ *Že tě miluju*, chtěla říct. Málem se podřekla, aniž by to chtěla. Když David zvedl tázavě obočí, A. J. rychle pokračovala: „Že spolu máme tak blízký vztah. S tím správným materiálem a dobrým štábem se můžeš stát jedním z nejlepších producentů v zemi.“

„Díky.“ Její oči na něj hleděly tak upřeně, tak vážně. David by rád věděl, proč. „Neřekl bych, že právě ty budeš bezdůvodně plýtvat komplimenty.“

„To skutečně ne. Ale viděla jsem tvou práci a taky způsob, jakým své dokumenty děláš. A taky tě znám už dost dlouho na to, abych to dokázala odhadnout.“

„Zatím nemám ani v nejmenším úmyslu ucházet se o místo v nějakém velkém filmovém studiu. Celovečerní filmy jsou pro snílky.“ Lehce ji políbil na tvář. „Dávám přednost realitě.“

„Tak natoč něco ze života.“ A. J. věděla, že je to výzva. A věděl to i David.

„Jako třeba co?“

„Mám scénář.“

„A. J...“

„Ne, vyslechni mě, Davide. Davide!“ Poslední slovo skoro vykřikla, protože David ji zvrátil na pohovku a lehl si na ni. „Poslouchej mě chvíli.“

„Radši bych tě kousal do ouška.“

„Chceš zase vyjednávat?“ David se nadzvedl a podíval se na ni. Oči jí plály nadšením, tváře hořely rozrušením. „Jaký scénář?“ zeptal se tedy a pozoroval, jak A. J. špulí rty.

„Kdysi jsem dělala cosi s Georgem Steigerem. Znáš ho, ne?“

„Párkrát jsme se setkali. Je to vynikající spisovatel.“

„Napsal scénář. Náhodou se mi dostal na stůl.“

„Náhodou?“

A. J. vysvětlila, že mu jednou prokázala nějakou službu, on ji požádal o další a A. J. vše vykonávala bez nároků na odměnu. David si pomyslel, že to nějak nezapadá do jejího image o tvrdé ženě, která jde jen za úspěchem. „Je to nádherné, Davide, vážně. Popisuje v něm Slzavou stezku, když byli Čerokézové hnáni z Georgie do rezervací v

Oklahomě. Celé je to viděno pohledem malého dítěte, a i když z toho člověk cítí hořkost a zradu, celý příběh prolíná naděje. Není to žádný western, ani líbivý příběh. Ale je to ze života. Ty bys z toho mohl udělat silný příběh.“

A. J. byla vynikající obchodnice. David si pobaveně pomyslel, že se zřejmě ještě nikdy nepokoušela uzavřít obchod na pohovce. „A. J., proč si myslíš, že i kdybych souhlasil, Steiger bude chtít právě mě?“

„Náhodou jsem se mu o tobě zmínila.“

„Náhodou?“

„Ano,“ řekla A. J. s úsměvem a pohládila mu boky. „Zná tvou práci, Davide. Ví, že jsi dobrý. Potřebuje dobrého producenta, Davide, a to jsi přesně ty.“

„No a?“

A. J. předstírala nezájem. Bubnovala Davidovi lehce prsty po zádech. „Poprosil mě, abych se tě zeptala, čistě neformálně.“

„Tohle je vážně velice neformální,“ zabručel David a znovu se na ni položil. „Hraješ si na agenta, A. J.?“

„Ale vůbec ne,“ odvětila A. J. nevinně. „Jsem přece tvůj přítel.“

A. J. ho něžně pohládila tak, že David na chvíli ztratil slova. „Pokaždé, když si myslím, že jsem tě konečně prokoukl, uděláš něco nevyzpytatelného.“

„Přečteš si ho?“

Políbil ji na jednu tvář, pak na druhou. Stejně, jako to viděl u její matky. Mělo to znamenat oddanost a lásku. Přemýšlel, jestli to pochopila. „To znamená, že tu někde máš jeho kopii, jestli se nemýlím.“

„Náhodou jsem ji s sebou vzala z práce.“ Zasmála se a pevně se ho chytila kolem krku. „Davide, bude se ti určitě líbit.“

„Raději bych tě miloval.“

A. J. na okamžik ztuhla, ale hned se zase vzpamatovala. Naše láska je čistě fyzická, připomněla si. Hluboce uspokojující, ale tělesná. Když David mluví o lásce, řekla si, nemyslí tím city, jen tělo. Nic jiného od něj nemůžu čekat.

„Pak mě miluj teď,“ zašeptala a přiblížila své rty k jeho. „Pomiluj se se mnou.“

Přitáhla ho prudce na sebe, odhodlaná vzít si vše, co jí mohl nabídnout. Jenže David se naučil, že rozkoš, se kterou se nespočítá, je hlubší a víc uspokojuje. Protože to pro A. J. bylo nezvyklé, reagovala na jeho něžnou pomalost poněkud váhavě. Když přitiskl svá ústa na její, lehce vydechla a žaludek se jí stáhl vzrušením. David tiše zamumlal její jméno, jako by ho náhle zatoužil slyšet.

Jen žádný spěch. Konečně se A. J. přizpůsobila jeho tempu. Spokojeně vychutnávala drobné něžné polibky, kterými David zasypával její tělo. Úplně se uvolnila a nechala se laskat. Nepovažovala to za porážku, ale za své vítězství.

Zatoužila, aby mezi jejich těly nebyla žádná překážka. Přetáhla mu košili přes hlavu a pak mu rukama sjela k pasu. Cítila, jak je silný a respektovala to. Snad o to víc, že k ní byl tak něžný.

Kdy vlastně naposledy pocítila něčí něhu? Nedokázala si vzpomenout. Ted' však, když ji konečně zase našla, nehodlala ji jen tak ztratit. Nebo dokonce jeho samého.

„Chci tě, Davide,“ zašeptala a její horký dech mu zavanul do tváře.

Davidovi se po jejích slovech divoce rozbušilo srdce. Slyšel je už dřív, ale zřídka, a hlavně ne s takovou vášní. Zvedl hlavu, aby na ni mohl lépe pohlédnout. „Řekni to znovu,“ požádal ji chraplavě. Vzal ji za bradu a zadíval se jí pátravě do tváře. „Řekni mi to znovu, když se na tebe dívám.“

„Chci tě.“

David přitiskl svá ústa na její a zadusil tak všechna další slova i jakékoliv myšlenky. Zdálo se, že tentokrát chce víc. A. J. připadalo, že to cítí, ale nevěděla, co mu má nabídnout, aby ho uspokojila. Nabídla mu své tělo, které by si mohl hladově vzít. Srdce mu dát nechtěla, bylo to příliš riskantní. Bála se, že by si je vzal stejně jako tělo a poplenil ho.

Davidova netrpělivost rostla. Chtěl ji cítit pod sebou celou, bez šatů. Strhal z ní šaty a kdykoliv se jí dotknul, zachvěl se touhou. Až ho z toho bolelo tělo, jak po ní toužil. Na její pokožce cítil slabou vůni, kterou tak dobře znal. Mohl ji sledovat od šíje přes šterbinu mezi řadry až po loketní jamku.

A. J. se proti němu vzpínala. Její tělo pulzovalo horečnou žádostí a vzdychalo pod jeho doteky. Věděl, kde jsou citlivá místa, která vyvolávají vzrušení. Hladil ji po nich a jemně kousal. A. J. znala jeho tělo stejně intimně. Její rty bezpečně nacházely každický bod, který Davida vzrušoval. Její dlaně ještě víc rozněcovaly plamen, který v Davidovi hořel.

Kdykoliv se s ní miloval, toužil nikoli po tom, co mu nabízela, ale po tom, co mu odpírala. Chtěl z ní dostat pokaždé víc a víc. Věděl, že jestliže se nedostane k jejímu nitru, bude nucený prosit.

„Řekni mi, co chceš,“ požadoval, zatímco se k němu A. J. tiskla.

„Tebe. Chci tebe.“

A. J. se vznášela nad oblaky, ve kterých hřměla bouře. Vzduch byl hustý a těžký, horko stoupalo. Jejich těla byla jedno, A. J. se Davidovi ochotně oddala. Srdce si však bránila. Bála se, že ho kvůli svému milenci ztratí.

„Davide,“ vydechla a přitiskla se k němu. „Neopouštěj mě.“

Později odpočívali, propletení jeden do druhého a ospale spokojení až k vrcholu blaha. David na ní spočíval celou svou vahou, ale A. J. se cítila lehká a svobodná. Vždycky, když jejich milování skončilo, A. J. pocítila nový příval svobody. Byla s Davidem svázaná, ale cítila se pokaždé svobodnější než kdykoliv předtím. Ležela klidně vedle něj a vnímala, jak Davidovo srdce pomalu a klidně tluče proti její hrudi.

„Televize pořád běží,“ zamumlal David.

„Hmm.“ Pokojem se rozléhal hluk z nějakého pozdně nočního filmu. Sirény kvílely, kulky svištěly. A. J. to bylo jedno.

„Ještě pár minut a usneme tady.“

„To přece nevadí.“

David se zasmál a políbil ji na pulzující místo na šíji. Váhavě se nadzvedl a poznamenal: „Víš, s několika málo změnami bychom se mohli cítit mnohem pohodlněji.“

„V posteli,“ zamumlala souhlasně.

„Pro začátek ano. Ale já myslím v budoucnu vůbec.“

Bylo těžké namáhat mozek, když dosud cítila Davidovo teplo a jeho tíhu. „Jak v budoucnu?“

„Myslím tím, že když chceme být spolu, zabere nám hodně času balení a přesouvání.“

„Hmm. Mně to nevadí.“

Ale Davidovi to vadilo. Čím blíž ji znal, tím víc mu dělalo potíže se od ní odloučit. *Miluju tě*. Dvě prostá slova. Jenže on je nikdy předtím žádné ženě neřekl. Báł se, že když je řekne A. J., odtáhne se od něj a zmizí nadobro z jeho života. Byl zvyklý riskovat, ale někdy by se to nemuselo vyplatit. Snažil se proto zahrát na praktickou stránku Aurořiny osobnosti a doufal, že uspěje.

„Přesto si myslím, že by to celé šlo zařídit praktičtěji.“

A. J. otevřela oči a pátravě na něj pohlédla. David si všiml, že jí mezi obočím naskočila vráska. „Jak to myslíš?“

Zatím mu jeho plán příliš nevycházel. Bylo tomu tak ostatně vždy, když si něco naplánoval s A. J. „Tvůj byt je blízko centra, kde oba pracujeme.“

„Ano.“ Její oči už ztratily zasněný výraz, který dostaly vždy po milování. Nevěděl, jestli má proklínat sebe, nebo ji.

„Pracujeme jen pět dní v týdnu. Můj dům je zase ideální k odpočinku. Řekl bych, že během týdne bychom mohli bydlet tady a na víkend můžeme jezdit ke mně. Připadá mi to logické a velmi praktické.“

A. J. byla zticha. Hlavou jí běžely tisíce zmatených myšlenek. „Chceš, abychom žili společně,“ řekla nakonec.

David od ní očekával víc. Alespoň záchrvěv radosti, trochu citu. Její hlas byl však chladný a opatrný.

„Vždyť to už vlastně stejně děláme, ne?“ poznamenal.

„Ne,“ odporovala A. J. Chtěla se od něj odtáhnout, ale její tělo bylo v pasti pod ním. „Jenom spolu spíme.“

To bylo všechno, co chtěla. Zatoužil s ní zatřást tak, až by na něj skutečně pohlédla a v jeho očích spatřila, co k ní cítí a co potřebuje. Místo toho se však posadil a způsobem, který na něm A. J. vždycky obdivovala, se začal oblékat. Náhle se cítila nahá a bezbranná. Sáhla po blůze a natáhla si ji.

„Ty se zlobíš,“ poznamenala.

„Nemyslel jsem si, že kvůli tomu budeme muset vyjednávat.“

„Davide, vždyť jsi mi nedal ani deset minut na to, abych si to nechala projít hlavou.“

David se k ní otočil a oči mu plály. „Jestli chceš, můžeme na to prostě zapomenout.“

„To není fér.“

„Ne, to není.“ Vstal. Cítil, že musí ven, pryč od ní, než řekne něco, co by ho mohlo později mrzet. „Třeba mě už nebaví být k tobě fér.“

„Zatraceně, Davide.“ Napůl oblečená A. J. rozčileně vyskočila a pohlédla mu přímo do tváře. „Klidně mi navrheš, že bychom spolu mohli žít, a když chci pár minut na rozmyšlenou, rozčilíš se. Chováš se pěkně hloupě.“

„To je pravda. Hloupě se chovám od té doby, co jsem s tebou začal chodit.“ Věděl, že by měl odejít. Byl příliš rozčilený. Nedokázal to však. Místo toho ji popadl za paže a přitáhl ji k sobě. „Sex a snídane mi nestačí. Chci víc než jen milování v době, kdy máme náhodou na sebe čas.“

Rozzlobená A. J. se mu vytrhla a vykřikla: „Děláš ze mě... děvku!“

„Ne, já ne. My oba.“ Nepřítáhl si ji, nechal ji tak. „A je mi to jedno.“

A. J. věděla, že jejich vztah musí jednou skončit. Snažila se na to být celou dobu připravená. Přesto se jí chtělo křičet. Sebrala poslední zbytky hrdosti. Napřímila se a řekla: „Nevím, co chceš.“

David se na ni díval tak upřeně, až se A. J. téměř rozplakala. „Ne,“ opakoval tiše, „ty to opravdu nevíš. To je ten největší problém.“

Odešel, protože by ji jinak začal prosit a A. J. ho nechala jít, protože věděla, že by jeho prosbu vyslyšela.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Příšerně nervózní A. J. bedlivě sledovala, jak najatý personál rozmisťuje skládací židle v zahradě její matky. Znovu je přepočítala a pak šla zkontrolovat stoly, zastíněné deštníky. Zaměstnanci cateringové firmy pilně pracovali v kuchyni, květinářka spolu se dvěma pomocnicemi ještě naposledy upravovaly květinová aranžmá. Velké vázy plné lilií a růží byly strategicky rozmístěny podél terasy, takže se jejich vůně mísila s vůní květin z Clarissiny zahrady. Vonělo to tu jak v pohádce.

Všechno probíhalo bez problémů. A. J. stála uprostřed všeho dění s rukama v kapsách, užívala si dopoledního sluníčka a ze srdce si přála, aby něco prasklo a ona to musela napravovat. Nebylo jí však přáno.

Její matka si měla vzít muže, kterého milovala, počasí bylo skvělé a pečlivé plánování A. J. teď sklízelo své ovoce. Přesto si nepamatovala, kdy se naposledy cítila tak mizerně. Chtěla být doma, ve svém bytě. Toužila se tam zamknout, zatáhnout záclony a zalézt do nejtmašího kouta. Neřekl jí kdysi David, že sebelítost se nenosí?

David však z jejího života odešel. Už to bylo skoro dva týdny, co se neozval. Je to tak nejlepší, říkala si A. J. Nikdo mě alespoň nenutí k citovým výlevům, na které nejsem připravená. Můžu se lépe soustředit na práci. Byla to na jedné straně pravda. Agentura byla tak zahlcená, že A. J. vážně uvažovala o tom, že přibere další zaměstnance. Došlo to dokonce tak daleko, že se kvůli časové zaneprázdněnosti chystala zrušit svou dovolenou v Saint-Croix. Čekalo ji vyjednávání ohledně dvou smluv v hodnotě několika milionů. Jeden chybný krok a může o ně přijít.

Na druhé straně jí David nepředstavitelně chyběl. Přemítala, jestli přijde.

Proklínala se, že na něj nedokáže zapomenout. Vypochodoval z jejího bytu i života. Zanechal ji zmatenou, vykořeněnou. Choval se nerozumně a navíc byl pěkně rozčilený. Ani se neobtěžoval, aby jí zavolal a ona mu volat rozhodně nemínila.

Vlastně mu jednou volala, ale nebyl doma. Nebylo příliš pravděpodobné, že David Brady obchází kolem a truchlí. A. J. Fieldsová byla příliš nezávislá a zaměstnaná na to, aby to udělala za něj.

Ale zdálo se jí o něm. Uprostřed noci se probouzela ze snu, ve kterém vystupoval on. Věděla lépe než kdokoli jiný, že sny mohou bolet.

Skončila jsem s ním, připomínala si pořád dokola. Byla to jen krátká epizoda mého života. Epizody obvykle nekončí květinami a hezkými slůvky. Zhlédla, jak jakýsi muž, kterého najala spolu s ostatními, zápasí s rozkládací židlí. Vděčná za vyrušení z chmurných myšlenek mu šla pomoci.

Když se vracela do domu, zaměstnanci cateringové firmy se právě dohadovali nad plněným koláčem z neslazeného těsta, zatímco Clarissa seděla spokojeně u stolu ve svém županu a pečlivě si zapisovala recept.

„Mami, neměla by ses už připravovat?“

Clarissa vzhlédla s chabým úsměvem na rtech a podrbala na hřbetě kočku, která jí seděla na klíně. „Ach, myslím, že máme ještě spoustu času, drahousku.“

„Žádná žena nemá dost času na to, aby se připravila na svůj svatební den.“

„Že je venku nádherně? Víím, že je pošetilé přičítat tomu nějaký význam, ale já to považuji za znamení.“

„Cokoliv chceš, mami.“ A. J. šla ke sporáku nalít si kávu, ale pak si to náhle rozmyslela. Otevřela lednici a vytáhla z ní láhev šampaňského. Nepřihodí se každý den, aby dcera vdávala svou matku. „Pojď,“ řekla Clarisse, „pomůžu ti.“ Pak vběhla do obývacího pokoje a přinesla odtamtud dvě sklenice.

„Nevím, jestli bych měla pít,“ namítla Clarissa. „Nerada bych měla zamlženou mysl.“

„Proč? To by přece nebylo vůbec špatné,“ namítla A. J. Vešla do matčina pokoje a sedla si na postel, jako to dělávala v dětství. „Bylo by to dobré pro nás obě. Koneckonců, je to lepší než být nervózní.“

Clarissa se široce usmála. „Já nejsem nervózní.“

A. J. s bouchnutím vypustila korkovou zátku ke stropu. „Nevěsty by měly být nervózní. Já nervózní jsem, a nemůžu dělat nic jiného než sedět a koukat.“

„Auroro,“ začala Clarissa a vzala jí z rukou sklenici se šampaňským, „neměla by sis o mě pořád dělat takové starosti.“

„To nedokážu.“ A. J. se naklonila a políbila matku nejdřív na jednu tvář, pak na druhou.

„Mám tě moc ráda.“

Clarissa ji vzala za ruku a pevně ji stiskla.

„Vždycky jsem z tebe měla jen radost. Díky tobě jsem byla šťastná.“

„Nic jiného si pro tebe taky nepřeju.“

„Já vím. Totéž platí i o mně.“ Clarissa povolila stisk, ale stále A. J. držela. „Řekni mi o tom.“

Samozřejmě, že to její matka poznala. A. J. bylo jasné, že myslí Davida a to, co se mezi nimi stalo. Položila sklenku na noční stolek a vstala. „Není na to čas. Musíš...“

„Pohádali jste se. Bolí tě to.“ A. J. si dlouze vzdychla a sedla si znovu na postel. „Tušila jsem, že to takhle dopadne.“

„Vážně?“ Clarissa zavrtěla hlavou a postavila svou sklenku vedle sklenky A. J., takže ji teď mohla uchopit za obě ruce. „Proč je pro tebe tak těžké přijmout lásku od někoho jiného kromě mě? Můžu za to snad já?“

„Ne. Ne, prostě to tak je. David a já... Měli jsme spolu intenzivní fyzický poměr, který brzy vyprchal.“

Clarissa chvíli přemýšlela. Vzpomněla si, co viděla a cítila a pak řekla: „Jenže ty jsi do něj zamilovaná.“

Kdyby se jednalo o někoho jiného, A. J. by to popřela. Nejspíš by něco zalhala a doufala, že jí druhá strana uvěří. „To je můj problém, ne? Dokážu se s ním vypořádat,“ dodala rychle, aby se nezačala litovat. „Právě dnes bychom měly mluvit jen o samých krásných a příjemných věcech.“

„Právě dnes bych chtěla svou dceru vidět šťastnou. Co myslíš, že k tobě cítí on?“

A. J. věděla, jak Clarissa dokáže být tvrdohlavá. „Líbila jsem se mu. Myslím si však, že byl trochu zmatený, protože jsem se nechovala tak, jak očekával.“

„Ptala jsem se tě, co k tobě cítí?“

„To nevím.“ A. J. si prohrábla rukou vlasy a vstala. „Chce mě. Nebo spíš... chtěl mě. V posteli jsme skvěle sehaní. Ale kromě toho... nejsem si jistá. Řekla bych, že by chtěl víc. Chtěl by se dostat ke mně.“

„A ty to nechceš.“

„Ne.“

„Nenapadlo tě, že jsi to ty, která ho zajímá, a nikoli tvé psychické schopnosti?“

„Řekla bych, že se nemůže zajímat o jedno, a přitom popírat druhé. Dohodli jsme se hned na začátku, že náš vztah bude probíhat bez jakýchkoliv závazků. Teď už je to stejně jedno.“

„Proč jste se pohádali?“

„Navrhl mi, abychom spolu začali žít.“

„Ach.“ Clarissa se na chvíli odmlčela. „Pro někoho je takový krok jistou formou závazku.“

„Ale ne. Navrhl to, protože by to tak bylo pohodlnější.“ Tak tohle mi vadilo? Divila se A. J. v duchu. Neměla zájem to rozebírat. „Chtěla jsem si to promyslet a on se rozzlobil. A pořádně.“

„Dotklo se ho to.“ A. J. na Clarissu překvapeně pohlédla. Než se však zmohla na protest, Clarissa pokračovala: „Já vím. Bohužel máte oba v povaze schopnost hluboce urazit jeden druhého. Přitom se nejedná o nic jiného než o hrdost.“

To byla jiná.

„Nechtěla jsem se Davida dotknout. Chtěla jsem jen...“

„Já vím. Ochránit sebe samu,“ dokončila Clarissa. „Jenže když někoho miluješ, musíš také trochu riskovat.“

„Asi bych za ním měla zajít.“

„Měla bys především naslouchat svému srdci. A to není vůbec jednoduché. Vědecký pokrok jde pořád kupředu, ale záludností lásky rozumějí jen básníci.“

A. J. si sedla vedle matky a opřela si hlavu o její rameno. „Ach bože, co když mě už nebude chtít?“

„Bude to bolet. Ale až se vypláčeš, sebereš se a půjdeš zase dál. Víím, že mám silnou dceru.“

„A já zase vím, že mám báječnou matku.“ A. J. zvedla sklenky a podala jednu Clarisse. „Na co si připijeme?“ zeptala se.

„Na naději,“ odpověděla Clarissa.

A. J. se převlékla v ložnici, která pro ni byla v domě vždycky připravená. Přemýšlela, jestli by tu dnes neměla přespat. Zítra snad najde odvalu k tomu, aby vyhledala Davida a promluvila s ním.

Co když na ni už zapomněl? Přistoupila k zrcadlu a plná myšlenek na zítřek se v něm prohlížela. Měla na sobě romantické šaty z jemného bledě modrého hedvábí, které vybírala společně s matkou. Něco tak ženského na sobě neměla už hezkých pár let. Šaty byly samá krajka a měly široce nabíranou sukni, která končila až u kotníků.

A. J. si k nim vybrala několik bílých růží, které svázala modrou stuhou. Náhle jí připadalo, jako by se vdávala sama. Přemýšlela, jak by se asi cítila, kdyby svázala svůj život s někým, kdo ji miluje. Nejspíš by cítila vzrušení i úzkost. Zavrtěla hlavou, aby ty pošetilé představy vyhnala z hlavy. Pohlédla na hodinky a zděšeně si uvědomila, že je nejvyšší čas, aby šla vítat hosty.

Alexovy dospělé děti měly dorazit jako první. A. J. se s nimi dosud setkala pouze jednou, ale když jí její budoucí nevlastní sestra nabídla pomoc, vzala ji A. J. za slovo.

„A. J.“ Alex ji našel v zahradě, jak usazuje hosty do křesel. „Vypadáš báječně,“ poznamenal. Byl trochu bledý.

„Počkej, až uvidíš nevěstu,“ odpověděla A. J. se smíchem.

Alex si nervózně popotáhl za uzel vázanky. „Kéž by,“ poznamenal. „Musím připustit, že bych se cítil mnohem lépe, kdyby tu byla se mnou. Jsem zvyklý mluvit každý večer před miliony lidí, ale tohle... Tohle je něco úplně jiného.“

„Proč nejdeš dovnitř a nedáš si sklenku bourbonu?“ navrhla mu A. J. a políbila ho na tvář.

„Skvělý nápad.“

A. J. se dívala, jak mizí zadními dveřmi do domu. Pak se obrátila, aby se znovu vrátila ke svým povinnostem. Na kraji zahrady spatřila Davida. Stál tam a lehký větřík mu čečral vlasy.

Nepopošel k ní. A. J. věděla, že první krok musí udělat ona. Sevřela pevně květiny, které držela v ruce a šla pomalu k němu.

David se na ni díval a říkal si, jak jí to sluší. Připadalo mu, jako by vystoupila z nějaké pohádky. Litoval každé minuty, kterou strávili odděleně.

„Jsem ráda, že jsi přišel.“

David chtěl říct, že původně vůbec přijít nechtěl, ale že ho sem cosi přitahovalo. Snad to byla A. J. a její vřelý cit, ale teď na tom už nezáleželo. „Zdá se, že máš všechno pod kontrolou.“

Nic neměla pod kontrolou. Chtěla ho obejmout a říct mu, jak se jí po něm stýskalo, ale David vypadal chladně a nepřístupně. „Ano,“ řekla, „za chvíli to začne. Jakmile usadím všechny hosty, zajdu pro Clarissu.“

„Postarám se o ně místo tebe.“

„To ale nemusíš. Já...“

„Řekl jsem ti, že to udělám,“ řekl stroze.

A. J. spolkla svoji námitku a přikývla. „Díky. Teď mě, prosím, omluv.“ Otočila se a zamířila do domu, do své ložnice, kde by se mohla dát trochu dohromady.

David zatím v duchu proklínal ji, sebe, celý svět. Na okamžik se mu zdálo, že v jejích očích zahlédl záblesk hlubokého citu, ale pak ho jeho bývalá milenka pozdravila tak, jako se zdraví všichni nijak zvlášť milí hosté – zdvořile, avšak chladně.

Místo toho, aby si s A. J. všechno vyjasnil, usazoval hosty.

Malý orchestr, který A. J. najala, hrál tiše na malém dřevěném pódiu na trávníku. Vpředu před židlemi stály ozdobné květináče s pestrým hrachorem, který vydával něžnou sladkou vůni. Kolem nich přešla A. J. a zamířila ke svému místu. Cestou se povzbudivě usmála na Alexe, který tu čekal na Clarissu.

Clarissa vyšla z domu oblečená do bledě růžového hedvábí. Vypadá jako královna, pomyslela si A. J. a zatrnulo jí u srdce. Všichni hosté vstali, aby ji pozdravili, ale ona měla oči jen pro svého ženicha. I Alex se choval, jako by na světě kromě Clarissy nikdo jiný neexistoval.

Vzali se za ruce a obřad mohl konečně začít. Probíhal zcela podle tradic. Za chvíli byl u konce a A. J. cítila, jak je její matka neskutečně šťastná.

Se zamlženým zrakem k ní přistoupila, objala ji a řekla: „Buď šťastná, mami.“

„Já jsem. A vím, že budu,“ odvětila Clarissa a dodala: „Jsem si jistá, že totéž čeká i tebe.“

Než mohla A. J. něco poznamenat, Clarissu obklopili hosté a blahopřáli jí.

Dům a zahrada byly plné hostů, které bylo zapotřebí nasytit a napojit. A. J. se s nimi zdravila, žertovala, a snažila se být veselá.

Nemohla se však dočkat večera, až bude sama a bude moci dát průchod svým citům.

Před Clarissou se v záplavě hostů objevil David. „Clarisso,“ řekl, „vypadáte báječně.“

„Ach, děkuji, Davide. Moc mě těší, že jste přišel. Aurora vás potřebuje.“

David ztuhl a pak se pochybovačně zeptal: „Opravdu?“

Clarissa vzala obě jeho ruce do svých a zahleděla se mu do očí. „Plány nejsou vůbec důležité,“ poznamenala. „City však ano.“

David cítil intenzitu jejího pohledu a měl co dělat, aby se jí nevytrhl. „To není fér.“

„Aurora je moje jediná dcera. Jsme si velice blízké.“

„Rozumím.“

Clarissa se usmála.

„Promluvíte s ní?“ zeptala se.

„Rád bych.“

„Výborně.“ Poplácala ho po ruce a navrhla: „Mohl byste zkusit ten plněný koláč. Získala jsem recept od samotného šéfkuchaře. Je fascinující.“

„Stejně jako vy,“ usmál se David. Naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

A. J. se cítila k smrti unavená. Pohybovala se od jedné skupiny hostů ke druhé, upíjela šampaňské a starala se, aby se všichni dobře bavili.

„Možná by tě mohlo zajímat, že jsem přečetl Steigerův scénář,“ řekl náhle hlas vedle ní. Po boku jí stál David, oči upřené na tančící páry na trávníku. „Je skutečně výborný.“

„Budeš podle něj točit?“ zeptala se.

„Chtěl bych. V pondělí mám se Steigerem schůzku.“

A. J. měla obrovskou radost, kterou před ním nedokázala utajit. „Povede se ti to. Víím to.“

David ji vzal kolem pasu a vedl ji mezi tančící hosty. „Naposledy jsem tančil se svou sestřenicí, když mi bylo třináct. Tehdy jsem si myslel, že dívky jsou jakousi nižší formou života. Naštěstí jsem od té doby změnil názor.“

Přitáhl ji k sobě trochu blíž a poznamenal: „Jsi napjatá, A. J.“

„Snažila jsem se, aby se všechno povedlo. Připadá mi, jako bych Clarissu ztratila.“ A. J. se musela ovládat, aby se nerozplakala.

„Neztratila jsi ji,“ řekl tiše David a otřel jí rty o spánek. „Časem na to přijdeš sama.“

Když na ni byl něžný, A. J. se cítila ztracená. „Davide,“ řekla a stiskla mu rameno. „Chyběl jsi mi.“

Věděl, že ji tahle věta stála hodně přemáhání. Musela popřít svou hrdost.

„Auroro.“

„Prosím, nic teď neříkej. Chtěla jsem jen, abys to věděl.“

„Musíme si promluvit,“ řekl, ale než k tomu mohlo dojít, rozezvučel se amplion. „Prosíme všechny neprovdané dámy, aby se seřadily. Nevěsta bude házet svatební kyticí.“

„Honem, A. J., pojd’!“ Přiběhla Aurořina nevlastní sestra, vzala ji za ruku a táhla ji k ostatním. „Musíme vědět, kdo se bude vdávat příště.“

A. J. to bylo jedno. Měla svůj život pevně naplánovaný a nehodlala se radit k vdavekchtivým slečnám. Očima zoufale hledala Davida, když ji do obličeje uhodila Clarissina svatební kytice.

„Že by další znamení?“ poškádlila svou dceru

Clarissa, která se připojila k ostatním gratulantům, kteří horlivě třásli A. J. rukou.

„Bude se mi po tobě stýskat, mami.“

Clarissa ji políbila, usmála se a řekla: „Vrátím se za dva týdny.“

Než A. J. stačila něco odpovědět, přistoupil k nim Alex a za bujarých pozdravů hostů zmizel s Clarissou v limuzíně.

Slunce zapadalo, hosté se rozcházeli. Orchestr zahrál poslední skladbu a začal balit.

„Náročný den,“ poznamenal David, který nepozorovaně stanul vedle A. J.

Otočila se k němu a bezmyšlenkovitě ho vzala za ruku. „Myslela jsem, že jsi už odešel.“

„Jen jsem chvíli stál stranou, abych nepřekážel. Byla to krásná svatba, a tvojí zásluhou, A. J.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že je po všem.“ Dívala se, jak najatý personál skládá poslední židle.

„Dal bych si kávu.“

„Jen jestli nějaká zbyla,“ zažertovala A. J. Snažila se být veselá, ale dalo jí to hodně přemáhání.

„Než jsem šel za tebou, postavil jsem na ni.“ Šli spolu do domu. „Kam vůbec jeli na líbánky?“

Dům byl najednou tak prázdný. A. J. si nikdy neuvědomila, jak ho její matka zaplňuje. „Jeli plachtit,“ odpověděla A. J. a zasmála se. „Nějak si při tom Clarissu nedovedu představit.“

„Tumáš.“ David vytáhl kapesník a podal jí ho. „Máš právo být smutná. Jsi na sebe moc tvrdá.“

„Mám radost, že je šťastná.“ A. J. si sedla ke stolu a pokračovala: „Alex je báječný muž a Clarissu miluje.“ Začaly jí téct slzy.

David jí podal hrnek s kávou. „Napij se.“

„Vždycky mě potřebovala.“

„A bude dál,“ poznamenal David. Vzal jí z ruky kapesník a osušil jí jemně slzy. „Jen trochu jinak.“

„Cítím se jako pitomec.“

„Každý se tak někdy cítí. Potíž je, že ty si to odmítáš přiznat.“

A. J. se hlasitě vysmrkala. „Nelíbí se mi to.“

„Nikomu se to nelíbí. To je normální. Už jsi doplakala?“

A. J. popotáhla a upila kávu. „Ano.“

„Řekni mi znovu, že se ti po mně stýskalo.“

„To byla jen slabá chvílka,“ zamumlala A. J. do hrnku, ale David jí ho vzal z rukou.

„Auroro, už bylo dost výmluv. Teď mi hezky řekneš, co chceš a co cítíš.“

„Chci, aby ses ke mně vrátil.“ A. J. ztěžka polkla. Přála si, aby na to něco řekl.

„Pokračuj.“

„Davide, ztěžuješ mi to.“

„Ano, já vím.“ Nedotkl se jí, ještě ne. Potřeboval víc než jen to. „Nejen tobě. Nám oběma.“

A. J. se zhluboka nadechla. „Dobře. Když jsi navrhl, že bychom mohli žít spolu, zaskočilo mě to. Nebyla jsem na to připravená. Jenže později jsem přišla na to, že by to šlo a že by se mi to dokonce líbilo.“

„Já jsem taky na něco přišel. A rozmyslel jsem si to.“

„Aha,“ řekla A. J. zaskočeně, ale přitom jí kdož-víproč bylo do smíchu.

„Tahle svatba se ti vážně povedla, A. J.,“ pokračoval David. „Dokonce tak moc, že bys hned mohla naplánovat další.“

„Že bych začala organizovat svatby?“

„Ale ne. Měl jsem na mysli jen jednu svatbu. Naši.“

A. J. se málem znovu rozplakala. „Naši co?“

„Svatbu. Copak mě neposloucháš?“ A. J. se k němu pomalu otočila. „O čem to mluvíš?“

„Všiml jsem si té kytice. Já věřím na pověry, A. J.“

„To není ani trochu vtipné.“

„Já nežertuju. Celých jedenáct dní a dvanáct nocí jsem myslel jen na tebe. Nelíbí se mi, že se přede mnou pořád stahuješ. Chci s tebou žít, A. J.“

„Nekřič na mě, Davide. Tím se nic nevyřeší.“

„Nic se nevyřeší, dokud mě konečně nevyslechněš. Podívej, já jsem to nechtěl. Můj život se mi líbil takový, jaký byl.“

„To je prima, protože o mně platí totéž.“

„Potom tu máme problém, protože nic už nebude jako dřív.“

A. J. náhle nemohla dýchat. „Proč ne?“

„Hádej,“ řekl David, pevně ji stiskl a tvrdě se přísál k jejím rtům. Pak však jeho ústa změkla, stisk povolil a A. J. se k němu sama přitiskla. „Auroro,“ zaprosil, „alespoň jednou se mi otevři.“

A. J. vrtěla hlavou, ale David ji znovu políbil. Dům byl nezvykle tichý, jen venku ptáci opěvovali kouzelný západ slunce. Světla ubývalo a A. J. připadalo, že neexistuje nic kromě téhle místnosti a tohoto okamžiku. Srdce jí překypovalo city, kterých se vždycky bála. Teď jí však slibovaly všechno, po čem kdy ve skrytu duše toužila.

„Davide.“ Pevně ho objala pažemi a řekla s naléhavostí v hlase: „Chci, abys mi řekl, co cítíš. Nesnesla bych, kdybych se zmýlila.“

David zaváhal, ale pak se rozhodl. „Když jsem se poprvé setkal s tvou matkou, řekla něco o tom, že bych měl odkrýt nebo pochopit svou vlastní citlivost. Ten víkend, který jsme spolu poprvé strávili, jsem přišel domů a našel jsem tě, jak spíš v mé posteli. Díval jsem se na tebe, na ženu, která se stala mou milenkou, a zamiloval jsem se. Potíž byla v tom, že jsem nevěděl, jak to udělat, aby ses zamilovala i ty do mě.“

„Ale vždyť já jsem do tebe už byla zamilovaná. Nemyslím si, že bys...“

„Vidíš, další potíž. Moc myslíš.“ Na chvíli se od ní odtáhl, aby jí mohl pohlédnout do očí. „Jenže to já dělám taky. Znal jsem jen samé příkazy. Buď opatrný. Neudělej nějakou hloupost. Nebyly právě tohle důvody, proč jsme měli naši dohodu?“

„Tenkrát to vypadalo jako velmi rozumná věc.“ Polkla a přitiskla se k němu. „Ale u mě to nějak nefungovalo. Když jsem se do tebe zamilovala, bála jsem se, že všechno zničím. Že když toho budu chtít moc, náš vztah se pokazí.“

„A já jsem si zase myslel, že když se tě zeptám, utečeš dřív, než ti to stačím vysvětlit.“ Přejel jí rty přes obočí. „Jen jsme ztráceli čas. Měli jsme víc naslouchat svým citům a nechat rozum spát.“

Měla bych být opatrná, nabádala se A. J. Jenže být znovu s Davidem bylo tak příjemné. Cítila se v jeho blízkosti úplně klidná a v bezpečí.

„Bála jsem se, že mě nikdy nepřijmeš takovou, jaká jsem.“

„Nápodobně.“ Políbil ji na jednu tvář, pak na druhou. „Vidíš. Mýlili jsme se oba.“ ,

„Chci si být jistá. Chci vědět, že ti to nevadí.“

„Auroro, miluju tě. Mám tě rád takovou, jaká jsi a kdo jsi. Už nevím, jak jinak ti to mám říct.“

A. J. zavřela oči. Nemohla uvěřit, že je to všechno pravda. Clarissa měla pravdu, když jí říkala, že je třeba čerpat sílu z naděje. „Řekl jsi to moc hezky,“ odpověděla.

„Chtěl bych ti říct ještě něco.“ Zvedl jí bradu a pohlédl jí do očí. Konečně v nich zahlédl to, na co tak dlouho čekal. Z jejího pohledu vyzařoval vřelý cit. „Rád bych s tebou strávil zbytek svého života, Auroro. Žil s tebou, měl s tebou děti. S žádnou ženou jsem po něčem takovém nezatoužil, až s tebou.“

A. J. vzala Davidův obličej do dlaní, přitáhla si jeho rty ke svým a něžně ho políbila.

„Řekni mi, co cítíš,“ zaprosil.

„Miluju tě.“

David ji objal a spokojeně se usmál. „Řekni mi, co chceš.“

„Mít tě vedle sebe celý život. Anebo dva, jestli to spolu vydržíme.“

HARLEQUIN